

Nr 16. ♦ 20. april 1916

Pris 10 øre

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

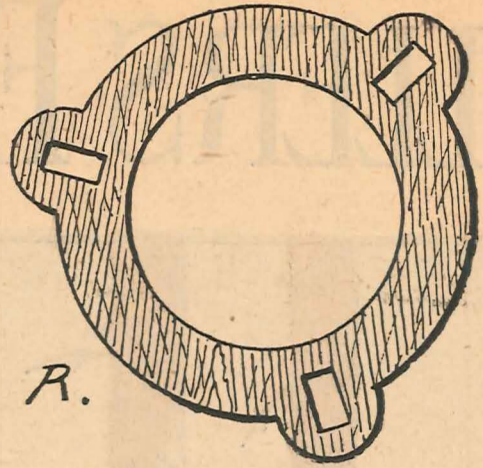
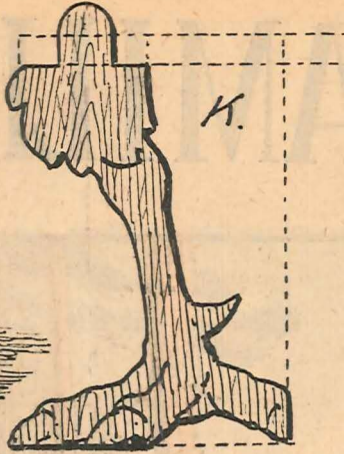
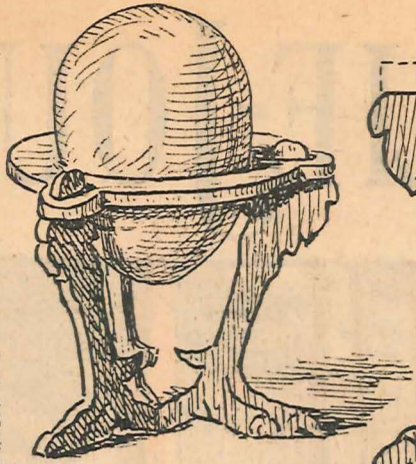

Et eggestativ

til 4 egg og et eggebæger.

Begge dele utføres i ca. 5 mm. tykt ahorn, pæretræ eller krydsfiner.

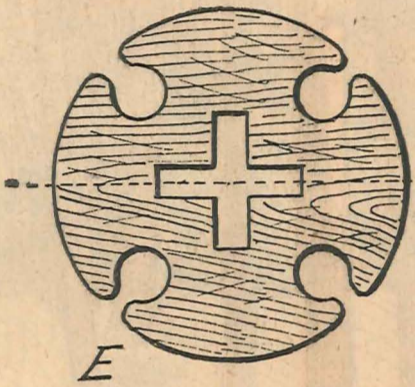
Gjennem kalkerpapir overføres tegningerne paa træet. Det store stykke A til eggestativet skjæres først ut, og de firkantede huller skjæres eller stemmes nøiagtig ut. Derefter halveres tegningen ind til de punkterte linjer; der kal-keres og utskjæres nu to stykker, hver med en hane, og istedetfor hullerne 3-4, blir der nu tapper, to paa hvert stykke, som henholdsvis passer til huller 3-3 og 4-4, og istedetfor den runde hank ovenil avskjæres stykkerne som figur G viser. Her-etter skjæres de fire stykker av D figuren ut, og med god, sterk, snekkerlim og et par smaastifter sættes

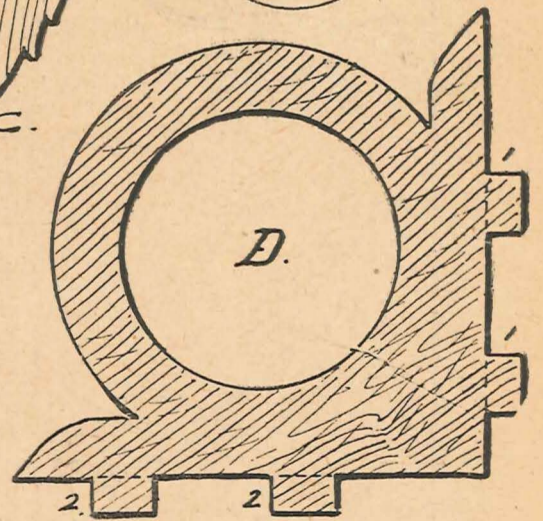
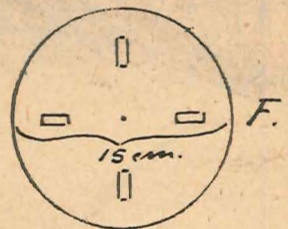
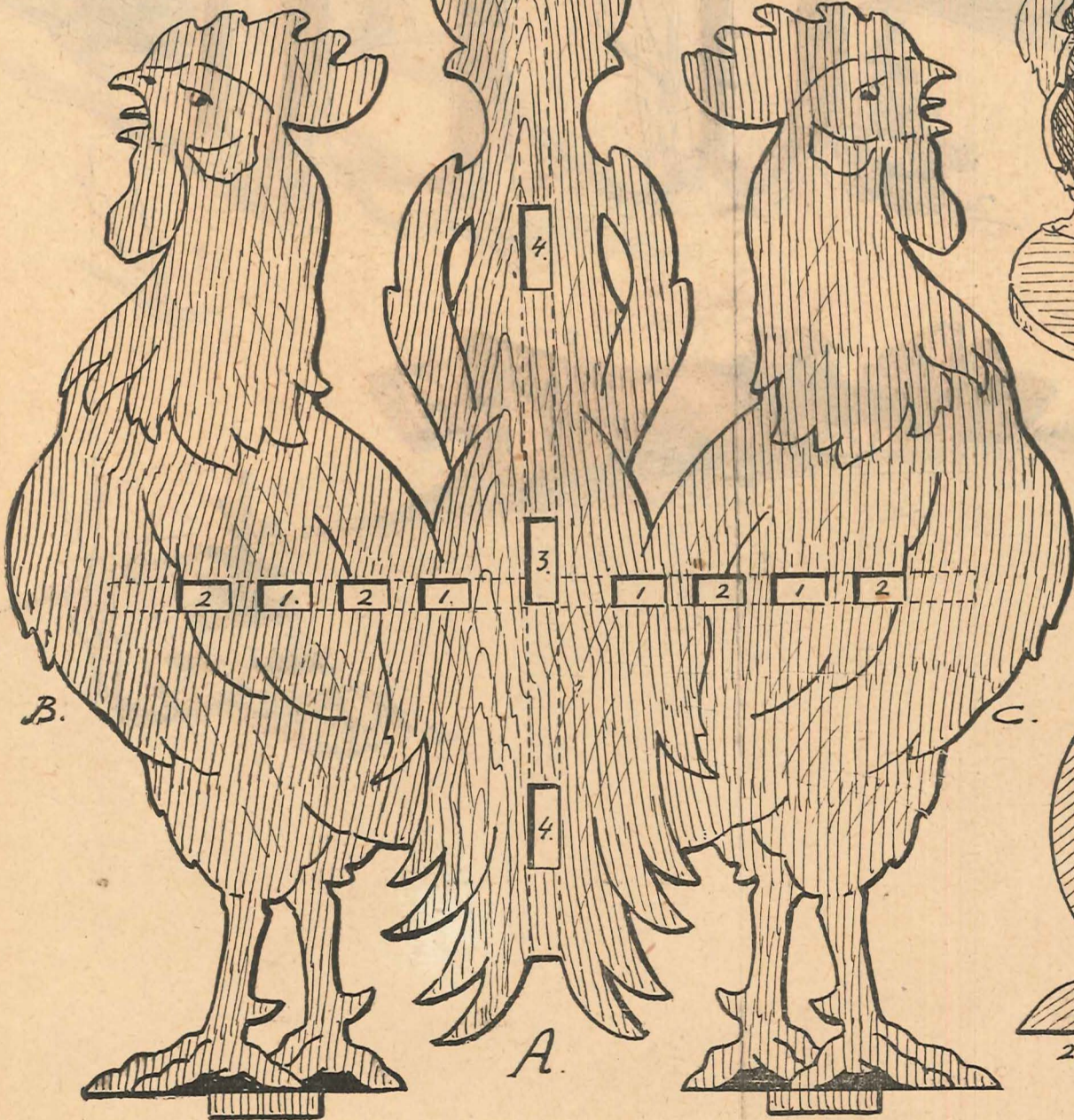
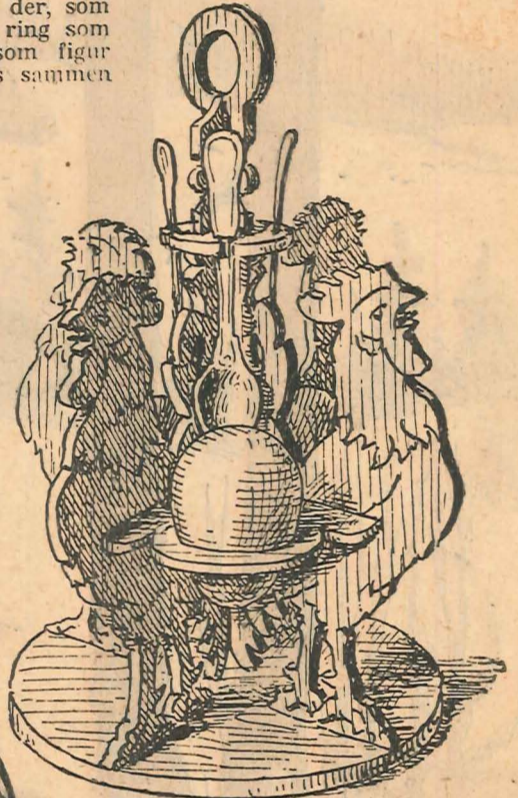
MODEL

gjenstandene sammen. Paa hvert av de halve stykker (B og C) med hansen, fastlimes i tapper og huller to av D-stykkerne, og der-etter sættes det hele sammen med hodestykket A. Den lille runde skive med indsnittene til skeerne skjæres ut som vist paa tegningen; men for at faa den fastgjort til sin plads, maa den skjæres tvers igjennem efter den punkterte linje, og derpaa med lim samles igjen og fastgjøres, hvor den skal sitte. Tilslut sættes stativet paa en fot av et litt tykkere stykke træ, ca. 15 cm. i diameter (figur F), og der maa bores nøiagtige huller til tapperne i hannerne i føtter. Det hele strykes tilsidst over med politur.

Til eggebægeret hører der, som vist paa tegningen, en ring som figur R, og 3 føtter som figur K, som likeledes sættes sammen med god, sterk lim.

MODEL

H.C.M.

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 16

20 april 1916.

40. aarg.

Spanske munke og pilgrimme bærer trækorsset den samme vei som Jesus fulgte paa sin vandring til Golgatha. — Fot. Underwood & Underwood.

Paaske.

— Et digt av Adolf Langsted. —

Paaske betyder forbi-gang. Og alle glædes, hvor dødsengelen ikke gaar ind. Høres ei dødsfanfaren gjalde? Døden er grusom! — Døden er blind, rammer de unge og sparer de gamle, meier de lodigste aks i et nu. Inde bak skodderne kvinder sig samle aandeløst lyttende — bange i hu.

Hør! Er det stormen, der klager om huset? — Ak! hvilken sørgelig, dump melodi! Hvad eller — tør vi det tro? — Er det suset, suset av døden, der farer — forbi? Har ei de sorte, bloddryppende vinger streift vort tak og det stængede hus? Hør! Er det ikke, som luften den klinger, fyldt av metal — i et dirrende brus?

livor døden farer hus forbi,
Der er der paaske-glæde.
Ti bed for dem paa vilden sti,
der vaabendansen træde.
Ja, bed for dem, som ligger strakt
ad valen vundneslagne,
som i den sidste nattevagt
mot korset synes dragne.

Du, som paa korsets nakne fjæl
utbredte dine arme,
ta mot hver fattig, saaret sjæl
med al dit hjertes varme.
Ja! Slut den i dit favnetag
ind under purpurkaapen.
— Der var den røver, hvem en dag
du viste himlen — aapen!

Paris 1916.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Mary Ballaston er blit bedraget og forlatt av sin mand, en fordrukken musiker, i en liten by, Rivington, i England. I truppen er der en ung mand, Dering, som ønsker at hjelpe Mary, og da han vet at hun ingen penger har til at betale for sig i hotellet, lægger han en konvolut paa bordet og sier at den er fra hendes mand. Den næste dag reiser selskapet videre, men Mary er for syk til at staa op. Da Dering næste morgen kommer tilbake for at se etter hende, er hun reist bort og han sørger over at ha tapt hende. Paul Dering er en søn av lady Emily Hungerford og har sluttet sig til operetteselskapet av lyst til at se livet, nu reiser han hjem til sin mor og sin søster, Lauri. Hos hans onkel og tante, lord og lady Hungerford, er en miss Marston i besøk. Hans tante ønsker et parti mellom Paul og den unge pike, men Paul tænker bare paa Mary, og da han faar et telegram fra London om at hun er død, falder han ganske sammen. Mary er imidlertid ikke død, hun blev fundet paa toget i bevisstløs tilstand og bragt til et hospital. Doktor Cartwright redder hendes liv og gir hende en stilling som bestyrerinde av et barnehjem paa landet. Isabel Marston og Mary er kusiner og pleiedøtre av oberst Leicester, men Mary forlot sit hjem for at gifte sig med Hugh Ballaston. Isabel vil sætte alt ind paa at vinde Paul Hungerford, som imidlertid er ganske likegyldig overfor hendes skjønhed. Under et besøk i barnehjemmet mister Lauri en medaljon med Pauls billede. Mary finder den og faar

vite at Paul er Lauris bror. Da Lauri kommer hjem faar hun høre at Paul er faldt med sin hest og ligger bevisstløs, men Isabel omfavner hende og sier at hun og Paul er blit forlovet.

Det var disse ord som fik Isabel til at ta sin beslutning. Den jævne arbeiderske hadde gjettet galt — men hun hadde god grund til sin formodning, for hun kunde jo umulig forstaa hans fremhviskede, lidenskabelige kjærlighetsord paa anden maate.

Derfor besluttet Isabel Marston, at hun vilde følge arbeiderskens eksempel og betrakte hans lidenskabelige ord som myntet paa hende selv, og ta imot den kjærlighet som ikke tilhørte hende og aldrig vilde komme til at tilhøre hende — det visste hun.

Fremdeles bevisstløs blev Paul Hungerford baaret op til Massingham House, og da Isabel sat ved Pauls leie og ventet paa Lauris ankomst, hadde hun i tankerne ordnet og arrangert alt. Historien om hendes romantiske forlovelse gik fra mund til mund, og hun var ganske sikker paa at arbeidersken, som var fulgt med op til gaarden, hadde fortalt mrs. Massingham hvad hun hadde hørt og set.

Og da hun nu sat ved middagsbordet fandt miss Marston, at hun, trods Lauris kolde væsen, hadde al mulig grund til at ønske sig selv tillykke. Den kjendsgjerning, at Paul Hungerford, som dog næst efter hende var den person, der var mest interessert i saken, endnu ikke ante noget om det som var hendt, foruroliget hende jo litt; men Isabel var — til held for sig selv — ikke videre fintfølelse eller ømfindelig, og i sin triumf over at ha vundet spillet hadde hun nok raad til at se bort fra denslags smaalige følelser.

Hendes forlovelse var nu allerede i saa høi grad et „fait accompli“, at det ikke vilde bli nogen let sak for den unge mand at trække sig tilbake og unddra sig ærens forpligtelser — selv om han hadde ønsket at gjøre det. Men Isabel visste, at om end Paul ante feiltagelsen i hele dens utstrækning, vilde han aldrig nogensinde la hende merke det. Skjønt hun selv var ganske blotet for ære, stolthet og finfølelse, satte hun hele sin lid til, at den mand hun skulde gifte sig med var i besiddelse av disse egen-skaper.

XIII.

Der var forløpet en maaned, og nu var man sidst i april. Mary følte at hun nu var ganske frisk, og dette fortalte hun doktor Cartwright under et av hans flygtige besøk.

„Og nu vil jeg be Dem om at gi mig noget mer at bestille — noget rigtig arbeide,“ sa hun og saa paa ham med sine vakre, brune øine.

„De er en utaalmodig, liten pike!“ sa George Cartwright med et svakt smil. „De vil ha noget mer at bestille straks — akkurat i dette øieblik — nu med det samme! Hvad skal det være for slags arbeide? Naa — ut med sproget. De har noget paa hjertet — en eller anden plan. Hvorfor har De et saa gjennemsiktig ansigt? Jeg kan læse alle Deres tanker i det.“

„Og jeg har alltid været saa stolt av at holde mine tanker for mig selv,“ svarte Mary rødmende og med en latter. — „Naturligvis,“ tilføiet hun med et rørende, alvorlig uttrykk, „snakker jeg om almindelige dødelige mennesker, ikke om troldmænd eller mystiske personer, som trenger ind i andre menneskers hemmeligste kroker og

drar deres hemmeligheter ubarmhjertig frem for dagens lys!“

Hun tidde og smilte igjen.

Han stod med ryggen til ilden og saa meget streng og alvorlig ut. Han smilte ikke engang over hendes ord.

„Jeg ønsker at bli sykepleierske,“ vedblev hun efter en liten pause. „Jeg tror at jeg har evne til dette kald. Det vil miss Davis si Dem. Jeg har nøie overveiet saken, og jeg tror jeg vil være skikket til det.“

„De har en høi mening om Dem selv, mrs. Barnes!“ sa Cartwright tørt.

„Jeg maa be Dem ta de ord i Dem igjen, doktor Cartwright,“ svarte Mary rolig, idet hun trak de fine bryn let sammen, hvilket hun alltid gjorde naar hun hørte ham tiltale hende med det navn hun hadde tat.

„De er vel paa det rene med, at De maa gjennemgaa en lang og streng utdanning og utføre mange ubehagelige ting, før De kan bli en dygtig og professionel sykepleierske?“ sa Cartwright.

„Er det nødvendig? Er jeg nødt til at reise til et hospital?“

Der gik en skygge over Marys nydelige ansigt, da han nikket.

„Ja, da er jeg ræd for at jeg maa opgi den plan,“ sa hun med et litet suk. „For alt det føler jeg mig ikke skikket til.“

„Og selv om De gjorde det,“ sa doktor Cartwright næsten barskt, „saa vilde jeg for min part ikke tillate Dem det.“

„Men jeg kan da ikke tilhøre Dem hele mit liv!“ svarte Mary med en næsten munter latter.

Cartwright svarte ikke straks; hans læber skalv litt og der bredte sig en svak rødme over hans kinder. Men opholdet hadde været saa kort, at Mary ikke hadde lagt merke til det.

„Jeg kan ikke indse nogen grund til at det ikke kan la sig gjøre,“ svarte han saa rolig som mulig.

Mary lo igjen; det forekom hende saa besynderlig, at hun virkelig kunde le, men sundhet er en vidunderlig ting, skjønt hendes sorg aldrig vek fra hende, og skjønt hendes liv var ødelagt saa forekom sorgene hende meget lettere at bære, siden hun var blit frisk igjen. Hun følte sig som et ganske andet menneske nu — næsten som hun var i gamle dage, før hun hadde lært verdens sorg og lidelser, skuffelser og ydmygelser at kjende.

George Cartwright glædet sig usigelig over den forandring der hadde foregaaet med hende; han saa hende bli friskere og sterkere for hver dag som gik, saa hendes skjønhet blomstre op igjen og følte sin interesse for hende bli dypere og dypere for hver gang han saa hende. Det var ham absolut imot at dømme en saadan kvinde til stadig at opholde sig i sykeværelsens atmosfære, det glædet ham at se hende arbeide, og han visste ogsaa at det var den bedste medicin for hende; men han ønsket ikke at hun skulde vælge dette kald, hvortil hun nu hadde bedt ham om hans samtykke og bifald.

„Har De ikke arbeide nok her?“ spurte han, da han med faa ord hadde forklart hende sit standpunkt.

Mary smilte, men der var taarer i hendes øine.

„De vet jo selv av hvilken betydning mit arbeide her er,“ svarte hun med ufordulgt bevægelse. „De tror kanskje at jeg ikke har forstaaet alt hvad De har gjort for mig, men — jeg er hverken dum eller blind. Jeg forstaaer meget godt hvorfor De lot mig faa denne plads som bestyrerinde — jeg har nu været her længe nok til at lære at indse, at jeg egentlig er ganske overflødig her!“ Der indtraadte en kort taushet mellom dem. „Hvorfor motsætter De Dem mit ønske om at bli sykepleierske?“

Han saa paa hende.

„De er altfor pen,“ utbrøt han næsten uvilkaarlig, „altfor pen til et saadant liv.“

Mary rødmet dypt.

„De saarer mig ved at si det! Jeg har lært at hade denslags uttalelser! Hvis jeg er pen, saa beklager jeg det bare av hele mit hjerte. Hvad godt har min skjønhed gjort mig? Vil den komme til at gjøre mig noget godt? Den hjælper mig ikke til at glemme fortiden eller til at gi mig noget haab om fremtiden. Jeg kan ikke holde ut at netop De snakker saaledes! Jeg stoler paa Dem som den der skal hjelpe mig til at hjelpe mig selv, og bringe mig den eneste lykke jeg kan opnaa — lykken ved at gjøre noget godt og nyttig, hvor litet det saa end er.“

Han svarte ikke straks paa hendes lidenskabelige utbrud, og da han endelig talte var hans stemme ganske rolig og kold.

„Jeg skal tænke nærmere over Deres ønske, og overveie hvorledes og paa hvilken maate jeg bedst kan hjelpe Dem. Men siden De jo efter Deres egen paa-stand mener at ha særlig lyst til sykepleiegjerningen, saa er det bedst at De begynder at udanne Dem i denne henseende. De kan jo gaa paa sykestuerne her saa meget De vil, men gi Dem bare av med medicinske, ikke kirurgiske tilfælder. La miss Davis gi Dem saa megen undervisning hun kan — De kan ikke faa nogen bedre læremester. Senere vil jeg sikkert kunne hjelpe Dem paa en maate, der vil være tilfredsstillende for os begge.“

Han vilde gaa, men Mary stanset ham.

„De er vel ikke sint paa mig?“ spurte hun med skjælvende læber. „Aa, De maa ikke være sint! Husk paa, at De er min eneste ven, min bedste og sandeste ven, og jeg kunde ikke holde ut at gjøre noget som —“

Han smilte beroligende til hende.

„De kan være aldeles overbevist om,“ sa han venlig, „at hvorledes det end ser ut, saa blir jeg aldrig for alvor sint paa Dem, Mary — aldrig.“

Han forlot hende saa, mens hun blev tilbage som et bytte for underlige ængstende,

foruroligende tanker. Han selv var oppfyldt av en smerte han ikke før hadde kjendt.

„Jeg maa se hende saa litet som mulig,“ tænkte han. „Hun er allerede blit en del av mit liv, og hvor der intet haab er, der maa man undgaa alt sam kan gi haabet liv og form.“

George Cartwright hadde forstaaet Marys feberfantasier tilstrækkelig til at vite at hun ikke var fri, at hun var hustru, men uten

Cartwright hadde bedt hende om at skrive. Hun spurte mrs. Barnes om hun vilde være villig til for en tid at paata sig at pleie mr. Massingham, som netop hadde hat et meget alvorlig anfald av gigt, og trængte til omhyggelig pleie.

„Det har været saa vanskelig for mig,“ skrev mrs. Massingham paa sin venlige, likefremme maate, „at skaffe min mand den pleie han ønsker og trønger. Han har ab-

solut negtet at ville ha en ny, professionel sykepleierske om sig, for den sidste var ikke heldig. Men det maa naturligvis være en dame som har litt erfaring i sykepleie. Det er meget vanskelig at tilfredsstille ham. Han fordrer et næsten fuldkomment væsen — hun maa være fuldt utdannet, taalmodig, blid og raadsnar. I min forfervilelse henvendte jeg mig som altid i slike saker til doktor Cartwright, og han anbefalte mig Dem. Jeg er bare ræd for at De vil finde tilfældet for vanskelig — men hvis De vilde ta imot mit tilbud —“

Her omtalte mrs. Massingham betingelserne, der var overmaade liberale.

Mary satte sig straks ned og skrev to brever, et til mrs. Massingham for at meddele hende at hun tok imot tilbudet, og et til George Cartwright, for med faa varme ord at takke ham hjertelig.

Den næste dag forlot Mary Whiterock rekonvalescenthjem, efterat ha tat en kjærlig avsked med miss Davis,

med hvem hun hadde sluttet et varmt venenskap, og begav sig saa til den nye skueplads for sin virksomhet.

Hun var forberedt paa at møte mange vanskeligheter i sin nye gjerning, for det var slet ikke noget let hverv der var paalagt hende. Efter de første dages forløp ønsket hun næsten at hun aldrig hadde paatat sig det; men da der var gaat en uke begyndte hun at tænke anderledes. Hun blev vant til mr. Massinghams sinte og grætnende væsen, for hun hadde opdaget at der bak det laa et kjærlig og godt hjerte, og hun lærte hurtig hvorledes hun bedst skulde omgaa ham, saa de kom godt ut av det med hverandre.

Paaskesøndag utenfor den hellige grav i Jerusalem. I midten et par indfødte, som feirer den gamle paaskeskik „at støte egg“. — Fot. Underwood & Underwood.

hjem, forlatt av den mand hun kaldte ægtefælle.

Resultatet av denne korte samtale mellem dem var ankomsten av et brev til Mary tre uker efter. Hun læste det med stor forbauselse, for hun fik meget sjelden brever. Hendes sykepleierske fra hospitalet skrev undertiden til hende, doktor Cartwright kunde ved særegne leiligheter skrive, og da naturligvis bare om noget der angik hjemmet, som la beslag paa hele hans interesse, og Lauri Hungerford hadde engang skrevet til hende og takket hende igjen, fordi hun hadde fundet medaljonen. Men dette brev var ikke fra nogen av disse. Det var fra mrs. Massingham, og hun skrev at doktor

Mrs. Massingham var meget glad over den nye sykepleierske som doktor Cartwright hadde sendt hende. Hun blev naturligtvis straks begeistret over Mary, og det samme blev mr. Massingham, skjønt han var for barsk og egen til at ville indrømme det. Men da han efterhaanden holdt op med at gi ondt fra sig og beklage sig, og ikke kunde undvære mrs. Barnes mer end høist nødvendig, gik det snart op for hans hustru, at de hadde været meget heldige med den nye sykepleierske.

„Men De maa ikke være saa meget inde, min kjære,“ sa hun efter to ukers forløp til Mary, „ellers blir De syk. De er jo allerede saa blek som en aand, og doktor Cartwright har paalagt os paa det bestemteste at sørge for at De ikke blir syk. Han har skrevet til os at De skal ha frisk luft hver dag, og at De skal hvile ofte — og alt saadant — og det samme mener jeg. Vær nu snild og gaa en tur idag.“

Mary samtykket i at gaa ut en times tid.

„Men De maa endelig rope paa mig, hvis mr. Massing har bruk for mig. Jeg har lovet at læse for ham.“

„Det kunde ikke falde mig ind. Naturligtvis har man bruk for Dem, men han maa for en gangs skyld finde sig i at vente og undvære,“ sa mrs. Massingham bestemt.

Mary gik nedover den brede trap. Hun følte sig allerede helt hjemme her; dette vakre, hyggelige, gamle hus mindet hende paa tusen maater om hendes barnsdomsdage hos hendes onkel.

Det var et deilig veir; luften var saa mild, velgjørende og balsamisk, og hun længtet etter at komme ut i den pene have. Mary tænkte ikke paa hat og parasol; hun vilde søke et skyggefuldt sted under trærne. Men da hun gik gjennom hallen fik hun lyst til at gaa ind i biblioteket for at ta en bok. Det var klokere at læse end at sitte og henfalde i tanker. Paa trappen møtte hun en tjener som lette etter mrs. Massingham. Mary hadde om morgenen hørt mr. og mrs. Massingham snakke om, at de ventet en gjest den dag, men det hadde hun allerede glemt.

Da hun aapnet døren til biblioteket hadde hun ikke ventet at finde nogen derinde, men hun blev nølende staaende i døren ved at se en høi, kraftig mandsskikkelse, som stod borte ved det aapne vindu. Idet hun aapnet døren vendte den høie skikkelse sig om.

„Her er jeg endelig, mrs. Massingham,“ sa en stemme som var hende kjendt, men før hun kunde bli sig noget bevisst hørte hun et forbauset rop da han fik øie paa hende — et rop der lød som en blanding av forbauselse, skræk og glæde — en saa umiskjendelig jublende glæde, at det fik Marys hjerte til at banke paa en ganske ukjendt, besynderlig maate. Hun var pludselig stanset ved lyden av Paul Hungerfords stemme; men da hun saa ham vakle og gripe etter en stol for at faa noget at støtte sig til, gik hun hurtig frem mot ham, uttalte hans navn og strakte begge sine hender ut paa en maate, der vidnet om, at hun virkelig var sit eget levende selv, og at hun var inderlig glad over igjen at staa ansigt til ansigt med ham.

XIV

Endnu et øieblik stod Paul Hungerford likesom forstenet med haanden knuget om stolryggen. Men da hun kom nærmere saa han at det virkelig var hende.

„Er det Dem — er det virkelig Dem?“ sa han hæst. „Saa er De altsaa ikke død? Aa, hvis De visste hvor jeg har lidt — hvor jeg har sørget over Dem, Mary!“ Ubevisst nævnte han hende ved navn. Han visste neppe hvad han sa; i dette øieblik og i sin overraskelse og overvældende glæde mi-

stet han al selvbeherskelse. Han følte ikke engang at hans store bevægelse, hans besynderlige, lidenskabelige ord maatte forbause, næsten skræmme hende. Han hadde glemt alt omkring sig. Intet stod klart for ham undtagen hans ubeskrivelige lykke over, at han stod her og knuget hendes haand i sin, mens hendes vakre øine saa ind i hans.

Men da hun pludselig gik et skritt tilbake og trak sin haand ut av hans, kom han til besindelse. Han blev blussende rød, mens Mary var blitt blek som et lik.

„Tilgi mig!“ sa han med usikker stemme. „Jeg — jeg visste ikke hvad jeg sa — overraskelsen — og —“

Han stanset, han kunde ikke finde ord.

Marys hjerte banket heftig — banket paa en underlig, urolig og stormende maate, som skræmte hende og berøvet hende hendes sedvanlige ro. Hans avbrutte, lidenskabelige ord lød i hendes ører:

„Aa, hvis De visste hvor jeg har lidt — hvor jeg har sørget over Dem, Mary!“

Det var jo selve kjærlighetens stemme — utbruddet av en kjærlighet, som hadde levet gjennom en verden av smerte, en kjærlighet som intet hadde kunnet overvinde. Alle de selvbeholdelser, som var blitt vækket tillive i hende den dag, da hun hadde møtt Lauri, og faat vite at den bror Paul, den unge pike omfattet med en saa øm kjærlighet, var identisk med Paul Dering, vendte nu tilbake. Hun husket enhver venlighet, enhver opmerksomhet som denne mand hadde vist hende i hendes ulykkelige, forlatte fortid. Nu behøvde hun ingen videre forklaring. Nu visste hun, at mens hun hadde levet sit usle, elendige, ydmygende liv som Ballastons hustru, hadde der ved siden av hende staat en ædel, ren, mandig aand og vaaket over hende som en skytsengel. Og hun hadde været ganske blind for denne skat, som hadde været saa nær hende. Det var umulig for hende at si noget i det første øieblik; hun var forvirret og fortumlet av de mest forskjelligartede tanker og følelser; men hun var vant til selvbeherskelse, og det varte derfor ikke længe før hun hadde fattet sig.

„Det gjør mig ondt at jeg har voldt Dem saa stor forskrækkelse, mr. Dering. Ja, jeg kalder Dem ved Deres gamle navn,“ sa hun saa rolig hun kunde, „men nu vet jeg at det ikke er Deres rigtige; men jeg hadde ikke den ringeste anelse om, at jeg skulde træffe Dem her, og heller ikke — heller ikke visste jeg, at De, at De —“ hun stanset et øieblik — „at De ansaa mig for død! De maa virkelig være blitt meget forskrækket. Det er mig som maa be Dem om tilgivelse — De har intet at be mig om tilgivelse for.“

Hun rakte ut sin lille haand, og Hungerford tok den i sin.

Rødmen var nu forsvundet fra hans ansigt, og han var blitt meget blek. Idet Mary saa paa ham med en ganske ny, underlig ømhet i sit hjerte, la hun merke til hvor forandret han var blitt, hvor tynd og mager han saa ut. Han saa ogsaa ældre ut end før; der var mørke ringer under hans øine og enkelte sølvstænk mellom hans brune krøller. Den forandring som var foregaat med ham fylde hende med bitter smerte; hun husket ham nu som han hadde været, skjønt hun aldrig hadde skjænket ham nogen særlig opmerksomhet, om end hans vakre, mandige utseende og hans indtagende væsen ubevisst hadde været tiltrækkende for hende.

Ingen kvinne kunde være forblit uberørt og kold overfor saa lidenskabelige, ømme ord, som røbet en saa varm kjærlighet. Mary hadde en meget stolt natur, i det ydre kold, tilbakeholdende og avisende, men hendes hjerte var varmt som en ekte kvindes, og hun følte en pludselig længsel etter at være snild og hyggelig mot denne mand,

som hadde gjort saa meget for hende, uten at hun hadde paaskjønt det.

„Jeg har ønsket saa at se Dem, mr. Dering,“ sa hun. „I den sidste tid har jeg tænkt saa meget paa Dem. Ved et tilfælde fik jeg vite av miss Hungerford at De er hendes bror og — og —“ hun avbrøt hurtig.

„La os sætte os ned og snakke litt sammen. Vi har saa meget at tale om.“

Hun følte sig saa underlig bevæget. Hvor umulig for hende at gjenvinde sin sedvanlige ro. Hun turde ikke se paa ham. Hans taushet, hans forandrede utseende, hans dype bevægelse forvirret Mary og berøvet hende fatningen. I hele sin sørgelige, omtumlede tilværelse hadde hun aldrig følt sig saa underlig bevæget som nu. Det var denne mands ømme medfølelse som gjorde hende ængstelig og urolig.

„Fortæl mig alt om Dem selv,“ sa han.

„Ja, jeg skal fortælle Dem alt,“ svarte Mary alvorlig. „La os gaa ut i haven; det er saa vakkert derute. Jeg skal ogsaa adlyde strenge ordre! Jeg er her for at pleie mr. Massingham,“ tilføiet hun. Saa begynte hun saa rolig som mulig at fortælle om alt hvad der var hendt.

De gik ut av biblioteket og ned i den solbeskinte have. Det forekom Paul som om han oplevet en vakker, underlig drøm — en drøm som vilde etterlate ham alene, som vilde føre det vakre, yndige syn bort med sig! Det kunde ikke være virkelighet — det maatte være en drøm! Om faa minutter vilde han vaakne — og saa vilde alt om ham være koldt og mørkt igjen, og livet — det triste, besværlige liv — vilde igjen stirre ham ind i ansigtet — det liv, der for fremtiden tilhørte en kvinde, hvem han mot sin vilje var kommet til at foragte og nære den bitreste uvilje mot, trods alle sine gode forsætter.

Mindet om Isabel formørket dog ikke det vakre, ophøiede øieblik. Han tænkte saa litt som mulig paa hende, og til sine tider glemte han rent at hun eksisterte. Isabel hadde aldrig hat nogen plads i hans drømme. Og han levde ofte i drømme, hvori han saa Marys nydelige øine smile til sig, og i hvilke Marys yndige skikkelse gik ved siden av ham. Og nu var denne sidste drøm kommet — vakrere, mer underfuld end nogen av hans tidligere drømme. Hun var jo nær ham — naar han rakte ut sin haand kunde han ta hendes!

Litt etter litt blev hans hjerne klarere; hans tanker blev mer samlet, mindre forvirret og virkeligheten stod klarere for ham. Han hørte jo den svake raslen av Marys kjole mens de gik over det bløte græs — det kunde ikke være nogen drøm. Alle syner, forestillinger og skygger svandt bort, bare et stod klart for ham: den kjendsgjerning, at den kvinde han elsket ved et mirakel var blitt git tilbake til ham fra graven.

Saa fortalte han hende alt hvad han hadde gjort — at han ved hjelp av en opdager hadde gjort forsøk paa at opspore hende, og at opdageren hadde bragt ham den meddelelse at hun var død paa et hospital. Men det som var fulgt etter kunde han ikke faa over sine læber.

„Det maa ha været en anden stakkars kvinde,“ sa Mary dypt bevæget over alt hvad han hadde gjort for hendes skyld, „for som De ser, mr. Dering, er jeg ikke død. Aa, jeg glemmer jo hele tiden at kalde Dem ved Deres rigtige navn —“

„Kald mig bare altid Dering,“ avbrøt Paul hende hurtig. „Det liker jeg bedst. Det minder mig om fortiden.“

Mary sukket uvilkaarlig.

„Var da fortiden saa skjøn for Dem?“ spurte hun sørgmodig.

Men i det samme ønsket hun at hun al-

drig hadde sagt disse ord, for hele den unge mands ansigt forandret sig, da han kort svarte: „Ja!“

De gik hurtig videre — hun følte sig trykket og ængstelig hver gang de tidde. Hun følte en underlig angst for hans øine; hun var opfyldt av en ukjent uro, av følelser og tanker hun ikke forstod og ikke kunde utlyde. Bare en ting følte hun med visshet: at en ny fare, en ny sorg, mer bitter end hendes andre sorger, truet hende — en sorg som i al sin bitterhet vilde indeholde en dyp glæde, en glæde hun aldrig før hadde kjendt.

Det var en lettelse for hende, da hun fik se mrs. Massingham komme gaaende mot dem tversover græsplænen for at hilse paa sin gjest. Hun hvisket hurtig til Paul, at han ikke maatte kalde hende ved hendes rigtige navn, og sa ham hvad hun blev kaldt. Og da nu Paul vendte sig om for at gaa mot sin vertinde, skyndte Mary sig op til huset.

„Naa, saa De er allerede bliit gode venner med min mands vilde rose?“ sa mrs. Massingham med sin hjertelige latter, da de hadde utvekslet de første hilsener og spørsmål. „De maa passe godt paa, for mr. Massingham er rent skinsyk paa hende! Og det er saamen intet under — hun er en yndig pike. George Cartwright har sendt hende hit. Men fortæl mig nu alle Deres nyheter. La os sætte os ned her. Hvorledes har min vakre, lille Isabel det? Og naar skal jeg la mit bryllupstoilette sy?“

Mrs. Massingham satte sig i en av de store havestoler som stod rundt om paa plænen, og betydte Paul at han skulde sætte sig i en anden.

Den unge mand adlød hende, og idet han trak sin hat dypt nedover øinene, bøide han sig frem og boret med sin stok dype huller i grønsværet.

„Jeg er glad over at De ikke har bestemt brylluppet til i denne maaned,“ vedblev mrs. Massingham. „Jeg liker ikke bryllupper i mai — det betyr alltid ulykkelig egteskap. Men jeg formoder at dere to kjæle turtelduer allerede har fastsat datoen?“

Paul Hungerford for sammen. Hans ansigt, som var dækket av hatten var meget blekt, og der laa et underlig haardt træk om hans mund.

„Det avhænger vist av tante Jane,“ svarte han i en saa let tone som mulig. „Det er noget hun bestemmer — vi har ingen mening selv!“

Mrs. Massingham lo og slog op sin parasol.

„Ja, nu er lady Hungerford rigtig i sit es,“ sa hun. „Og jeg undrer mig slet ikke over hendes glæde og tilfredshet. De har valgt Dem en søt, liten brud, Paul, og jeg er sikker paa at De vil bli lykkelig.“

Paul lo haardt og kort.

„De er øiensynlig ikke pessimist, mrs. Massingham,“ sa han.

Mrs. Massingham svarte muntert, at det

hadde hun aldrig været. Saa begyndte de at snakke om de forretninger som hadde ført Paul dit. Det angik nogen ting Paul hadde paatat sig at besørge for mr. Massingham under hans sygdom, og nu var han kommet for at gi patienten meddelelse om hvad han hadde utrettet.

„Jeg vil da haabe at De mindst blir her et par dage,“ sa mrs. Massingham hjertelig. „Det vil bli likesom i gamle dage at ha

Dem hos os, Paul. Kan De huske hvor ofte De pleide at komme i gamle dage? Det var meget imot Jane Hungerfords ønske. Jeg kan huske at det moret mig at faa hende sint,“ tilstod mrs. Massingham med et skøieragtig glimt i sine øine. „Jeg holder saa meget av Dem, Paul,“ tilføiet hun mildt. „Undertiden ønsker jeg at De endnu var gut.“

„Det gjør jeg med,“ sa Paul i en bitter tone. Han rettet sig op og tok hendes haand. „De har alltid været meget, meget snild mot mig,“ sa han. Han smilte, men merkelig nok smilte ikke mrs. Massingham.

Skjønt hun ikke var i besiddelse av nogen særlig iagttagelsesevne, var det dog umulig for hende ikke at se den forandring, der var foregaaet med ham.

„Hvad er det, Paul? De er ikke frisk. Der er noget iveien. De ser ut — De ser ut —“ mrs. Massingham følte sig næsten forvirret — „som om De ikke er rigtig lykkelig. Er der noget som trykker Dem? Aa, kjære Paul, la mig faa hjelpe Dem hvis jeg kan! Jeg har aldrig selv hat en søn, men jeg har alltid holdt av Dem som av mit eget barn. Faar jeg ikke lov til at hjelpe Dem, Paul? Er — er det penger?“

Mrs. Massingham hadde en taaket forestilling om, at alle unge mænds bekymringer og sorger hitrørte fra penger i en eller

anden form. Han reiste sig hurtig og svarte: „Kjære, kjære, gode veninde — der er intet hvormed De kan hjelpe mig. Jeg mangler inlet. Jeg — jeg er ikke rigtig frisk idag. Det er svært varmt — og — og saa er jeg litt trykket over en feiltagelse som er bliit begaaet.“

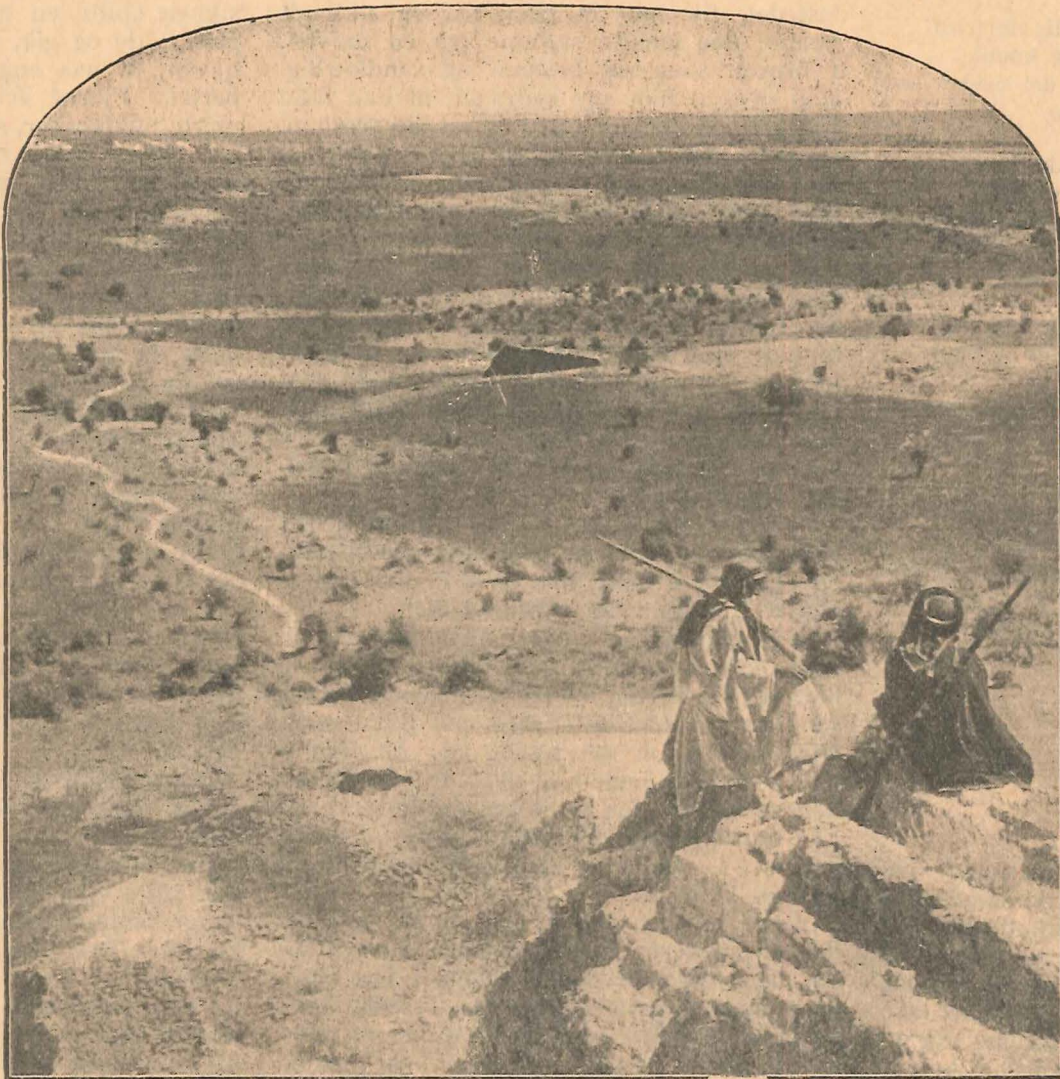
„En feiltagelse — av hvem — og i hvad?“ spurte mrs. Massingham, hvis godmodige, livlige ansigt var bliit ganske alvorlig. „Er det en feiltagelse De har begaaet, Paul?“

„Nei,“ svarte Paul med en stemme som lød underlig haard og kold. „Nei — det er ikke mig som har begaaet denne feiltagelse, men den berører mig meget, meget dypt. Men tænk nu ikke mer paa det, kjære mrs. Massingham. Det er noget som ikke kan ændres nu. Det er en stor feiltagelse — meget, meget stor. Men der er ingen hjelp og redning — nu maa den bæres saa godt den kan. Men nu er det vist bedst at jeg gaar op til mr. Massingham.“

Og før hun kunde stanse ham var han borte.

Mrs. Massingham saa bekymret og tankefull efter ham.

(Fortsættes.)

Utsigt fra Jerikos mure over Jordans dal.

Alle de bibelske begivenheter er stedfæstet i det land, som i gamle dage var jødernes, men nu en muhamedanerne tilhørende gold og gloende ørken. Og saa dette: „Et mand reiste fra Jerusalem til Jeriko og faldt mellem røvere,“ som der staaer i bibelen, er bliit stedfæstet, og stedet er midtveis mellem de to byer. Om det imidlertid virkelig er stedet er likesaa usikkert som alle de andre stedsangivelser, som driffige og hensynsløse araberførere har vedtat at indbilde godtroende turister. Men der er forsaavidt intet iveien med stedet, hvor manden faldt mellem røvere, som veiførende endnu den dag idag kan risikere overfald av det beduinerroverpak, som i nutidens Palæstina fortrinnsvis lever av paa mer eller mindre nærgaaende maate at lvinge penger fra folk, som ønsker at se de gamle, ærværdige og hellige steder. Og røverne har frit spil for landet mellem Jerusalem og Jeriko er en gloende ørken, blottet for mennesker og dyr og levende liv ut over de knastørre ørkenbuske, der staaer og roper til hverandre. Jo længer man kommer ut mot øst, ut mot Jordandalen, jo mer goldt blir landskapet og jo vildere fjeldene. I løpet av en formiddag kan man paa et litet, trippende æsel, der av og til sættes i strykende galop av beduindrøverne, naa fra Jerusalem til Jeriko. Selve denne gamle stad, som i Israels dage var en sterk fæstning og midtpunktet for handelen mellem landet øst og vest for Jordan, er nu komplet i ruiner, og omegnen, der paa Kristi tid var bugnende frugtbar, er nu den ørken vi kan se paa billedet. Et par hundre arabere, likesaa magre og visne som deres stakkars gjeter, har slaat sig ned i ruinerne, og for de turister som ikke skyr anstrengelserne og heten for at se det bibelsk berømte sted, er der indrettet et litet hvilehus, der smykker sig med det skjøne navn hotel, men som knapt nok somme tider kan opvarte med en slurk vand. Ved solnedgangstid kan dog den turist, som vaager at overnatte i „hotellet“, fra Jerikos ruiner nyde et syn som virker eiendommelig betagende: det rødgule land, som blir endnu mer rødgulden i aftensolens straal, og Jordanfloden, som i tusen vindinger bugter sig ned gjennom den røde ørk.

×

April

Du spør mig, om lykken jeg hentet paa min vei, den skjønneste lykke her i livet.

Ak nei, jeg naadde aldrig til kjærlighetens mai, men kun dens april blev mig givet.

For snart saa var hun venlig og søt og god og mild.

og snart hun mig likegyldig møtte;
hun skiftet bestandig som veiret i april;
hvad gjaldt det at et hjerte sig forblødte.

Ja, fik jeg blot et eneste varmende blik,
straks livet i vaarskjær jeg skuete;
men naar hun atter fornemt og koldt forbi
mig gik,
da var det som en snestorm alting kuet.

Ak, pikeluner volder saa bitterlig fortraed:
Det blev mig mer, end bære jeg kunde;
jeg reiste bort; jeg følte, at blev det saadan ved,
da vilde jeg aldeles gaa tilgrunde.

Vi saas igjen først efter en række lange aar.
Jeg ensom bestandig hadde vandret.
Hun hadde nu en herre, og han var streng og
haard,
og selv hun syntes ganske forandret.

Hun gav mig taus et haandtryk, saa uttryks-
fuldt og bløtt.

Jeg saa i de sorgmodige blikke,
hun angret, at hun dengang mig hadde fra sig
støtt;

og jeg, ja, jeg talte heller ikke.

Jeg turde ikke puste til den ulmende ild.
en brand vilde straks den være blevet;
der var dog mange solblink i min kjærlighets
april.

og det var jo paa dem, jeg hadde levet.

Søstrene.

Av Cl. Weber.

En engel vaaket ved hans sykeseng! Efterat regimentskammeraterne og stabslægen tidlig om morgenen paa en vidunderlig klar maiddag hadde bragt den haardt saarede til hospitalet, hvor han straks blev lagt paa operationsbordet, for at de ødelæggelser som kulen hadde anrettet i hans legeme nogenlunde kunde utjevnes ved kirurgernes kniver og naaler, hadde hun sittet ved den likbleke patients seng. Hun besørget nattevaktens, og var ogsaa om ham om dagen; hun lot luftbølgerne fra de blomstrende syrenbuske flyte ind gjennem det nakne sykeværelses vidt aapne vinduer, og kjøle den sykes pande, den syke som laa foran hende paa de hvite puter og stønnet i vilde feberfantasier, den syke som slet ikke vilde komme sig. Feberkurven, som hang optegnet paa tavlen over hans seng, viste betænkelige tal, og regimentskammeraterne, som dag efter dag spurte efter ham, fik sjelden gode nyheter at høre. Endelig, endelig, endelig begyndte det at gaa fremover! En aften, da temperaturen for første gang efter lang haardnakkelhet var tilfredsstillende, møtte hun et klart, tankefuldt blik fra hans øine: „Hvem er du? — hvem er De?“ lød det sagte spørrende fra de bleke læber. „Søster — — Clara,“ var svaret. Hun vendte sig hurtig bort og skrev hurtig feberkurven paa tavlen. Han saa tydelig hvorledes de fine, hvite hænder skalv.

Siden hadde han ikke snakket med søsteren. Da han efter otte dages forløp, støttet op med puter, kunde sitte opreist i sengen, forlangte han at faa sin tegnebok, som en av hans kammerater paa den kritiske dag hadde opbevaret og senere levert fra sig. Med sine matte hænder grep han efter det fotografi som den indeholdt. Saa betragtet han længe eftertænksomt det vakre billede. En kold, stolt skjønhet, en profil som meislet i marmor. Det var den kvinde, for hvis skyld skyld han hadde kjæmpet, for hvis skyld han ved pistolduellen hadde faat

den uheldsvangre kule. Der gled som en skygge av let skuffelse over hans ansigt — han hadde ikke villet taale, at man snakket saaledes om hende, selv ikke i champagnehumør; det ene ord tok det andet, hans bedste ven blev hans motstander, mægling hjalp ikke noget, beviser lot han ikke gjælde — — som om hans tillid til hende behøvde at støttes ved beviser! Og dog, en time før han gjorde sig færdig til at stige op i vognen, som skulde bringe ham til møtestedet, fik han et brev fra en ukjent haand, der maatte stamme fra en indviet. I brevet, som lød bestemt og sandfærdig, stod der, at han var bedraget, at han ikke var den eneste hun hadde lovet sin troskap. Og trods det, kanskje netop derfor, duellerte han. Hvad var det saar, som hans motstanders kule kunde bringe ham, mot det som hadde rammet ham gjennem disse linjer. Uvilkaarlig gled hans øine fra portrettet over mot søsteren, som sat ved sykeleiet. En flygtig rødme la sig over hans bleke kinder. Han blev forskrækket over likheten mellem den unge kvinde i diakonissedragten og hende, hvis træk det lille billede gjengav. Men søsterens øine hadde et varmere, mer sjælfult uttryk, der laa mer sandhet i hendes ansigtsuttryk.

Søster Clara syntes at ha lagt merke til at hendes patient saa prøvende paa hende; og som altid naar hun trodde sig iagttalt bladet hun febrilsk i salmeboken.

Den syke sovnet snart, men søvnen var idag ikke saa rolig som ellers. Læberne bevæget sig hurtig, hænderne arbeidet ustanselig, saa at portrettet gled ned paa teppet. Diakonissen tok det hurtig op. Et flygtig blik forraadte hende at det var billedet av hendes søster, den fraskilte grevinde H.... Ak, hun kjendte det sidste kapitel i dette drama — — en taare gled langsomt nedover hendes kind.

Næste morgen utbad hun sig av priorinden en længere rekreasjonsferie. Da patienten den følgende dag i rullestol blev ført ut av operationssalen, hvor professoren hadde bragt ham det gode budskap, at nu vilde alt bli godt, al fare var over, var søster Clara reist. „Til et rekreasjonsophold i syden“ lød hendes efterfølgerskes kjølige svar. Han holdt paa at rive forbindingen av saaret, saa bedrøvet og sint blev han. Den sidste lysstraale livet hadde bragt ham var allsaa berøvet ham. Der kom en isnende kulde over ham, der likesom sløvet hans følelser og svækket hans hukommelse, det var som om alt om ham var tomhet og bitterhet.

Det er to maaneder senere, ved midtsommer i badestedet K.... En ung, blek kurgjest, sikkert en officer, kommer med kappen løst slængt over skuldrene, langsomt nedover kurhotellets trap. Fra alle korridorer og alle etager kommer hotelgjesterne med sine brøndglas i haanden, før i den kjølige sommermorgen at skynde sig ned til brønden, hvor den helbredende kilde vælter frem. Officeren vilde netop række portieren et brev til besørgelse, da en paafaldende elegant klædt blondine, som fulgtes av en ældre herre, krydset hans vei. Det smale rum ved elevatoren tvang ham, til at gaa tilside. Han maatte allsaa se paa paret, enten han vilde eller ikke. Hun hadde kjendt ham og forsøkte at undgaa hans blik. Portieren hvisket halvøit til ham: „Det er baron von Ch.... og gemalinde, en fraskilt grevinde fra — — det er nok en officer som har hat en duel for hendes skyld — — de har bodd her i tre dage; baronen bruker kuren!“

Officeren stanset ham. „Tak, min bedste, jeg kjender det hele!“ Hvor det lød udellagende og koldt. Ja, udellagende og

koldt var han blit, han hvis hjerte for et fjerdingaar siden, naar han saa hende, banket som om det skulde sprænges. Og idag!

Nu næret han bare et ønske, et ønske som ikke gjaldt hende. Her, i dette hus skulde han ikke bli. Han vilde spare hende for et pinlig møte. „Vil De bringe mine saker til Altenberger sanatoriet; der er det roligere for et saa sykt menneske som mig.“ Han gik hurtig gjennem vestibulen henimot kilden, hvor brøndglassene klang og kurmusikken spilte en morgenkoral. Han lot sit glas fylde og gik, undvikende støien i kurhaven, ut paa engene, hvor duggen endnu perlele. Fjernt fra de snakkende, parfumerete mennesker, satte han sig paa en bænk — — solen mente det godt med de syke, for trods den tidlige morgenstund var landskapet som badet i et straalehav. En gammel, tæl tilsløret dame kom langsomt bortover grusveien, støttende sig til en diakonisses arm. Den gamle dame, som saa meget lidende ut, saa sig om efter en sitteplads, men nølte da hun fandt bænken optat. Han reiste sig straks for at gjøre plads for damen. Et taknemlig blik møtte hans, sollyset faldt blændende over den skyggeløse vei, saa at han ikke kunde se sykepleierskens ansigt; men i dette øieblik faldt noget klirrende til jorden. Det var brøndglasset som var glidd ut av diakonissens haand. Han bøide sig efter det, og da han reiste sig op igjen, saa han hvem der stod foran ham. „Søster Clara — —?“ spurte han stammende. „Hvorledes staar det til med Dem nu?“ spurte hun rolig; rolig og allikevel saa deltagende; som han saa ofte hadde hørt det av hendes mund.

Ingen skjælven i det marmorbleke, ædle ansigt forraadte hvad hun tænkte eller følte.

Om eftermiddagen opsøkte han hende i den stille villa ved skogkanten. De snakket længe sammen som to gamle kjendte, og saa kom han hver dag, alltid med nye, duftende blomster til hende. Og da det blev høst, og hun forberedte sig paa at dra sydover, skriftet han — — og fortalte hende all, baade det som hun visste og det som hun ikke visste.

De sat haand i haand under det purpurrode vinløv og glædet sig til sit fremtidige hjem i den lille universitetsby, hendes barndomshjem.

Bronceuret.

Av Georg Ista.

Mandag: Idag lærte jeg i kaféen at kjende det mest elskverdige menneske paa jorden. Hans vindende væsen begeistret mig likesaa meget som hans vakre, velklingende navn: „Roland de Vallombreuse“. Han inviterte mig til at tilbringe en sommermaaned paa hans slot, og saa ledsage ham paa en Middelhavstur paa hans yacht, som han nylig hadde kjøpt av en amerikansk millionær; forøvrig maatte han ha glimrende forbindelser, for han lovet mig at sørge for at faa anbragt et av mine stykker paa det fornemste teater. Jeg kan ikke andet end lykønske mig selv til mit nye bekjendtskap. Ved avskeden noterte han op min adresse og lovet mig at avlægge mig et besøk en av de nærmeste dage, for personlig at faa mit stykke. Neppe hadde min nye ven forlatt mig, før en gammel bekjendt, Jean Banuche, kom bort til mit bord og spurte, efterat ha hilst kort paa mig, med en betegnende bevægelse henimot døren, bak hvilken Vallombreuse netop forsvandt: „Hvor meget?“

„Hvor meget? — Hvad skal det bety?“

„Hvor meget laante du den vakre Roland?“
 „Der tar du meget feil,“ svarte jeg hurtig; „der var overhodet slet ikke tale om penger mellom den herre og mig.“

„Naa, saa det er altsaa første gang idag du ser ham?“

„Ja, det er det; først for et par timer siden hadde jeg den fornøielse at lære ham at kjende.“

„Det tænkte jeg mig; Roland laaner aldrig av nogen ved det første møte. Men jeg forsikrer dig, han vil laane av dig næste gang. Ved det andet møte laaner han alltid av alle sine bekjendte og har altid held med sig.“

„Umulig. — For det første er Vallombreuse slet ikke den mand som du synes at anta, og for det andet laaner jeg principielt aldrig bort en øre.“

„Ingen regler uten undtagelse, min kjære. Roland er det største laanegeni i hele byen, og laaneforsøk mislykkes aldrig for ham. Du vil nok lære at tro paa det. Farvell! Paa gjensyn, min ven!“

Jeg rakte ham flygtig haanden, hans mistillid til min nye ven ærgret mig. Endnu langt fra ropte han leende tilbake mot mig: „Han vil nok faa laane av dig!“

Tirsdag: Roland de Vallombreuse besøkte mig allerede idag. Han tok imot mit stykke og lovet personlig at anbefale det til direktøren. Saa snakket vi litt frem og tilbake om forskjellige ting, og saa avbrøt Roland pludselig sig selv ved at se paa sit ur:

„Det er en nydelig historie!“ ropte han.

„Man venter mig paa veddeløpsbanen, og jeg har glemt at forsyne mig med penger. Kan De hjelpe mig ut av min forlegenhet med hundre francs, min kjære?“

Skulde Jean virkelig ha ret? Men nei, det maatte være et tilfælde. Men mit gamle princip var urokkelig, og jeg svarte:

„Det gjør mig hjertelig ondt ikke at kunne hjelpe Dem; for det første laaner jeg principielt aldrig bort penger, og for det andet har jeg for øieblikket ikke den sum som De behøver hjemme.“

Istedetfor at vise sig skuffet blev han endnu mer elskværdig. Hvorledes kunde man dog mistænke et saa bedaarende menneske!

Min gjest reiste sig. Jeg forsøkte at holde ham tilbake. „Aldeles umulig,“ mente han; han turde ikke forsømme veddeløpsbanen, da han hadde reservert sig et sikkert nummer i bureauet. Og hemmelighetsfuld hvisket han i mit øre: „Hør, min kjære, jeg har en umaadelig stor interesse for Dem og vil la Dem faa del i min gevinst. Den hest som vil vinde tør jeg ganske vist ikke røbe for Dem, da jeg har lovet at bevare hemmeligheten; men hvis De vil betro mig femti francs, saa bringer jeg Dem — paa æresord — i løpet av to timer det tidobbelte tilbake!“

Det var et lokkende forslag! Men da jeg hverken spiller eller vedder, saa maatte jeg desværre avslaa hans tilbud. Han blev slet

ikke fornærmet, han sa i en endnu mer elskværdig tone:

„Nei virkelig, spiller De aldrig? De beundringsverdige menneske! Hvilke summer sparer De ikke! Mig koster — jeg maa tilstaa det — kort og hester henimot hundre tusen francs om aaret.“

Og han fortalte mig med rivende hurtighet henimot et dusin smaa historier om tap som hans spillelidenskap hadde bragt ham. Pludselig tok han igjen frem sit ur og ropte forfærdet:

„Alle gode aander, nu forsømmer jeg ved-

„Jeg velsigner dette gunstige tilfælde — skjæbnen vil altsaa ikke at jeg skal bivaane dette veddeløp! Hesten som jeg vilde vedde paa hadde sikkert tapt! De har frelst mig fra et tap, tusen tak!“

Han blev. Han beundret mit møblement, betragtet indgaaende enhver liten enkelthet i min lille raritetssamling, indtil han endelig fik øie paa et ganske net, indisk bonceur, hvis stativ forestilte guden Vishnus figur. Min ven uttalte sig i begeistrede ord over det herlige, lille ur og bad tilsidst:

„Kjære ven, vil De laane mig det ur et par dage? Jeg skulde gjerne ville la det gjøre efter. De kan da ikke vægre Dem ved at vise mig denne lille tjeneste. Jeg bringer Dem naturligvis uret tilbake om et par dage.“

Han hadde ret; jeg kunde da ikke negte ham uret, og da det ikke var rede penger kunde det jo slet ikke skade mine utlaaneprincipper. Jeg bukket altsaa indvilgende og sa:

„Det glæder mig at kunne vise Dem denne lille tjeneste.“
 Straks efter anbefalte han sig og tok med sig uret; men mit teaterstykke hadde han ved en ferglemmelse latt bli liggende paa skrivebordet. Og dog fik jeg ret overfor min ven: Roland de Vallombreuse var intet sedvanlig laanegeni!

Et kvarters tid efter kom Eugén, groomen inde fra nabokaféen, som jeg undertiden var i, ind til mig og bragte mig det lille indiske bronceur tilbake, og dertil en liten billet med følgende indhold:

„Min kjære ven! Der er nylig hendt mig en dum, liten historie. Jeg gikk fra Dem og ind i nabokaféen for at skrive et par brever. Beløpet for frimerker og bevertning utgjorde fire francs og tyve centimer. I det øieblik jeg skulde til at betale husket jeg paa at jeg ikke hadde nogen penger paa mig. Verten la straks beslag paa Deres ur, som jeg hadde ubetalt op paa bordet foran mig. Da jeg nu stillet mig vil bevare Deres eien-dom, saa sender jeg Dem det foreløbige tilbake med bøn om at gi overbringeren fem francs. Om en time er jeg hos Dem for med tak at tilbakebetale Dem den lille bagatel.“

Deres Roland de Vallombreuse.“

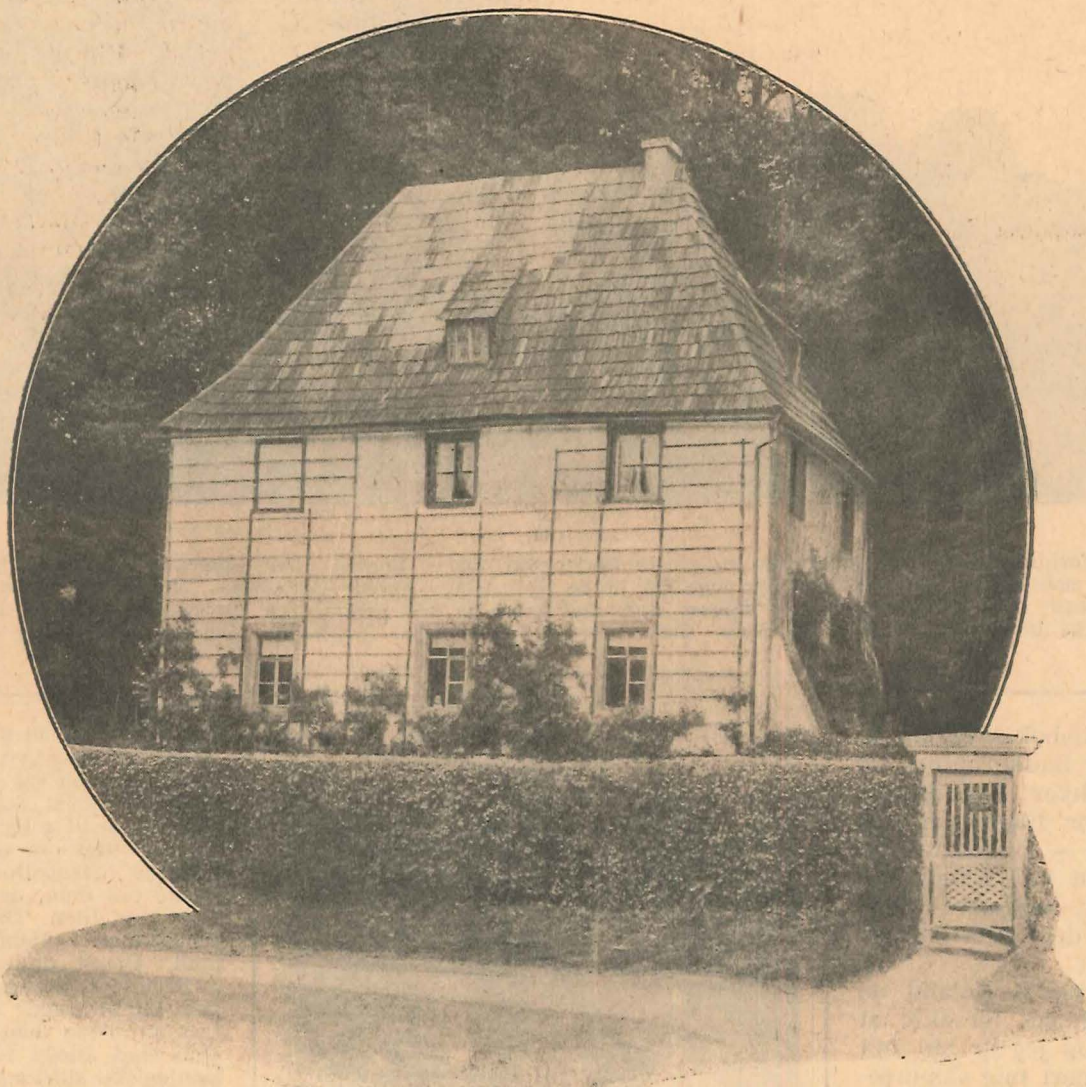
Jeg spurte Eugén:

„Hvor meget blev den herre Dem skyldig?“

„Tredive centimer for et glas øl; men han lovet mig gode drikkepenger, hvis jeg ved overleveringen av uret bragte ham fem francs tilbake.“

„Vel, her er to francs. Betal øllet og behold resten som Deres andel. Hvis herren har noget at indvende, saa si til ham at han skal henvende sig til mig.“

Jeg mottok altsaa uret; Roland var virkelig et farlig laanegeni. Naa, mig hadde han heldigvis ikke narret. Jeg hadde bare betalt et glas øl og litt drikkepenger for ham. Jeg lar mig ikke narre. Aldeles ikke.

Goethes havelus i Weimar.

Goethes og Weimars navner er uloselig knyttet til hverandre. I Weimar, hvor den høitkultiverte fyrst Karl August hersket, bodde Wolfgang Goethe den største del av sit liv, og her skrev han de udødelige verker, der hævet ham op til den høieste menneskelige visdom og kultur. I hans vinterbolig er der nu indrettet et Schiller- og Goethe-museum, men i det lille havehus, hvor han bodde de fleste sommermaaneder, staar alting urørt siden hans død i mars maaned 1832. Det var i dette hus, at han skrev anden del av „Faust“ og „Iphigenia“, og den reisende, som kommer til Weimar, glemmer ikke, naar han har besøkt det store Schiller- og Goethe-museum, ogsaa at vende sine skritt herut til dette lille sommerhus i den store park, hvis dype stilhet og majestetiske skjønhed inspirerte ham til det vidunderlige digt: „Jægerens aftensang“. — Efter fotografi fra N. photog. G., Berlin.

deløpet. Hurtig, kjære, laan mig et tyvefrancsstykke, saa jeg kan ta en taksameter.“

Uvilkaarlig stak jeg haanden ned i lommen, da jeg pludselig husket profetien: „Han vil dog faa laant penger av dig!“ „Hurtig trak jeg min haand tilbake og stammet, rød av forlegenhet over min dumme nødløgn:

„Undskyld, min kjære — De ser mig i den dødeligste forlegenhet; men for øieblikket har jeg ikke en franc i huset.“

Med det mest bedaarende smil svarte han:

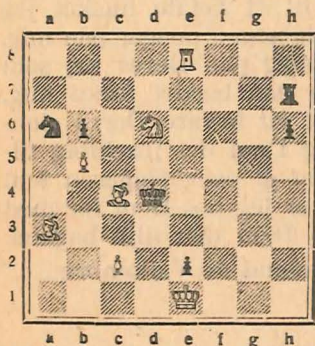

Engelsk „veddeløp med forhindringer“. Velgjørenheten setter de merkeligste skud i England. Der samles ind til mangfoldige formaal nu under krigen, og for at faa publikum til at møte og gi sin skjerv, indbyr man det til de mest lattervækkende forlystelser. Her er vi ved et veddeløp med forhindringer. En av forhindringerne bestaar i, at deltagerne ved en bestemt strek skal kaste sig ned paaknæ paa jordeu og, mens de holder hænderne paa ryggen, spise et stykke brød eller en skive kokosnot. Først naar de virkelig har tygget ut, faar de reise sig og fortsatte løpet.

Onsdag: Jeg gik ind i nabokaféen, for at faa vite hvorledes Roland hadde opført sig overfor Eugen. Saa for pokker! Laanegeniet hadde forklart likeoverfor Eugen, at jeg hadde kjøpt uret av ham — Eugen maatte ha misforstaat ham; men han kunde allikevel beholde de tredive centimer i drikkpenger, og saa hadde den dumrian utlevert ham differencen!

Saa fik dog min ven ret, at Roland de Vallombreuse aldrig forgjæves forsøkte at laane penger av nogen. Og jeg er blit mit princip utro! Hadde blamert mig skammelig overfor mig selv — og alt for to lumpne francs skyld!

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1504.
Av A. Volkheimer, Holstadt. (Fränkische Volksblatt 1912.)
Sort: K, T, S, 3 B = 6 br.
Hvit: K, T, S, 2 L, 2 B = 7 br.
Hvit begynner og gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1502.

1. D a 7 — a 3, K x S. 2. D a 3 — b 2 †, K e 5 — f 4. 3. D b 2 — h 2 mat.
1. , ellers. 2. S e 5 d 7 †.

Talgaade.

Naar tallene ombyttes med de paagjældende bokstaver, betegner: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 kvindenavn fra „Tusen og en nat“. 1, 3, 5, 6 poetisk benævnelse for et gjennemsiktig legeme. 2, 6, 5, 3 fjeld. 2, 3, 5, 4 militærrytter. 3, 5, 6, 7, 6 romerske husguder. 5, 6, 7 flatemaal. 5, 1, 6, 5, 6 landmand.

Løsning av gaaderne i forr. nr.:

1. Albatros — Matros. 2. Planeter — planter.
3. Grillen — Brillen.

En veddekjørsel med trillebør og passager i børen hører med til disse forlystelser. I en snor hanger et spand, som er fylt med konfetti og mel, og naar passageren er under spandet, skal hun slaa til den med en kjep og prøve at faa det tomt. Naar da en sky av melsløv og papirstumper styrter ned over baade passageren og den som kjører børen, er jubelen hos publikum umaadelig.

Et av den moderne videnskaps store puslespil.

Hvorledes kileskriften blev dechiffreret.

Den nye tid er ifærd med at opdage den gamle. Den moderne kultur avslører den gamles hemmeligheter. Rundt om i verdens stille studerkamre er fortidens stumme læber begyndt at tale. Døde lertavler har faat mæle og fortæller de underligste ting om gamle land og folk, som blomstret med rik kultur, længe før kulturens første svake spirer begyndte at utfolde sig heroppe i vort kolde Norden. Gjennem aartusener laa disse tause budbringere fra de gamle kulturland mellem Tigris' og Eufrats vande gjemt under sanden i ruinhopene fra de gamle „verdenssteder“. Babylon og Ninive var slettet av byernes kreds, det frugtbare land, som laa om dem, var øde og forlatt, og de halvvilde folkeslag som færdedes over sletterne bekymret

sig ikke om hvad der gjemtes i de gamle, mange steder helt begravde ruiner. Den assyrisk-babyloniske verden var gaat tilgrunde, kulturen blomstret nu fjernt under andre himmelstrøk. Og ikke alene, at selve rikerne var gaat under, men det var som om ogsaa mindet om dem skulde tilsløres. Mangelfulde var beretningerne man hadde om dem, og utsigten til at faa ny viden var svært liten. Da hændte det, at der kom en renaissance i kjendskapet til de gamle kulturland. Gjemt under sanden fandt man tusener av lertavler, beskrevet med et gaadefuldt sprog, paa klippevægger og paa de utgravede paladseres mure saa man de samme uforstaaelige tegn. Man stod ansigt til ansigt med det rikeste arkæologiske skatkammer, som uten tvil gjemte mange underfulde beretninger om viden og virken i de gamle Østerland. Men foreløbig var det en død skat. Man kunde stirre og stirre, og like klok blev man; ingen eide den magiske nøkkel, som kunde aapne veien til den skjulte viden. Men menneskene lot sig ikke stanse. Fra videnskapens side tok man alle vaaben i bruk, man angrep fra alle sider og med aldrig svækket taalmodighet. Litt efter litt begyndte der da ogsaa at komme lys over de gamle gaader. Men slitsom var veien, og utrolige anstrengelser har det kostet at komme frem. Enkeltmænd og videnskabelige ekspeditioner har under store farer og bekostninger gravet de gamle skatter op av sine grave og bragt dem hjem, og videnskapsmænd fra alle land har gjennom generationer sat sine bedste kræfter ind paa at løfte sløret som dækket over de gamle beretninger.

Den første etterretning om en ny, hittil ukjent skriftart, som fandtes paa ruinene av det gamle Persepolis, naadde til Europa i 1621 ved den italienske reisende Pietro della Valle; først i 1671 bragtes dog den første fuldkomne indskrift hjem fra Persien. Da de tegn, som dannet skriften, væsentlig bestod av kiler og vinkelhaker, kaldte man den straks for kileskrift — et navn som siden holdt sig. Det hjembragte fund var dog foreløbig en død skat. Ingen var istand til at løfte bare en flig av det slor som dækket over hemmeligheten. Man maa helt op til 1788, før det begynner at lysne ganske svakt. I dette aar utgav den danske reisende Carsten Niebuhr nøiagtige avskrifter av en række indskrifter fra Persepolis, som han hadde besøkt i 1765. Han kunde paa grundlag av disse fastslaa, at der alle steder i indskrifterne fandtes 3 parallele kolonner med kileskrift, hvorav de to sidste hadde mange flere forskjellige tegn end den første; efter hans undersøkelser indeholdt denne ialt 42 forskjellige tegn. Møisommelig arbeidet nu videnskapen sig i den følgende tid frem med

uttydningen av kileskrifterne. En tysk lærd gjorde det første skridt ved at opdage at der i den første skrift med visse mellemrum forekom en skraatliggende kile; han opsatte den forklaring, at dennes betydning var at være skilletegn mellem de enkelte ord — en forklaring som senere er blit fuldstændig bekræftet. I 1802 kunde den danske biskop Münter fastslaa, at de tre kolonner indeholdt den samme tekst, bare avfattet paa forskjellige sprog; han paaviste nemlig bl. a., at hver gang en tegngruppe gjentok sig i den ene kolonne, var det samme tilfældet i de andre.

Det var i sandhet smaa skridt frem, men det var dog allikevel en begyndelse. — Den som fik fravristet Sphinxen de første ord var en ung tysker, Georg Grotefend, som i 1802 forela sin overmaade skarpsindige avhandling for det videnskabelige selskab i Göttingen. Om nogensinde ordet skarpsindig har været paa sin plads, da er det overfor denne mands arbejder. Med en utrolig taalmodighet har han sittet og sammenlignet og kombinert kiletegnene fra forskjellige indskrifter og har der ved hugget sig vei de første skridt ind i det ukjendte land. Kanske der aldrig har været spillet et puslespil make til det. Grotefend dage og nætter igjennem har siltet og drevet i sit stille studerkammer.

Det første ord som utleverte sin hemmelighet, var ordet „konge“. Grotefend arbeidet først og fremst med to indskrifter, som han hadde grund til at omtalte gamle persiske herskere. Ut fra denne forsetning antok han da, at en flere ganger forekommende tegngruppe betydde „konge“. Andre steder i indskriften forekom denne gruppe dobbelt med en liten forlængelse av den anden gruppe, her læste Grotefend „kongernes konge“, og endelig læste han en tredje forbindelse av det samme ord som „den store konge“. Passet disse uttydninger, maatte der foran titulaturen staa herskerens navn; nu stemte imidlertid begyndelsestegnene i de to indskrifter ikke sammen; de maatte altsaa hithøre fra to forskjellige konger.

Men da en nærmere undersøkelse viste, at begyndelsestegnene fra den ene indskrift kom igjen paa et senere sted i den anden, sluttet han med stor dristighet, at her det første navn blev nævnt som navnet paa faren til den anden, med andre ord, at indskrift 2 hitrørte fra sønnen av forfatteren til indskrift 1; som følge herav læste han det i indskrift 2 bak navnet og kongetitlen staaende ord som „søn“. Ogsaa forfatteren av den første indskrift var øiensynlig angit som søn av en hersker, men foran denne herskers navn stod ikke tegnet for „konge“, hvorav Grotefend sluttet, at denne var far til grundlæggeren av et nyt dynasti. Han hadde altsaa nu 3 egennavne svarende til far, søn og sønnesøn, hvorav den første ikke var nogen regjerende hersker og den anden grundlæggeren av et dynasti. Som de persiske konger, der her kunde være tale om som grundlæggere, var bare Kyros og Darius; den første gikk imidlertid ut av betragtning, da hans far og søn begge het Kambyzes, saa at kongenavnene i saa tilfælde skulde ha begyndt med det samme tegn og for de tos vedkommende ha været sammenfaldende. Dette var imidlertid ikke tilfældet; der var da bare den mulighet, at de 3 navne var Hystaspes, Darius og Xerxes.

Nu var isen brutt, og man hadde faat fat i betydningen av en række tegn. Andre videnskapsmænd førte verket videre, og det lyktes at læse de to indskrifter fuldstændig. Det var dog bestandig et noksaa daarlig materiale som stod til forskernes raadighet. En umaadelig støtte for undersøkelsen gav imidlertid de saakaldte Bisutunindskrifter, som en engelsk officer i den persiske armé, general sir Henry Rawlinson under overmaade store vanskeligheter avskrev og senere utgav i Europa.

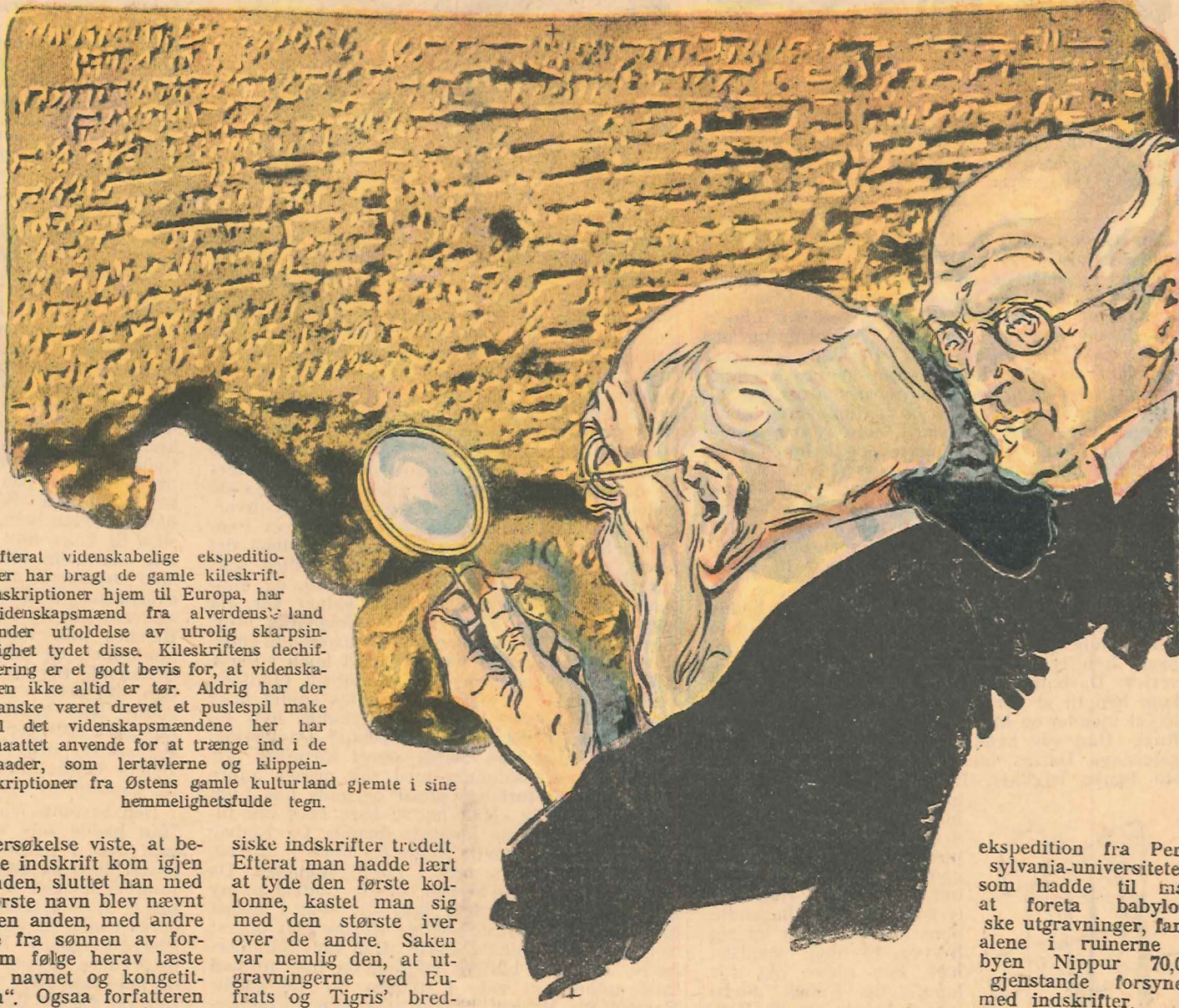
I nærheten av den persiske by Kirmanshah findes der en næsten lodret avfaldende 540 meter

høi klippevæg, det saakaldte Bisutun. I en høide av 140 meter over jorden har her kong Darius ca. 510 f. Kr. paa et avglattet stykke klippevæg latt indhugge relieffer og nedenunder en 400 linjer lang indskrift; i tidligere tid skal en trap ha ført op til stedet, nu er det imidlertid ganske utilgjengelig. Skjønt man visste, at indskrifterne fandtes, hadde man derfor allikevel maattet oppgi at avlæse dem. Rawlinson vek imidlertid ikke tilbake for opgaven og søkte først at avlæse indskrifterne gjennom en kikkert. Da denne fremgangsmaate førte til meget utilfredsstillende resultater, besluttet han sig til at søke alle de for en direkte avlæsning tilsynelatende saa uovervindelige vanskeligheter overvundet, og det lyktes ham i virkeligheten ogsaa, svævende i en høide av 140 meter over jorden, at ta en nøiagtig kopi av indskrifterne. Denne avlæsning blev paa grund av alle de egennavne (ca. 90), som fandtes i kong Darius' beretning, et uvurderlig skatkammer for forskningen av kileskriften.

Bisutunindskriften var likesom de andre per-

den og tænkesæt. Helt let har denne utfordring ikke altid været. De fleste av de indskrifter som er hentet fra utgravningerne i Mesopotamien er indridset paa lertavler. Kiletegnene er anbragt med et spidst instrument, mens leret endnu var fugtig, derpaa er lertavlen blit brændt i en ovn eller bare soltørret. Navnlig i det sidste tilfælde har den været meget skjør, og det er da ikke til at undre sig over at den ofte er blit brukket i flere stykker under de omskiftelser den gjennom aarene har været utsat for. Naar nu lertavlerne skal tydes, er det derfor ofte nødvendig først at foreta et meget indviklet puslespil med en stor samling forskjellige brudstykker; først prøves der mer overfladisk, om et stykke synes at passe sammen. Ofte kan man her komme til at foreta mange forgjæves ombytninger, før man finder den rigtige kombination.

Et enkelt tal tilsidst vil bedst vise, hvad det er for et mægtig skatkammer som er bragt for dagen ved de seneste aars utgravninger: En

Efterat videnskabelige ekspeditioner har bragt de gamle kileskriftinskriftioner hjem til Europa, har videnskapsmænd fra alverdens land under utfoldelse av utrolig skarpsindighet tydet disse. Kileskriftens dechiffrering er et godt bevis for, at videnskapen ikke alltid er tør. Aldrig har der kanskje været drevet et puslespil make til det videnskapsmændene her har maattet anvende for at trænge ind i de gaader, som lertavlerne og klippeinskriftioner fra Østens gamle kulturland gjemte i sine hemmelighetsfulde tegn.

siske indskrifter tredelt. Efterat man hadde lært at tyde den første kolonne, kastet man sig med den største iver over de andre. Saken var nemlig den, at utgravningerne ved Eufrats og Tigris' bredder i mellemtiden hadde bragt en mængde lertavler for dagens lys, der alle var beskrevet med et kileskriftsprog, som i det store og hele var sammenfaldende med det, der fandtes i de persiske indskrifterns tredje kolonne; kunde man derfor tyde denne, vilde man samtidig ha nøkkel til at faa fortolket de talrike babyloniske indskrifter, man laa inde med, hvorved det altsaa efter al sandsynlighet vilde bli mulig at trænge dypt ind i den gamle babyloniske kultur.

Som allerede bemerket gjengav de 3 kolonner i de persiske indskrifter den samme tekst, bare i forskjellige sprog; da man nu kunde læse den første kolonne, var veien ogsaa aapen for at trænge ind i de andres dunkle hemmeligheter, og litt efter litt lyktes det videnskapsmændene at trænge tilbunds i det babyloniske kilesprog. Hermed var dog endnu ikke enden naadd. Endnu et kilesprog av stor betydning maatte tolkes, før man kunde utnytte alle fundene i Mesopotamien, nemlig det assyriske. Men endnu en gang stod lykken forskerne bi; man fandt indskrifter som indeholdt den samme tekst baade paa babylonisk og assyriske kilesprog, og var saaledes istand til at trænge ind ogsaa i dette sidste.

Gjennem de sidste aartier er da tusener og atter tusener av gamle babyloniske og assyriske kileindskrifter blit uttydet, og man har faat det rikeste indblik i disse gamle kulturfolks liv, fær-

ekspedition fra Pennsylvania-universitetet, som hadde til maad at foreta babyloniske utgravninger, fandt alene i ruinerne av byen Nippur 70,000 gjenstande forsynet med indskrifter.

Tankesprog.

Vi av tid kun fik et litet spand,
altfor iltsomt livet flyr henede,
la os da strø roser, hvor vi kan,
la os hurtig glemme nag og vrede.

Du skal ei modløs give op dit spil
ved halvgjort verk og klagende forkynde:
„Det kan jeg ikke! Dumt dog at begynde!“
Et menneske kan alt hvad ret han vill!

Fra skampælen til kongeslottet.

Pierre Coignard og Lise Lordat var blitt lænket til skampælen paa „Det lille skafot“, og her sat de i fire timer utsat for mængdens spot og haan. Saa blev Lise Lordat ført til kvindefængslet St. Lazare i Paris, mens Pierre Coignard som galeislave blev sendt til bagoet i Toulon.

En vaarmorgen i 1801 var der stort opløb paa pladsen foran justispaladset i Paris. Her var skampælen reist og en mand og en kvinde var bundet til den, en paa hver side. Det var en av datidens skikke at forbrydere, som var idømt uhaarde og værende straffe, blev offentlig utstillet paa „Det lille skafot“ til skam og spot for dem selv, og for at alle mennesker nøie kunde indprente sig forbrydernes træk og ta sig iagt for dem. De to som sat her denne vaarmorgen var Pierre Coignard, som retten hadde dømt til 14 aar paa galeierne, og kvinden Lise Lordat, som var dømt til 20 aars arbeide i jern. Da de reglementerte fire timer var gaat, og gatens ungdom hadde moret sig med at spotte de to lænkede mennesker ved skampælen, blev Pierre Coignard og Lise Lordat ført bort, kvinden til St. Lazare fængslet, manden til galeierne i Toulon.

Pierre Coignard var en bondesøn, han hadde været soldat under republikken, men da han ikke kunde faa sin magre lønning til at slaa til, begik han tyverier, bedragerier og landeveisrøverier. Da han nu kom paa galeierne i Toulon, kom han til at lære disse straffealters dødsstraffer at kjende, og hans eneste tanke dreiet sig om flugt. Han var lænket sammen med en anden galeislave, Darius, men en vakker dag brøt han sin lænke istykker, flygtet, gjorde om natten indbrud hos en bonde, hos hvem han stjal en dragt, en paryk og en pose mat, og drog saa gjennem Sydfrankrike og ind i Spanien. Han var frelst. Og nu begyndte hans eventyr. Han lot sig hverve til den spanske hær, han utgav sig for landflygtig fransk adelsmand, kaldte sig de Pontis, kjæmpet mot Napoleon, som i mange aar hadde tjent en fransk emigrant, greven av Sainte Hélene. Han var nu død, og alt hvad han hadde efterlatt sig, var et segl med et adelig vaaben. Coignard de Pontis tok Rosa Marcen til sig, fik utleveret seglet og kaldte sig herefter grev Pontis de Sainte Hélene.

Det lyktes virkelig Pierre Coignard at bryte sine lænker og at flygte fra bagoet, hvorpaa han vandret ind i Spanien.

Da hændte der ham et uheld. Han blev fanget av franskmændene. Nu hadde han utsigt til enten at bli skutt som landsforræder eller, hvis man opdaget hvem han var, at bli sendt tilbake til galeierne i Toulon. Enhver anden vilde det vel ha gaat saaledes, men Coignard forstod at klare saa godt for sig da han stod overfor den franske general

Soult, at denne lot ham bibeholde sin rang. Nu kunde det kanskje ha gaat ham som det gikk saa mange andre av Napoleons soldater, han kunde være blitt general, marskalk og hertug, men før han hadde naadd langt, bleknet Napoleons stjerne, keiserdømmet faldt, Ludvig den Attette blev konge i Frankrike. Coignard besluttet at spille et høit spil. Han reiste med Rosa Marcen til Paris og slog sig ned her under navnet Sainte Hélene. Og det dumdristige vove-stykke lyktes. Man var i en periode, hvor saa mange hittil landflygtige franske adelsmænd vendte tilbake, og man hadde ikke rigtig tallet og navnene paa de gamle adelsfamilier. Sainte Hélene lot en notar opsætte et dokument, hvorefter han, den tidligere galeislave, var grev Pontis de Sainte Hélene, og notaren utfærdiget det ogsaa, da Sainte Hélene møtte frem med seks vitnerlighetsvidner, som alle bar stolte og klingende navne. Hvem disse seks vidner var, fik man senere vite. Den ene var Coignards bror, Alexander, de fem andre var forhenværende galeislaver, som Coignard hadde truffet igjen i Paris. Alt var saaledes i orden, da Napoleon pludselig vendte tilbake fra Elba. Nu syntes spillet atter tappt for Coignard. Hvorledes skulde han nu søke at faa fordel av sit adelskap? Da fikk han en genial idé. Han hadde været fornuftig nok til ikke straks sammen med saa mange andre adelsmænd at forlange gunst og gods hos Ludvig den Attende. Han hadde bare bedt om tilladelse til at kysse kongens haand. Da Ludvig den Attende nu maatte flygte fra Paris i al hast, fulgte Sainte Hélene med i landflyktigheten. Da Napoleon atter var styrtet, og da Ludvig paa ny blev konge, glemte han ikke de, som i nøden hadde vist sig trofaste. Sainte Hélene blev oberst over Nationalgarden i Paris. Han blev kammerherre, han var hoffets yndling og han forstod med aplomb at ride i spidsen for sin garde. Hvad Rosa Marcen angaar, var den forhenværende tjenestepike avaucert til, at bli grevkonningen av Malaga. Og parret, som hadde installert sig i en gate ved St. Denis porten, nød hele Paris' agtelse.

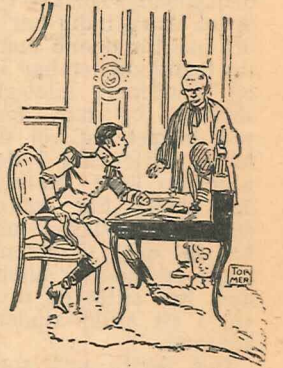
Den rolle som greven av Sainte Hélene spilte om dagen, var dog bare den ene side av hans liv. Han hadde faat samlet en røverbande bestaaende av sine gamle kammerater fra galeierne. Broren Alexander, som om dagen var tjener hos Sainte Hélene, var om natten bandens anfører. Naar Sainte Hélene og grevinden var i selskap hos Sainte Hélene, rike familier, benyttet de anledningen til at ta vokstavtryk av laasene og nøklerne, og Alexander, som ledsaget dem som lakei, tok et skjøn over leilighetens beliggenhet og forhold. Naar man saa visste familien ute, blev leiligheten, hele huset plyndret fra kvist til kjelder. Sainte Hélene og „vicekongen av Malagas datter“ var der naturligvis ikke et menneske som mistenkte. Det er mulig, at Sainte Hélene hadde kunnet føre denne dobbeltlivsrolle til sin død og være blitt begravet som marskalk av Frankrike, hvis ikke en begivenhet hadde ødelagt hele spillet for ham.

En sommerdag i aaret 1818, da Sainte Hélene sat ved sit skrivebord, meldte man ham, at der i forværelset var en læst person, som vilde snakke med ham. Han blev ført ind, og neppe var de to mænd alene før stoderen sa: „Goddag, Coignard! Du kjender mig vel? Jeg er Da-

rius, din gamle kammerat fra „lænken“ i Toulon!“ Hadde Sainte Hélene nu været klok, hadde han øieblikkelig sendt Darius paa porten, men han tapte besindelsen og forlangte forklaringer. Darius forstod nu at han hadde vundet spillet. Han forklarte at han nylig hadde utstaaet sin straf i Toulon og var kommet tilbake til Paris. Her hadde han dagen iforveien overværet en revy og set sin gamle kammerat fra galeierne høit tilhest som oberst. Han hadde øieblikkelig kjendt ham igjen. „Gamle ven Coignard,“ sa han nu, „du er rik og jeg er fattig, jeg kan ikke skade dig, jeg skal være taus, men du maa hjelpe mig.“ Først nu fikk Sainte Hélene sin koldblodighet igjen. Han erklarte at Darius tok feil, at det var en stupid historie, og at han skulde gaa. Og da Darius ikke vilde gaa, lot Sainte Hélene ham sætte paa porten. Darius svor at ville hevne sig, og han holdt ord.

Tre dage efter fikk oberst de Sainte Hélene befaling til at møte hos general Despinois. Det var en noksaa brutal mand, og neppe var Sainte Hélene kommet ind til ham, før han uten videre omstændigheter sa: „Hr. greve, De kan nu ikke længer føre den kongelige regjering bak lyset. Vi vet, at De er galeislaven Pierre Coignard, flygtet fra galeierne og fredløs mand.“ Sainte Hélene var dog forberedt herpaa, og han tok op kampen. Han stillet sig som himmelfalden, han erklarte, at han nok skulde bevise, hvem han var, og at han nu øieblikkelig vilde gaa hjem og hente sine papirer. Da lot generalen en dør gaa op, og Darius traadte ind. Coignard for uvilkaarlig et skridt tilbake, og Darius sa foranvillig med sin rustne stemme: „Naa, Coignard, kjender du endnu ikke din gamle kammerat?“ Coignard slog sig for sit med ordener bedækkede bryst og svor paa sin hæderlighet, men generalen hadde nok. Han ropte paa en officer og bød ham sammen med to gendarmar at ledsage obersten til hans hus og bevogte ham der. „De er mig ansvarlig for hans person,“ sa generalen. Man marsjerte avsted, men officeren, som var overbevist om Sainte Hélenes uskyld, bød gendarmene gaa litt bakefter. Da man kom til Sainte Hélenes hus, tok „kongen av Malagas datter“ imot dem, og mens Sainte Hélene gikk ind i et tilstøtende værelse „for at ta sine papirer,“ holdt hun officeren ved selskap. Da Sainte Hélene endnu ikke hadde vist sig efter en times forløp, blev officeren urolig og aapnet døren. Sainte Hélene var der ikke. Fuglen var floiet. Sainte Hélene hadde tat sin lakeis dragt paa og var rolig gaat ut av huset, like forbi gendarmene.

Den berømte Vidocq var da politichef i Paris. Han hadde selv været galeislave, men var saa gaat over i politiets tjeneste. Da han hørte om avsløringen av Sainte Hélene, forstod han straks sammenhængen med de sidste aars frække indbrud. Han kjendte fra gammel tid alle forbryderes vaner, og han visste, hvor han skulde søke Pierre Coignard. En maaned efter blev en bande forbrydere grepet ute i forstaden Popincourt, og faa dage efter grep man ogsaa dens anfører. Det var Pierre Coignard. Endnu for retten hævdet han stillet vægre grev Pontis de Sainte Hélene. Retten stillet sig noksaa tvilende overfor det eneste vidne, Darius utsagn, men det var nu engang skrevet i skjæbnens bok, at denne gang skulde Coignard ikke slippe. I de dage retsforhandlingerne stod paa døde i St. Lazare-fængslet kvinden Lise Lordat, som engang hadde sittet ved skampælen sammen med Coignard, og i hendes lomme fandt man et billede av ham. Dermed var han fældet. Han blev dømt til seks timer i gapestokken og til livsvarig deportation til galeierne i Toulon. Rosa Marcen blev frifundet. Pierre Coignard blev sendt til Toulon. Han bevarte endnu i bagoet sin stolte holdning og hævdet stadig overfor de andre galeislaver at være greven av Sainte Hélene. De andre fanger viste ham en viss respekt. Rosa Marcen flyttet med til Toulon. Hun hadde alltid været Sainte Hélenes megel hengiven, og hun beviste nu igjen sin hengivenhet ved at arbeide og tjene litt penger, som hun sendte til ham til fængslet. Naar Pierre Coignard døde, vel man ikke, men han levde endnu i 1830, da digteren Lamartine talte med ham og av hans mund fikk erklæringen om, at han virkelig var greven av Sainte Hélene. Der er dog ingen tvil om at han virkelig bare var den forhenværende soldat Pierre Coignard, en dumdristig eventyrer, hvis liv vakte opsigt, næsten bevægelse i hele det franske samfund og i mangfoldige aar gav stof til en hel literatur.

„Goddag, Coignard! Du kjender mig vel? Jeg er Darius, din gamle kammerat fra Toulon.“

Redigert av

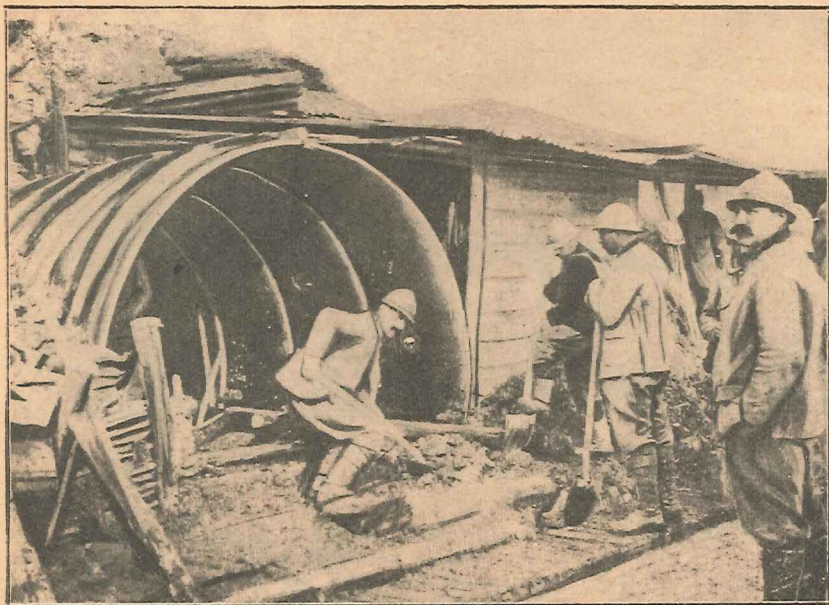
Kristian H. Holtvedt

Krigen.

Verdenskrigen har nu varet i snart syv fjerdingaar, og de krigførende magtgrupper lægger fremdeles intet alvorlig fredsonske for dagen, uagtet der inden befolkningen rundt omkring i de krigførende land saavel som i de nøytrale stater sukket efter fred. Vel har de ledende politikere av og til streift ind paa fredsspørsmålet, men paa begge sider kaster de stolt paa nakken og hævder, at der ikke kan være tale om fred paa andet grundlag end det de selv bestemmer, og der antydes fredsbetingelser som staar i skjærende modsætning til den opfatning der gjør sig gjældende hos motparten. Det er vel egentlig England og Tyskland som her staar mest halstarrig mot hverandre, men da de forskjellige stater indenfor de respektive magtgrupper har forpligtet sig til ikke at slutte nogen

separatfred, maa ogsaa disse følge med paa den skjæbnesvangre vei. For ententegruppens vedkommende foregik der i saa henseende sikkert en yderligere konsolidation ved den store fælleskonferance i Paris, hvorefter krigen skal føres til det ytterste, indtil ententegruppen faar det absolutte overtak over motstanderne. Som et slags svar herpaa holdt den tyske rikskansler Bethmann-Holweg forleden i riksdagen en tale, som har vakt megen opmerksomhet baade ved indhold og form. Det pointertes at Tysklands militære stilling er fortrinlig og dets hjælpemidler uuttømmelige, likesom det hævdedes at baade Polen og Belgien maa ind under den tyske interessesfære. Mens man i Tyskland var meget tilfreds med rikskanslerens tale, som selve keiseren komplimenterte ham for, har man paa ententens side nærmest utlagt den som svak-

hetstegn. Omtrent samtidig med kanslertalen fremla den engelske finansminister Mc Kenna i underhuset et budget med en række nye skattepaalæg som en nødvendig følge av krigens fortsættelse, hvorhos Carson bebudet forslag om yderligere økning av de engelske stridskræfter gjennom almindelig vernepligt. Disse og andre foreteelser viser, hvor faafængt det er at haabe paa fred i en nogenlunde nær fremtid. Hvad det er, som foranlediget den hollandske regjering til at ta ekstraordinære forsvarsforanstaltninger, staar fremdeles som en gaade. Vel er stemningen dernede tilsyncladende efterhaanden blit roligere, men en kjendelig nervøsitet gjør sig dog fremdeles gjældende inden folket. Som et merkelig utslag av de tyske løfter om ved undervandskrigen at ta berettigede hensyn til de nøytrale staters interesser, skytes disses skibe fortvæk isænk. I en uhyggelig grad har det gaat ut over norske skibe, og mange av vore staute sjøfolk har herunder fundet sin død. Disse foreteelser i forbindelse med den bebudede utvidelse av de engelske kontrabandelistes vækker stigende uro inden de nøytrales leir. Under alt dette fortsætter de tyske stormangrep paa Verdunfronten med voldsom kraft. De besvares av franskmændene med hidsige motangrep, og de morderiske kampe bølger frem og tilbake, utenat stillingen undergaar avgjørende forandringer.

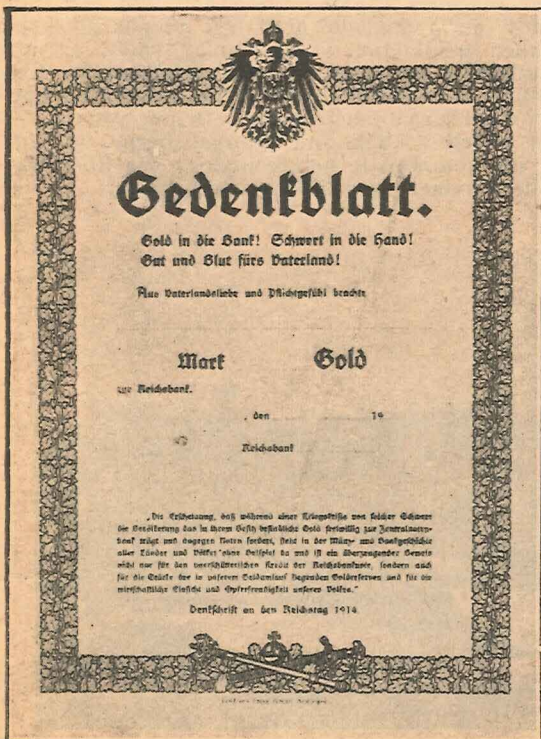

Et fransk skudsikkert rum ved Verdun. Det er disse med panserhjelmer overbyggede franske skyttergrave, som har gjort det mulig for de franske soldater at utholde det voldsomme tyske bombardement.

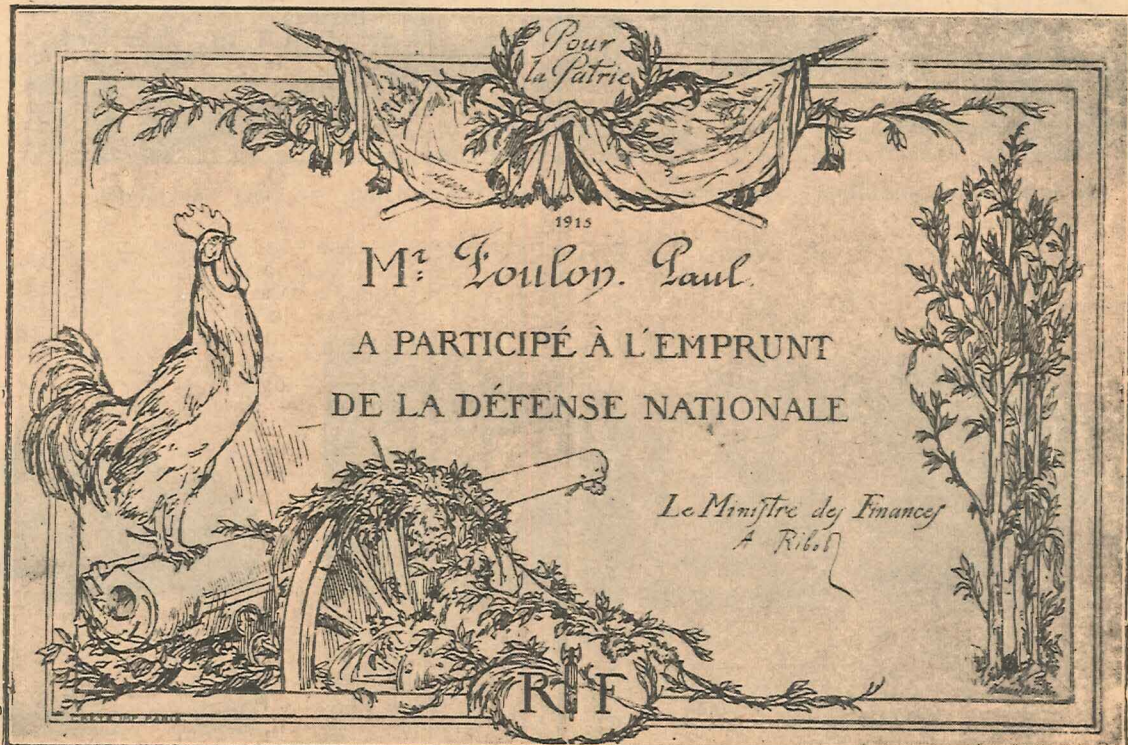
I en pause mellem kampene ved Verdun. Leret, fulde av smuds fra staa-hjelmen til støvlerne møter de franske soldater ved matstederne bak ildlinjen for at styrke sig til nye kampe og anstrengelser

Naar staten ber borgerne om penge.

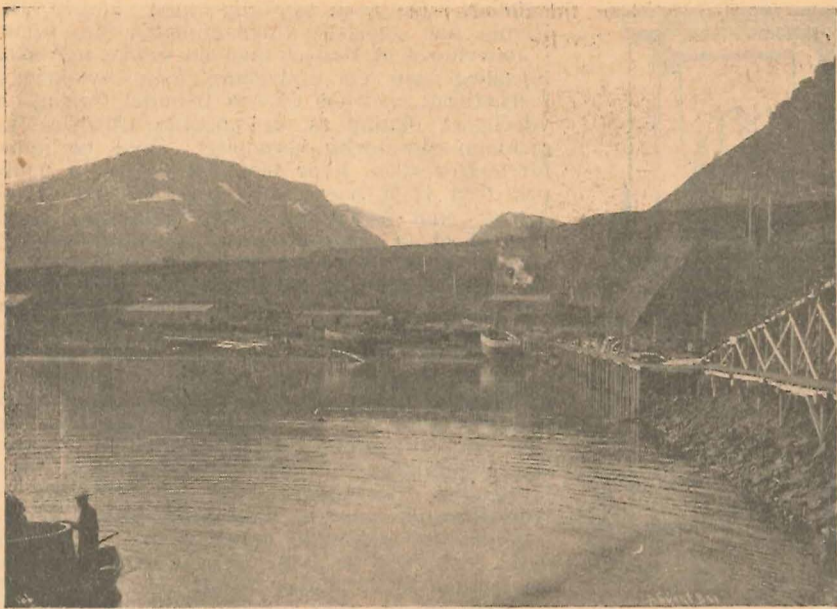
De umaadelige krigsutgifter har tvunget staterne til dels at stifte kjæmpestore laan, dels at sætte enorme mængder av papirpenger i omløb. Derfor ber staterne borgerne om dels at laane dem penger, dels at avlevere sit guld i nationalbankerne, for at man kan sætte endnu flere sedler i omløb og allikevel holde kursen paa papirpengene oppe. Man kræver, at borgerne skal vise staten tillid, og for at belønne deres patriotiske sindelag i saa henseende gir man dem samtidig med laanebeviset eller papirsedlen en liten, trykt taksigelse. Om mange aar vil man vel endnu i mangfoldige hjem finde disse taksigelser hængende paa væggene i glas og ramme til minde om ulykken og hjemsøkelsen.

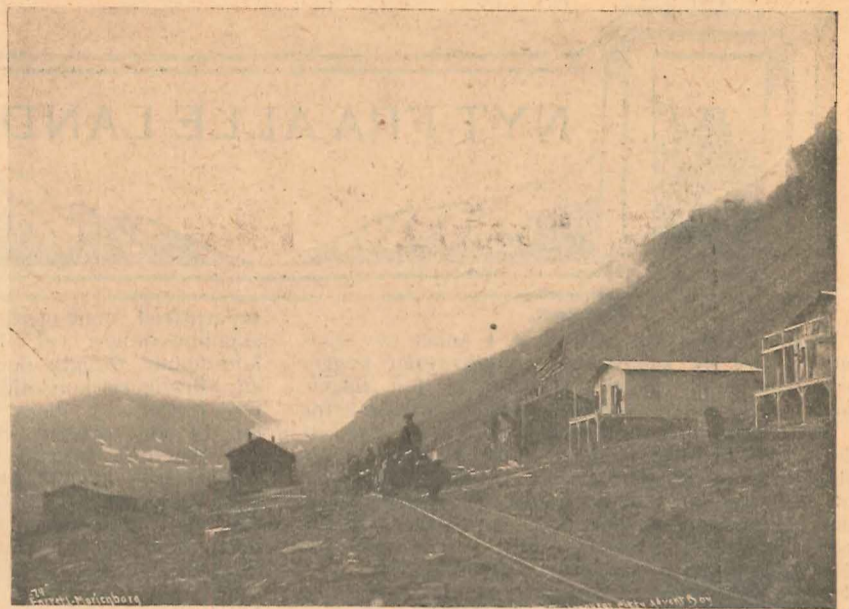
Et „mindeblad“, utstedt av den tyske riksbank. „Guld i banken! Sverdet i haanden! Gods og blod for fædrelandet!“ staar der.

Et dokument som den franske nationalbank utstedte til dem som tegnet andele i de franske statslaan under krigen. Der staar paa det: „Hr. N. N. har deltat i det store laan for det nationale forsvar.“ og det er underskrevet av selve finansministeren Ribot. — Fot. Meurisse, Paris.

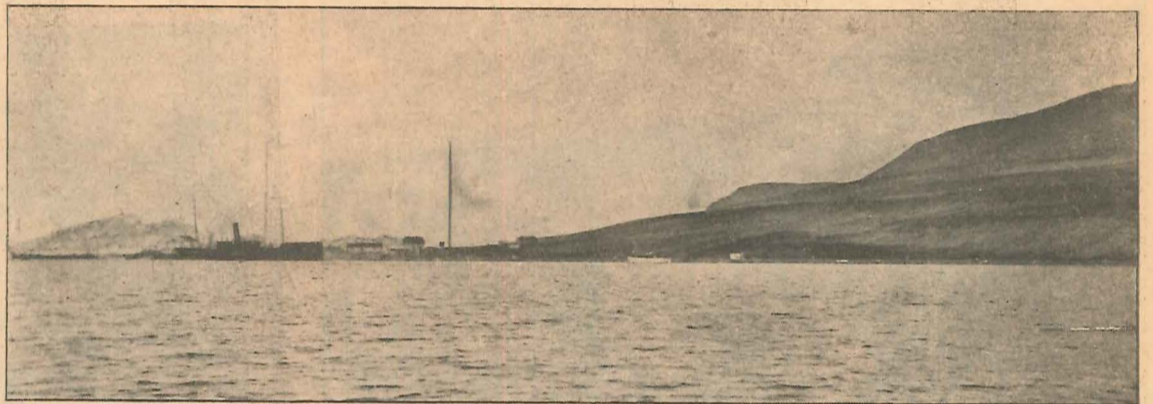

Fra Longyear city, hovedstedet for den norske kultrafik paa Spitsbergen. Ved piren tilhøire ses taugbanen, som fører op til gruberne. Den bygning hvorfra røk stiger op, er kraftstationen. Længst tilvenstre ligger den traadløse station. — Fot. Marienberg.

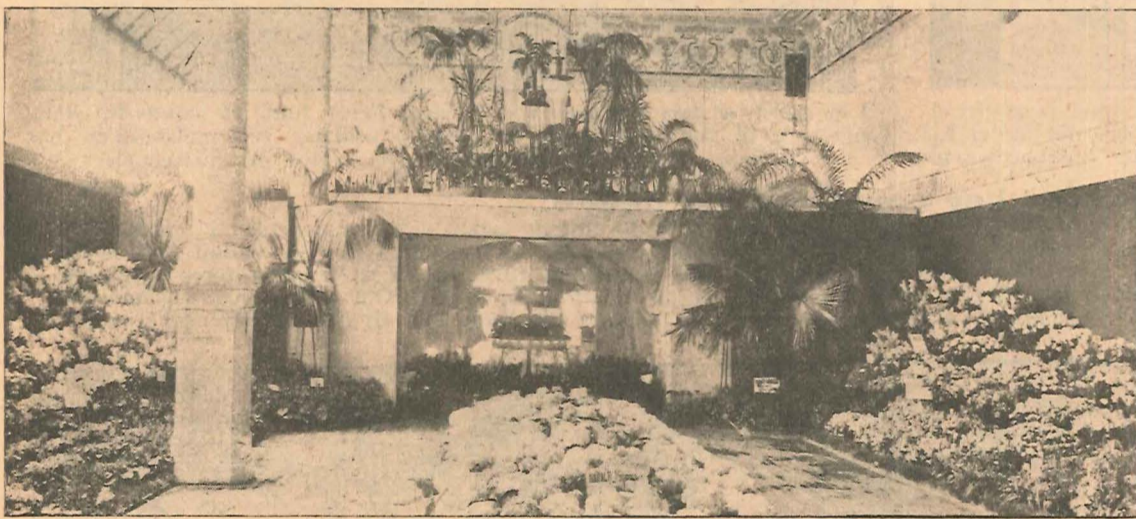

Longyear city, verdens nordligste „by“, som nu skal skifte navn. Den er som man ser endnu ikke av stor utstrækning. Længst tilhøire ses det første hus i byen. Det hus hvorover det amerikanske flag vaier er direktorboligen. Nu skal flaget ombyttes med et norsk. — Fot. Marienberg.

Spitsbergen som norsk kulforraadskammer. Det har vakt megen opmerksomhet ikke bare hos os, men ogsaa langt utenfor vort lands grænser, at de rike kulfelter ved Advent Bay, som før var paa amerikanske hænder, samt de Ankerske og Det norske Spitsbergen kulkompagnis eiendomme ved Green Harbour er sikret for Norge gennem et syndikat, som repræsenterer en kapital paa 9 millioner kroner. Der blev git 7.5 mill. kroner for felterne, hvis produktion nu skal drives op til 250.000 ton om aaret og efterhvert økes. Betingelserne for kuldriften paa Spitsbergen er ganske gode, og den ligger særlig godt tilrette for nordmændene. Kullene egner sig udmærket baade for industrielt og andet bruk. Det store nye foretagende danner saaledes ikke bare et lovende skridt i retning av vort lands frigjørelse fra avhængighetsforholdet til utlandet paa dette omraade, men ogsaa et plus til norsk industriliv. Man antar at Longyear city, som nu skal skifte navn og er verdens nordligste by, om nogen aar vil tælle 3-4000 mennesker.

Green Harbour, den anden del av de store kulfelter. Frem paa pynten tilvenstre hvalstationen og den traadløse telegraf. Tilhøire litt oppi fjeldet ligger grubeindslaget med enkelte bygninger. Fot. Marienberg.

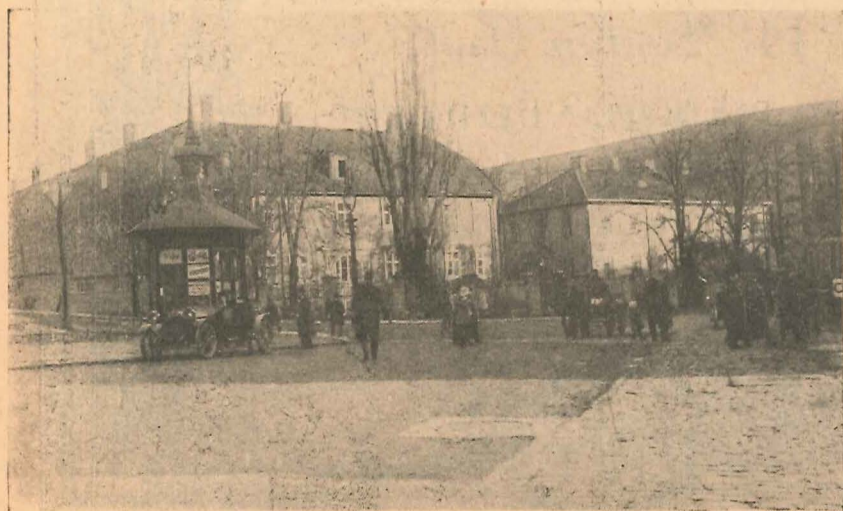

En henrivende utstilling. Gartnernes vaarutstilling i Kristiania. — Fot. Skarpmoen.

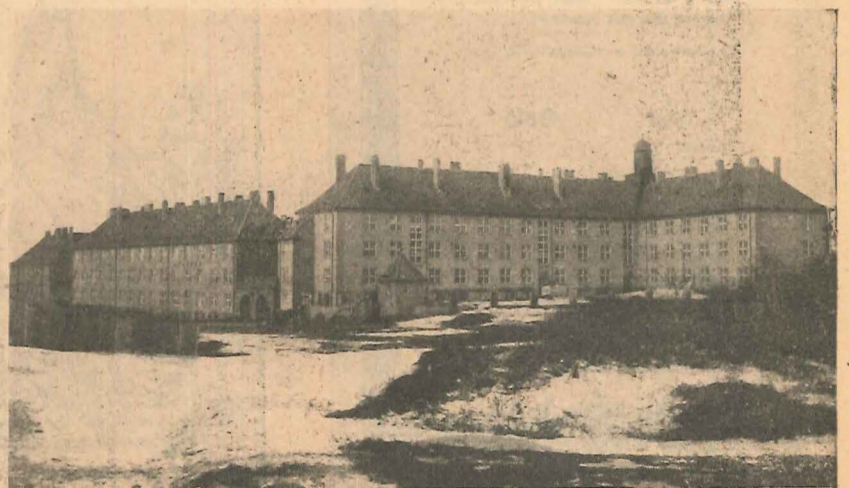
Artilleriets kontorer i Kristiania flytter nu ind i den gamle fødselsstiftelse, efterat sidstnævnte institution har faat sig et stort og tidsmessig kompleks paa Rikshospitalets grund. Den gamle trægaard paa nedenstaaende billede skriver sig fra begyndelsen av forrige aarhundre og var i gamle dage det egentlige rikshospital.

Gartnernes vaarutstilling i Kristiania forleden var en hel liten oplevelse for blomsterelskere og dem som sukker efter sol og sommer. Synet derlig stor var den ikke, men vakkert arrangert og ganske vellykket som et forsøk paa ogsaa i Kristiania at indføre blomsternes vaarutstilling som fast institution i likhet med, hvad tilfældet er i utlandets storbyer.

Et præmiert bygningskompleks. Man har i de senere aar i stigende grad lagt an paa at skape vakker arkitektur i Kristiania. Som en opmuntring i saa henseende har selskapet for Kristianias vel opstillet præmie for vakker og harmonisk leiegaardsbebyggelse. Denne præmie er iaar tildelt arkitekterne Morgenstjerne og Eide for det kommunale boligkompleks paa Rosenhof. Dette rummer over 200 smaaleiligheter.

Den gamle fødselsstiftelse i Kristiania, som nu skal være artillerikontorer. Skarpmoen.

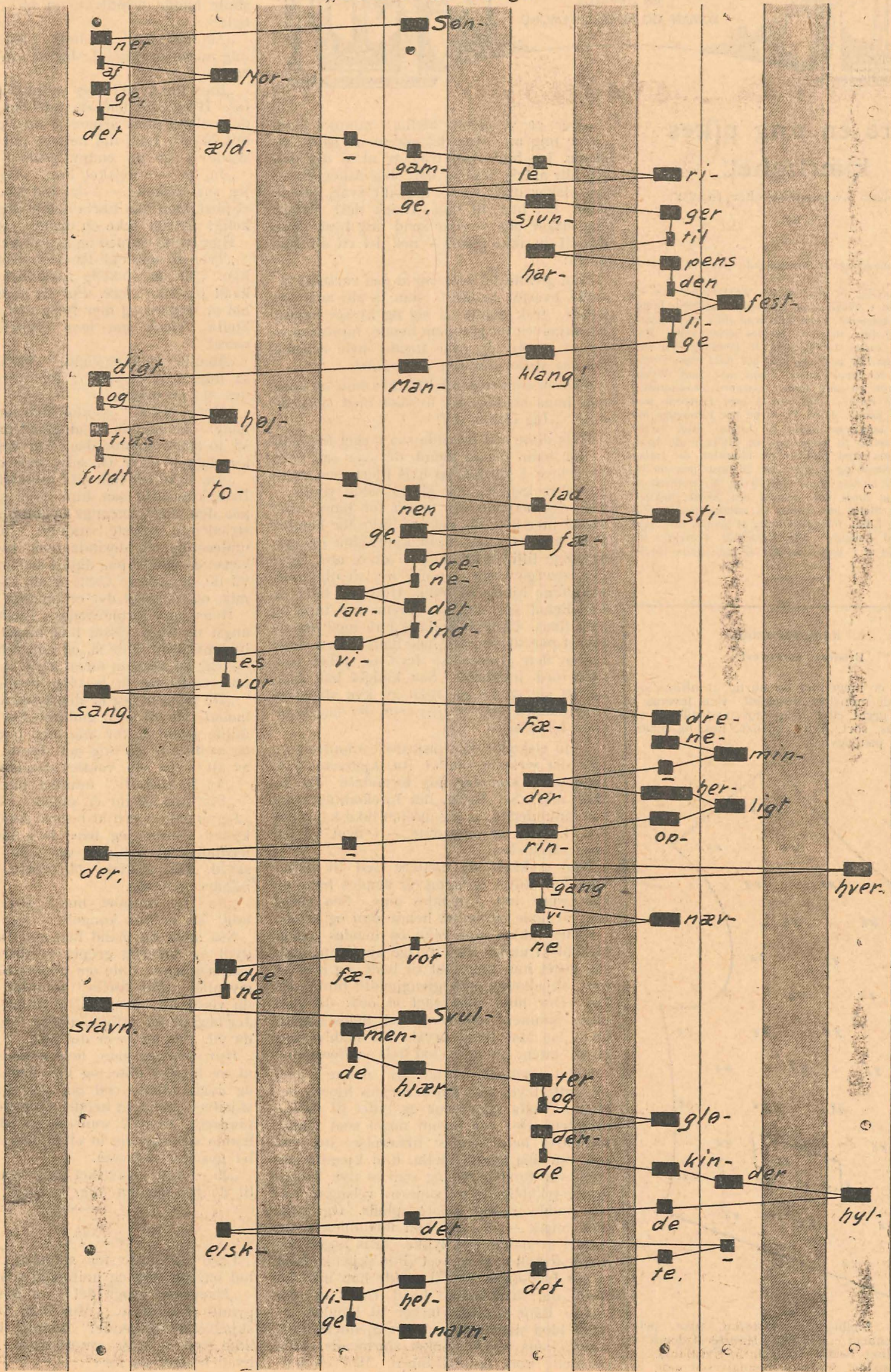

Et præmiert bygningskompleks, Rosenhof boligkompleks i Kristiania. Skarpmoen.

Noter for dem som ellers ikke kan spille. (Se indledningen i nr. 1)

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del av det brettes ned bak loket. Følg zikzakstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenten nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalle, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

„Sønner av Norge -“

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

Bare en ung pikes kjærlighet.

(Autorisert oversættelse efter engelsk)

(Fortsat.)

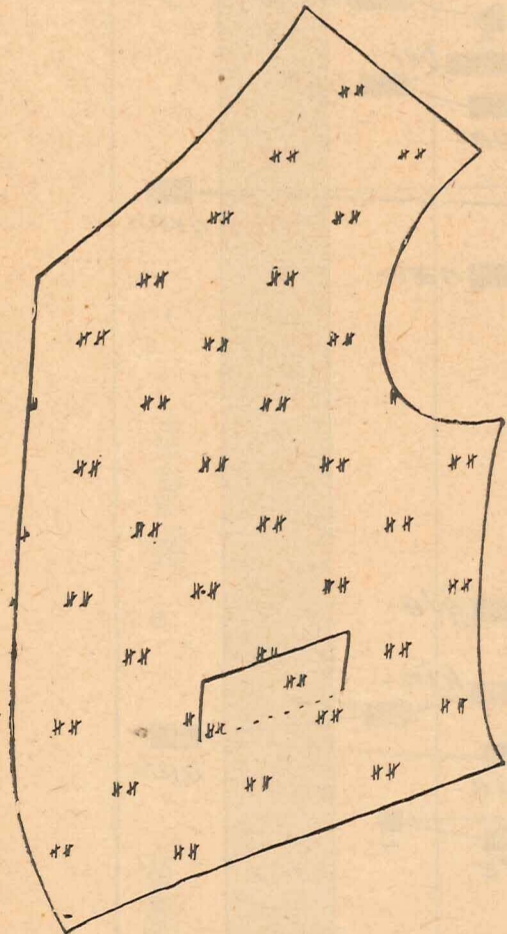
(Sammen drag av foregående kapitler.)

Stella Etheredge er forældreløs og kommer fra en pensionatskole i Florens til sin onkel maleren James Etheredge i England. Lord Trevorne rider forbi hende paa veien og blir slaat av hendes store ynde. Han fortæller sin søster Lillian, som er krøbling, om den vakre pike han har møtt, og hun ber ham reise straks, for han har set hende igjen. Hans mor, lady Wyndward, inviterer en ung dame, Leonore Beauminster, til Wyndward Hall, i haab om at lord Trevorne skal gifte sig med hende. Lord Trevorne ber Etheredge om at male et landskapsbilde til Lillian. Han bærer selv malersakerne til elven ogror Stella i sin baat. Paa den anden bred plukker de blomster, da Lillian kommer kjørende og stanser for at hilse paa de to. Siden kommer en ung mand ridende og blir irettesat av lord Trevorne fordi han næsten red Stella omkuld. Etheredge og Stella blir buden til middag paa Wyndward Hall og Lillian fortæller Stella at hendes bror skal gifte sig med Leonore. Men Leicester Trevorne tar Stella med sig ut i haven og sier at han elsker hende.

4. haandarbeide.

Brodert herrevest.

Broderiet er meget let og hurtig at utføre, da det syes paa mønstret vestestof. Den leveres i sort, hvitt, graat eller drap stof med silke i en farve, f. eks. sort, hvitt, bronze, lila, og arbeidet leveres paabegyndt.

Materiale: Paabegyndt vestestof, silke, pris kr. 3.85 gjennom „Nordisk Mønster-Tidende“s broderiavdeling, Nedre Voldgate 5, Kristiania. Bestillingsseddel findes i Raadgiveren side 3.

„Her er vi alene, Stella,“ mumlet han, „svar mig nu. Hør det endnu en gang, elskede, jeg blir ikke træt av at si dig det, jeg blir aldrig træt av det: Jeg elsker dig — jeg elsker dig! — Gi mig dit svar, Stella. Kom tæt hen til mig. Hvisk det! Hvisk: Jeg elsker dig — eller send mig bort. Men det vil du ikke gjøre — nei, det vil du ikke gjøre!“

Han glemte sit løfte om at gaa varsomt tilverks overfor hende — han la sin arm om hende, trak hende til sig og kysset hende. En skjælven for gjennom hende; himlen syntes at sænke sig over hende, hele aftenen laa saa stille, som om den ventet.

Med en smerteblandet fryd la hun sit hode paa hans skulder og hvisket med lukkede øine: „Jeg elsker dig!“

Hvis disse ord betydde saa meget for ham — for ham, denne mand, der var saa vant til at leve i verden, og hvis hjerte saa mange vakre kvinder saa gjerne vilde vinde — hvis det betydde saa meget for ham, hvor meget mer betydde det saa ikke for hende? Hele hendes unge, rene kjærlighet og tro skyldige tillidsfuldhet laa i disse ord. Med dem overgav hun sit unge liv, sit uberørte, uskyldige hjerte til ham. Hun gav ham en kjærlighet saa øm, saa varm, saa inderlig som hans. Et øieblik tidde hun med øinene fæstet paa stjerneerne; hele hans væsen skalv under den grænseløse fryd og jubel som disse ord indeholdt. Saa knuget han hende til sig og lot en regn av kys strømme over hendes haar og den arm, der laa tvers over hans bryst.

„Min elskede! Min elskede!“ mumlet han. „Er det virkelig sandt? Aa, kjæreste, hele verden forekommer mig forandret. Du elsker mig! Se, Stella, det forekommer mig saa vidunderlig, at jeg næsten ikke kan fatte det. La mig se dine øine — i dem vil jeg læse sandheten!“

Hun trykket sig tettere ind til ham; men han løftet forsiktig op hendes hode og saa længe ind i hendes øine. Saa bøide han sit hode og kysset hende ømt og længe.

Stella lukket sine øine og hendes ansigt blev blekt under hans fyrige kjærtegn; men saa løftet hun langsomt sit hode, og med et litet, skjælvende suk gjengjældte hun hans kys. Der blev ikke sagt et ord; de stod tause sammen, tæt omslynget, mens hendes hode laa ved hans bryst. De hadde rent glemt tiden; for dem stod hele verden stille.

Halvt bedøvet, betat av denne nye, ukjendte fryd, som fyltde hendes hjerte, betraktet Stella stjerneerne og lyttet til elvens mumlen. Der var hendt noget som hadde forandret hele hendes tilværelse; det var som om den gamle Stella, hun kjendte saa godt, var forsvundet, og som et nyt, forunderlig lykkelig og av guderne velsignet væsen hadde indtat hendes plads. Og hvad ham angik — da stod han fortumlet, overvældet av denne nye lykke. Hvis nogen før hadde fortalt ham at livet vilde skjænke ham et saa frydefuldt øieblik, vilde han ikke ha trodd det; han hadde hittil trodd at han hadde tømt glædens bæger til bunden. — Hans blod strømmet sydende gjennom hans aarer; hans hjerte banket stormende. Men pludselig kom opvaakningen. Med en hef-

lig skjælven saa hun op paa ham og forsøkte forgjæves at sno sig ut av hans arme.

„Hvad har jeg gjort?“ hvisket hun.

„Gjort!“ utbrøt han smilende. „Du har gjort en mand lykkeligere end han nogen sinde hadde drømt om at bli! Det er det hele!“

„Ak, nei, nei!“ sa hun. „Jeg har baaret mig meget uriktig ad. Jeg er saa ræd — saa ræd —“

„Ræd for hvad? Der er intet at være ræd for. Hvorledes kan du tale om angst naar du hviler i mine armer — med dit hode ved mit bryst? Læn dig tettere ind til mig, elskede — er du endnu ræd?“

„Ja, ja —“ hvisket hun. „Og dog — er jeg saa lykkelig —“ det lød saa svakt som et pust, men han hørte hende dog. „Saa lykkelig! Er det ikke en drøm — si mig det!“

Han bøide sig ned og kysset hende.

„Tror du ogsaa at det er en drøm?“ spurte han. „Er du virkelig lykkelig? Tænk paa hvad jeg maa være. For en mands kjærlighet er dypere og mer fyrig end en kvindes, Stella. Tænk saa hvor lykkelig jeg maa være!“

„Men det er ikke rigtig — jeg er saa ræd!“ sa hun med et suk. „Hele verden vil synes det er uriktig.“

„Hele verden!“ gjentok han med smilende haan. „Hvad har vi at gjøre med verden? Vi to staar utenfor den. Vor verden er vor kjærlighet — er os selv, min elskede.“

„Aa, hvad vil folk si!“ mumlet hun igjen. Instinktmæssig saa hun over sin skulder paa den store, mægtige bygning med alle de straalende oplyste vinduer. „Allerede nu undrer de sig derinde over hvor du kan være; de venter paa dig og savner dig. Hvad vil de si, hvis de visste at du stod her med mig, og alt hvad der er hendt?“

Hans øine formørkedes. Trods al hendes angst og frygt visste han meget bedre end hun hvad de vilde si, og han rettet sig uvilkaarlig op likesom for at møte stormen; men han smilte for at berolige hende.

„De vil si at jeg er den lykkeligste av alle mænd. De vil si at guderne har ødslet sine milde gaver utover mig med begge hænder, og at de har git mig det største, det bedste av alt — en ren, vakker engels kjærlighet.“

„Aa ti, bare ti!“ mumlet hun.

„For mig er du en engel,“ sa han rolig. „Jeg er ikke værd at berøre sømnen av din kjole! Kunde jeg bare leve mit unyttige, letsindige liv omigjen, saa vilde det for din skyld, min elskede, bli bedre, renere og mindre uværdig.“

„Aa ti!“ mumlet hun. „Du uværdig til mig! Du er min konge!“

Saa sterk en mand han end var blev han dypt og inderlig grepet av disse ord, som saa veltalende talte om hendes tillid og hengivenhet. „Min Stella!“ mumlet han. „Hvis du visste alt! Men fra nu av er mit liv dit. Jeg legger det i dine hænder — knus det om du vil. Fra nu av er det dit.“

Hun saa paa ham; hele hendes sjæl lyste ut av hendes øine, og ved hans saa varmt og ivrig uttalte ord gik der en frydefuld skjælven gjennom hende. Men saa blev hun pludselig tilmode som om en iskold haand hadde strukket sig ut efter dem, og hun for let gysende sammen.

„Ja — mit —“ hvisket hun ængstelig. „indtil de tar det fra mig.“

XII.

Lord Trevorne for sammen. Disse ord lød næsten som en høitidelig spaadom.

„Hvem vil vaage det?“ sa han. Saa begyndte han at le. „Min lille, frygtsomme, skjælvende elskende!“ mumlet han. „Vær ikke ræd — eller rettere sagt — hvem og hvad frygter du for?“

„Lady Wyndward — og allesammen —“ svarte Stella, idet hun lot sit hode synke ned paa hans skulder. „Lord Trevorne —“ „Hvad var det du sa?“ avbrøt han hende blidt bebreidende.

„Leycester,“ hvisket hun.

„Gud give det navn stod alene,“ sa han næsten bittert. „Saa vilde den indbildte skranke, du stiller mellem os, forsvinde og bli til intet. Kald mig aldrig mer ved min titel — ikke engang for spøk, min elskede — for ellers kommer jeg til at hade den!“

„Jeg glemmer den aldrig,“ sa hun. „Det vil de sørge for at jeg ikke gjør. Jeg er ikke lady Leonore.“

„Nei, Gud være lovet!“ svarte han med et smil.

„Hun kunde glemme din titel — ogsaa hun er jo av fornem fødsel. Hvor nydelig hun er!“

„Er hun det?“ sa han og saa smilende ned paa hende. „Men hvad betyr lady Leonore for os, elskede? Hvorfor snakker du om hende?“

„Fordi de har sagt — lady Lilian har sagt, at de ønsket saa meget at du skal gifte dig med hende,“ hvisket hun.

„Det samme kan hun si om saa mange unge damer,“ svarte han. „Min mor er meget ivrig i den henseende. Men ser du — ønsker er ikke hester, ellers kunde man kanskje bli overtalt til at stige op paa en og ride dit, hvor ens forældre ønsket det — lyder ikke det meget dypsindig og lærd? Men jeg rider nu ikke til lady Leonore — jeg har redet hen for dine føtter, min skat!“

„Og du vil aldrig mer ride bort?“

„Aldrig,“ sa han. „Her ved din side vil jeg bli hele livet!“

„Hele livet!“ gjentok hun som om ordene var musik. „Jeg skal alltid ha dig hos mig — aa, det lyder altfor, altfor vakkert til at være asndt!“

„Men det er sandt!“ sa han.

Uret fra taarnet begyndte at slaa. Stella for sammen.

„Saa sent!“ sa hun med et litet suk. „Da maa jeg gaa! Gid jeg bare kunde liste mig bort uten at bli set! Jeg har en følelse som om alle kan se paa mig hvad der er hendt —“

„Er du saa ræd?“ sa han. „Er du virkelig saa ræd? Men hvorfor skal de ikke vite det?“

„Aa nei, la dem ikke faa vite det,“ sa hun og saa ivrig op paa ham. „Hvorfor skal vi fortælle dem det? Hvorfor skal de vite om vor lykke — den er vor hemmelighet, ikke være sandt!“

„La os bevare den,“ sa han rolig. „Nei, hvorfor skal de faa vite den? La os i det mindste en liten stund holde verden utenfor vor lykke. Du og jeg alene i vor lykke og kjærlighet, du kjære.“

Med hans arm slynget om hende gik de tilbake til bregnegruppen, og her snodde hun sig ut av hans arme, men ikke før han hadde tat endnu et kys.

„Det er jo vort virkelige 'godnat',“ sa han. „Det 'godnat' vi sier hverandre naar de andre ser paa, det betyr intet. Godnat, min engel, min stjerne, drøm søtt og lykkelig!“

Et øieblik klynget Stella sig til ham; saa gjorde hun sig umake for at ta paa sig en mine som om intet var hendt, og gik ind i dagligstuen ved siden av sin forlovede.

„Det er vist ingen som legger merke til os,“ hvisket hun bak sin vifte. Men lord Trevorne smilte — han visste bedre besked.

De gik sammen gjennom værelset; Leycester stanset og pekte paa et maleri; han hvisket lavt:

„Vil du møte mig nede ved grinden ved elven imorgen aften, Stella?“

„Ja,“ svarte hun.

„Jeg kommer med baaten, og saa rør vi ut paa elven. Kan du være der klokken seks?“

„Ja,“ svarte hun igjen.

I dette øieblik nærmet mr. Etheredge med grevinden sig, men før han kunde faa tid til at si noget tok Leycester tyren ved hornene, og utbrøt:

„Lilian er straalende over skissen. Vi kommer netop fra hende — hun var opfyldt av taknemlighet, ikke sandt, miss Etheredge?“

Stella nikket. Grevindens store, strenge øine syntes at gjennemske hende helt ned til bunden av hendes hjerte og læse hendes hemmelighet.

„Jeg tror vi maa gaa, Stella; vognen har allerede ventet litt,“ sa hendes onkel paa sin rolige maate.

„Saa snart?“ mumlet grevinden.

Men mr. Etheredge saa paa sit ur og smilte, og Stella rakte ut sin haand. Idet hun gjorde det, mer følte end saa hun lady Leonores nydelige skikkelse komme imot sig.

„Gaar De, miss Etheredge?“ sa hun med en beklagende klang i sin klare, vakre stemme. „Vi har set saa litet til Dem, og jeg vilde saa gjerne at De skulde ha fortalt mig litt om Italien. Jeg er meget lei over, at De allerede maa hjem.“

„De maa komme snart igjen, miss Etheredge,“ sa grevinden venlig.

„Lilian har allerede tat et høitidelig løfte av miss Etheredge om at komme snart igjen til hende,“ sa Leycester, idet han trykket mr. Etheredges haand. Saa rakte han Stella sin haand; men trods al forsigtighet kunde han ikke skilles fra hende før til aller sidst.

„Jeg vil følge Dem ut til vognen og sørge for at De blir pakket godt ind,“ sa han og trak hende med sig. „Glem det nu ikke, min egen elskede,“ mumlet han ubetænksom, idet han hjalp hende op i vognen. „Imorgen klokken seks.“

Han stod barhodet og saa efter vognen; det sidste Stella saa av ham var den ømme, straalende, fyrige kjærlighet, der lyste ut av hans mørke øine.

Da de var kommet til deres hus sprang mr. Etheredge av vognen og rakte sin haand ut til Stella. I det samme utstøtte hun et svakt skrik, for hun saa en høi skikkelse staa ved porten.

„Men hvad er det?“ utbrøt mr. Etheredge og vendte sig om. „Aa, er det Dem, mr. Adelstone!“

„Det gjør mig ondt at jeg skræmte Dem, miss Stella,“ sa Jasper Adelstone, idet han kom nærmere med hatten i venstre haand; hans høire haand var i bind. Stella saa det og blev blek. „Jeg gik mig en liten tur over markerne, og tok mig saa den frihet at se ind til Dem. Mrs. Penfold sa at De var oppe paa The Hall. Og efterat jeg saa har været nede ved elven hørte jeg vognen komme, hvorfor jeg ventet for at hilse paa dere.“

„Det er meget venlig av Dem,“ mumlet Stella, mens hendes øine likesom fortryllet hvilte paa den indbundne arm.

„Kom med ind og faa en cigar,“ sa mr. Etheredge. „Men hvad er der iveien med Deres arm?“

Jasper saa paa ham og fæstet saa sine smaa, stikkende øine paa Stellas ansigt.

„Aa, bare en bagatel,“ sa han. „Jeg faldt forleden dag og forstuvet den. Det har intet at bety. Nei tak, jeg vil helst gaa med det samme.“ Han stak sin venstre haand ind paa brystet og tok frem noget. „Det er sandt, jeg hadde nær glemt en viktig ting. Jeg møtte postbudet paa veien og han bad mig gi Dem dette, saa han kunde slippe at gaa hit.“

„Et telegram til mig!“ utbrøt mr. Ethe-

redge. „Det var merkelig! Men kom nu med ind, mr. Adelstone.“

„Nei tak, jeg sier godnat med det samme,“ svarte Jasper og rystet paa hodet. „Undskyld at jeg maa gi Dem venstre haand, miss Stella,“ tilføiet han, idet han rakte venstre haand ut.

Stella tok den; den var varm og tør.

„Det gjør mig meget ondt,“ mumlet hun med lav stemme. „Jeg kan ikke si Dem hvor meget jeg beklager det —“

„Tænk ikke paa det,“ avbrøt han hende. „De maa endelig glemme det, likesom jeg har gjort det. Det er jo bare en bagatel.“

„Og — jeg er sikker paa at lord Trevorne beklager —“ hvisket hun.

„Uten tvil,“ sa han. „Det var sikkert ikke lord Trevornes mening at jeg skulde forstuve min arm. Men jeg blev retfærdig straffet for min skjødesløshet, skjønt jeg forsikrer Dem at jeg nok skulde ha opdaget Dem for der var hendt noget.“

„Ja, ja, det er jeg overbevist om. Jeg er aldeles sikker paa at jeg i virkeligheten slet ikke svævet i nogen fare,“ sa Stella alvorlig.

„Nei,“ sa han lavt, „der var ingen grund for lord Trevorne til at kaste mig av hesten eller til ovenikjøpet at fornærme mig. Men lord Trevorne har jo privilegium paa at gjøre hvad han vil — ikke sandt?“

„Jeg — jeg vet ikke hvad De mener?“ stammlet Stella.

„Jeg mener at lord Trevorne tør tillate sig ting som andre ikke engang tør tænke paa at gjøre.“

„Jeg er sikker paa at han i høi grad beklager det skedde, naar han hører at De er kommet tilskade,“ svarte hun. „Han vil sikkert gjøre Dem mange undskyldninger.“

„Det tviler jeg ikke paa,“ sa han i en let tone. „Og naar alt kommer til alt, saa er det dog noget at faa sin arm kvæstet av lord Trevorne — ikke sandt? Det er dog bedre end et knust hjerte.“

„Et knust hjerte? Hvad mener De?“ sa Stella blussende rød, idet hendes øine møtte hans med et utfordrende, flammende blik.

„Jeg mener at lord Trevorne er en mester i at knuse hjerter og lemmer. Men jeg glemmer jo rent, at jeg ikke i Deres nærvær maa si et eneste nedsættende ord om arvingen til Wyndward. Jeg ber meget undskyldte. Godnat.“

Med et buk og et skarpt, forskende blik fra sine smaa øine gik han. Stella stod stille et øieblik og saa efter ham, og der gik en gysen gjennom hende, som om en iskold vind hadde strøket henover hende. — Knuste hjerter? Hvad mente han?

Et rop fra hendes onkel fik hende til at vende sig om. Han stod i lyset fra vinduet med det aapne telegram i sin haand; hans ansigt var blekt og alvorlig.

„Store Gud!“ mumlet han. „Hvad skal jeg gjøre?“

XIII.

„Hvad skal jeg gjøre?“ gjentok mr. Etheredge.

Stella gik stille bort til ham med et forskrækket uttrykk i ansigtet.

„Hvad er det, kjære onkel?“ spurte hun og la sin haand paa hans arm. „Si mig hvad det er.“

„Nei, nei,“ sa han, idet han krøllet telegrammet i sin haand — „nei, nei — ikke det!“ Men saa fattet han sig med anstrenge, trykket hendes haand og smilte svakt. „Ja, det er daarlige etterretninger, Stella.“

Stella førte ham ind; hans hender skalv, og et smertelig uttrykk formørket stadig hans øine.

„Vil du ikke si mig hvad det er?“ spurte

Stella igjen, da han sank ned paa en stol og støttet sit hvite hode til haanden. „Si mig hvad det er, og la mig hjelpe dig at bære det.“

„Spør mig ikke, Stella. Jeg kan ikke si dig det — jeg kan ikke. Skammen vilde dræpe mig. Nei, nei!“

„Skam!“ mumlet Stella med et sørgmodig smil. „Det er umulig — du og skam kan ikke ha noget med hverandre at gjøre.“

„Jo — skam!“ gjentok han næsten lidenskabelig og knyttet sine hænder. „En bitter, nedværdigende skam og vanære. For første gang er det navn vi har baaret-i saa mange aar, blit tilsmudset og draget i støvet. Jeg maa reise til London. Hvor mange er klokken? Er det saa sent? Gaar der noget tog nu? Stella, spring ut og spør mrs. Penfold om det. Jeg maa reise straks — straks — hvert øieblik er kostbart!“

„Reise til London — iaften — saa sent! Aa nei, det kan du ikke!“ utbrøt Stella ængstelig.

„Jeg maa gjøre det, kjære barn,“ sa han litt mer rolig. „Det er meget, meget vigtige forretninger som kalder mig, og jeg maa reise.“

Stella listet sig stille ut av værelset og skulde netop til at vække mrs. Penfold, da hun kom til at huske paa at hun hadde set en reiserute paa kjøkkenet, og hun lette saa længe efter den, indtil hun fandt den. Da hun kom ind i atelieret med den stod hendes onkel med hat paa sig og holdt paa at knappe sin ytterfrak.

„Gi mig den,“ sa han, og med skjælvende fingre bladde han gjennom den. „Der gaar et tog, et tidlig tog, som jeg kan naa, hvis jeg begir mig avsted straks. Jeg maa reise, Stella.“

„Men ikke alene, onkel,“ bad hun. „Ikke alene, aa nei, ikke alene. Du maa la mig faa reise med dig.“

„Nei, jeg maa reise alene,“ sa han og kysset hende. „Ingen kan hjelpe mig i denne sak. Himlen velsigne dig, mit kjære barn; du hjelper mig at bære det med din kjærlige deltagelse. Jeg skulde ønske at jeg kunde si dig alt — men jeg kan ikke, Stella, jeg kan ikke.“

„Da skal du heller ikke gjøre det, kjære onkel,“ hvisket hun. „Blir du længe borte?“

„Ikke lenger end nødvendig,“ han sukket dypt. „Pas nu godt paa dig selv, Stella. Mrs. Penfold vil nok ta sig av dig. Jeg vil meget nødig forlate dig, men jeg kan ikke andet. Ak, barn, jeg hadde ikke trodd, at jeg saa snart skulde faa en hemmelighet for dig!“

Ved ordet hemmelighet for Stella sammen, og der bredte sig en brændende rødme over hendes ansigt. Ogsaa hun hadde jo en hemmelighet, og ved tanken paa det som var hendt, banket hendes hjerte med stormende slag, og hun sænket sine øine.

„Der burde ikke være hemmeligheter mellom os to,“ sa han. „Men — det kan ikke være anderledes. Se ikke saa forskrækket ut, kjære barn. Jeg kommer saasnart jeg kan.“

Hun klynget sig til ham til det sidste — til den lille, hvite grind hadde lukket sig efter ham; saa gik hun tilbake til huset og satte sig i en stol.

Den pludselige sorg som hadde rammet hendes onkel hadde for en stund optat alle hendes tanker, men nu vaktes mindet om det som var hendt denne aften tillive i hende, og overvandt bekymringen for hendes onkels besynderlige adfærd, og hun sat med høiet hode og foldede hænder og gjenkaldte sig i erindringen lord Trevornes vakre, bevægede ansigt og ømme, lidenskabelige stemme. Det var altsammen saa vidunderlig, saa uvirkelig, at det forekom hende som et skuespil, spillet paa teatret, med det

prægtige, glimrende hus som scenen og alle de fornemme, elegante herrer og damer som skuespillere — og lord Trevornes høie, vakre aristokratiske skikkelse som helten i skuespillet. Hun kunde endnu føle hans kys brænde paa sine læber, sine kinder, sin hals; jo, det var virkelig, det var ingen drøm — hun elsket Leicester, og han — under over alle undere! — han elsket ogsaa hende! Hvorfor elsket han hende? tænkte hun. Hvorledes kunde han ødsle en saa tilbedende, lidenskabelig kjærlighet paa hende, den ubetydelige, fattige pike?

Mekanisk reiste hun sig og gik bort til det venetianske speil og saa paa det billede det gjengav av hende. Pludselig kom hun til at tænke paa det maleri av Leicester Trevorne, som stod lænet op til væggen; hun skyndte sig bort til det, tok det, stirret længe og oppmerksomt paa det og bøide sig saa ned og kysset det. Nu visste hun hvad smilet i disse mørke øine betydde; nu visste hun hvilken øm, fyrig kjærlighetsglans der kunde straalet ut fra dem. Idet hun satte maleriet tilbake paa dets plads, kom hun til at velte et litet skap. Indholdet faldt ut paa gulvet, og hun tok altsammen op saa fort hun kunde og la det tilbake i skapet; men idet hun tok den sidste ting — et litet skrin — op og vilde sette det paa dets plads, sprang det op, og hun saa et fint malet billede paa elfenben. Uten at se nærmere paa det vilde hun lukke skrinet igjen, men saa blev hun oppmerksom paa en paaskrift, og bar skrinet og billedet bort til lyset.

Det var billedet av en gut, en lyshaaret gut med smilende mund og leende, blaa øine. Det var et pent ansigt, og Stella vendte det om for at læse paaskriften. Der stod bare et ord: „Frank“.

Stella saa igjen likegyldig paa billedet; men saa slog det hende, at dette pene ansigt lignet et hun kjendte. Hun betraktet det mer oppmerksomt — ja, der kunde ikke være nogen tvil om det — dette ansigt lignet hendes onkels. Ja, ikke alene hendes onkels, men hende selv, for da hun løftet sine øine op fra billedet til speilet, saa hun i det noget som hun ogsaa saa i det lille, paa elfenben malte billede.

„Frank — Frank“ — mumlet hun. „Jeg kjender ingen av det navn. Hvem kan det være?“

Hun gik igjen bort til skapet og tok nogen andre smaa kapsler med billeder ut av det, men de var lukket, og den fjær, som hun tilfældigvis var kommet til at berøre i den kapsel som indeholdt den vakre guts maleri, kunde hun ikke finde i de andre. Der var noget mystisk ved alt dette som uvilkaarlig vakte uro og ængstelse i hende. Med et uttryk av uvilje la hun guttens billede ned i skrinet og satte det ind paa dets plads. Idet hun gjorde det, saa hun op paa det andet billede, som smilte til hende, og en pludselig, underlig, halvt profetisk, halvt ildevarslende tanke slog ned i hende. Samme aften, hun var kommet til onkelens hus hadde Leicesters billede vakt hendes oppmerksomhet, likesom en forutføelse av det der skulde hende hende. Stod det i nogen forbindelse med denne pludselige, tilfældige opdagelse av denne guts ansigt? Men med et smil jog hun bort denne tanke, og da hun hadde stillet det elskede ansigt tilbake paa dets plads mellom de andre malerier, tok hun lyset fra bordet og gik rolig op paa sit værelse.

Men i drømme forfulgtes hun av guttens ansigt, og det viste sig altid for hende sammen med lord Trevornes.

XIV.

Et minut eller to blev lord Trevorne staaende og se efter vognen som førte Stella og hendes onkel bort; saa vendte han tilbake til huset. Familien Wyndward var en fremfusende, varmblodig og heftig slegt, og Leicester var med et mildt uttryk likesaa litet istand til at være forsiktig eller beregnende som nogen av hans slegt; men skjønt hans hjerte banket stormende og synet av den vakre pike i al hendes unge, rene, uberørte ynde stadig stod for hans indre øie, mens han gik gjennom hallen, stanset han dog et øieblik for at overveie situationen. Med et mørkt smil for sig selv maatte han indrømme, at den var litt vanskelig og eiendommelig.

Arvingen til et gammelt, fornemt adelsnavn og fyrstelig rigdom hadde forlovet sig med en fattig, borgerlig pike — en pike, som ikke eide det mindste utenom sin skjønnhet og ynde. Men det var neppe nok i hans forældres øine. Han visste at hans mor ikke hadde noget inderligere ønske end at se ham gift og bosat. Naa ja, nu vilde han gifte sig og sette hus. Men med hvem vilde han gifte sig og sette hus? Istedetfor at føie et andet glimrende navn til sit eget, istedetfor at bringe endnu mer anseelse og ære til den i forveien saa ansete og ærefulde slegt vilde han — i verdens øine — indgaa intet mindre end en mesalliance.

Med et halvt trodsig, halvt fornøiet smil gik han ind i salen. Nogen av damerne hadde allerede trukket sig tilbake, deriblandt lady Longforth; men lady Leonore sat endnu i sofaen omringet av en kreds av beundrende tilbedere.

Da han kom ind saa grevinden ham straks uten dog at vise tegn til at hun hadde set ham, og hun la ogsaa merke til det eiendommelige uttryk i hans ansigt. Det var et uttryk han alltid hadde naar han stod i begrep med at begaa en av sine tankeløse, uoverlagte handlinger.

Leicester gik bort til grevinden og bøide sig ned til hende.

„Naa, mor,“ sa han næsten utfordrende, „hvad synes du saa om hende?“

„Om miss Etheredge?“ sa hun. „Jeg har ikke tænkt paa hende. Men hun er jo en ganske net og tækkelig pike.“

„Net og tækkelig!“ sa han og trak sine øienbryn sammen. „Det er altfor litet sagt. Hun er meget mer end net og tækkelig.“

„Det er jo nok for en ung pike i hendes stilling,“ sa grevinden.

„Det er nok for alle,“ sa en melodisk stemme bak ham, og da lord Trevorne vendte sig om saa han lady Leonore.

„Det var riktig sagt,“ sa han og nikket.

„Hun er virkelig mer end net og tækkelig,“ sa lady Leonore og smilte til ham, som om han hadde vundet hendes varmeste bifald ved at forsømme hende hele aftenen. „Hun er pen, meget pen og — tillater De jeg sier det, lady Wyndward? — saa frisk!“

„Ja, hvis en ganske ung pike ikke skulde være 'frisk', hvem skulde saa være det, Leicester?“ sa grevinden smilende.

Leicester saa fra den ene til den anden, og hans øine hvilte velbehagelig paa lady Leonores pragtfulde skjønnhet.

„De har ret, Leonore,“ sa han. „Hun er pen.“

„Jeg beundrer hende meget,“ sa lady Leonore og smilte til ham, som om hun kjendte hans hemmelighet og bifaldt den.

„Det er sent,“ sa grevinden og saa fra den ene til den anden. „De maa gaa og lægge Dem nu, Leonore.“

Lady Leonore bøide sit hode. Som alle der kom indenfor lady Wyndwards kreds adlød hun hende i alt.

„Ja, jeg er litt træt. Godnat.“

Leycester tok hendes haand og holdt den et øieblik i sin. Han var hende taknemlig, fordi hun hadde talt saa venlig om Stella. „Faar jeg lov til at følge Dem til korridoren?“ sa han.

Med et flygtig buk som omfattet alle de tilstedeværende fulgte han efter hende ut av salen. De gik fause til foten av trappen, saa rakte lady Leonore ham sin haand.

„Godnat,“ sa hun, „og drøm behagelig!“

Han saa opmerksomt paa hende. Var der nogen dypere betydning i hendes ord? Visste hun alt hvad der var foregaaet mellem Stella og ham? Men hans forskende blik opdaget intet svar paa dette spørsmål i hendes vakre øine med den blide, smægtende glans, og han trykket hendes haand og bøide sig over den, idet han mumlet:

„Jeg ønsker Dem det samme.“

Hun nikket smilende til ham og gik, og han vendte tilbake til hallen. I det samme blev døren til billiardværelset aapnet, og lord Grayford stak hodet ut.

„Vil du ikke spille et parti, Ley?“ spurte han.

„Nei ikke iaften,“ svarte Leycester og rystet paa hodet.

Lord Grayford saa litt paa ham, saa lo han og trak hodet tilbake.

Leycester slentret nedover hallen og tilbake igjen; han følte sig urolig og rastløs, og hadde slet ikke lyst til at lægge sig; Stellas stemme lød i hans ører; han syntes hele tiden at føle hendes bløte læber mot sine. Han vilde ikke høre paa de høie stemmer og den støiende latter inde fra billiardværelset, det vilde være en vanhelligelse. Han dreiet om paa hælen og gik opover trappen og ind paa sit værelse. Her kastet han sig i en stol, foldet hænderne bak hodet, lukket øinene og forsøkte at gjenkalde sig billedet av den yndige pike, som hadde hvilt ved hans bryst, og hvis søte, rene læber hadde hvisket: „Jeg elsker dig!“

Pludselig blev han revet ut av sine drømme ved en banken paa døren, og grevinden kom ind.

„Er du kommet for at faa en prat, mylady?“ spurte han, idet han kaldte hende ved hendes titel paa den spøkende maate, hvorpaa han pleide at tiltale hende naar de var alene.

„Jeg er kommet for at snakke litt med dig, Leycester,“ sa hun rolig. Men hun hadde øiensynlig ingen rigtig lyst til at begynde paa det hun hadde foresat sig at si ham. „Du har faat det rigtig hyggelig og pent paa dine værelser,“ tilføiet hun.

„Mor, du er vist ikke kommet for at snakke om mine værelser,“ sa han og lænet sig smilende tilbake. „Hvad er det? Er det noget om stutteriet — vil du ha mig til at opgi mine hester?“

„Hvorfor skulde jeg det, Leycester? De koster nok endel penger, men hvis det kan more dig saa —“ hun tråk paa skuldrene, men fuldendte ikke sætningen.

„De koster jo unødig endel penger,“ sa han leende, „men jeg kan egentlig ikke si at de morer mig større. Jeg tror ikke det er noget som kan more mig rigtig.“

„Leycester, naar en mand snakker slik, da er det paatide at han gifter sig!“

Han hadde ventet hvad der vilde komme, og et øieblik saa han alvorlig ut; men saa vendte han sig smilende til hende.

„Er ikke det et temmelig fortvilet middel, mylady?“ sa han. „Jeg kan opgi mine hester, hvis de ikke morer mig mer og skaffer mig for meget bryderi, jeg kan ogsaa opgi de fleste andre saakaldte fornøielser og adspredelser — men egteskap! Sæt at det gaar galt! Det vilde være en lei historie!“

„Hvorfor skulde det gaa galt?“

„Aa, det gjør det jo undertiden,“ svarte han alvorlig.

„Ikke naar det blir sluttet av kjærlighet,“ svarte hun.

Han tidde; hans øine var fæstet paa gulvet, hvorfra han syntes at se en slank, jomfruelig skikkelse med Stellas ansigt og øine stige op.

„Der er ingen større lykke end den egteskapet skjænker, naar man blir gift med den man elsker. Leycester, tror du din far har været ulykkelig?“

„Far mænd faar en lykke som hans, mor. Kan du kanskje finde en anden lady Edel til mig?“

Hun rødmet. Det var et direkte spørsmål og hun vilde gjerne besvare det, men hun turde ikke — ikke endnu.

„Verden er fuld av vakre og gode kvinder. — Leycester, jeg vilde saa inderlig gjerne se dig gift og bosat,“ tilføiet hun efter en pause. „Det er paatide at du gifter dig. Jeg vil ikke alene tale om din egen lykke; der staar andre ting paa spil —“

„Du vil nødig at jeg skal bli den sidste greve av Wyndward, ikke sandt, mor? Vil titlen dø ut med mig?“

„Ja, og det maa ikke ske, Leycester. Det undrer mig,“ vedblev hun, „at du ikke allerede har tenkt paa det og truffet dit valg. Du er da hverken haardhjertet eller uimotagelig for skjønnhet og ynde. Du og jeg har set mange vakre, gode og rene kvinder. Det vilde ikke ha forbauset mig, om du for længe siden hadde fortalt mig at du hadde valgt din tilkommende hustru. Du vilde vel ha meddelt mig det straks, ikke sandt, Leycester?“

Der la sig en svak rødme over hans ansigt, og han undgik hendes blik. Han svarte ikke, og hun vedblev:

„Det vilde ha glædet mig saa inderlig at høre det, og jeg vilde av hele mit hjerte ha bydd din tilkommende velkommen.“

„Er du sikker paa det?“ sa han næsten mekanisk.

„Aldeles sikker,“ svarte hun alvorlig. „Du undrer dig kanskje over at jeg netop iaften snakker til dig om det, Leycester?“

„Ja litt,“ sa han med et alvorlig smil. Han følte at han lukket sit hjerte for hende, at han møtte hende med hemmelighetsfuldhet og gjemte paa noget, og hans stolte, fintfølelse natur gjorde oprør mot dette. „Ja litt. Jeg tænkte netop paa om jeg ikke pludselig var blitt tyve aar ældre eller hadde gjort noget særlig galt. Har man fortalt dig nogen frygtelige historier om mig, mor, og faat dig til at tro at egteskapet er det eneste som kunde frelse mig fra ruin?“

„Det er ingen som fortæller mig historier om dig, Leycester,“ svarte grevinden, „av den simple grund, at jeg ikke vilde høre paa dem. Jeg har intet at gjøre med — med dit ydre liv, medmindre du selv gjør mig delagtig i det. Jeg er ikke ræd for, at du skal begaa noget slet eller uhæderlig, Leycester.“

„Tak,“ svarte han rolig. „Men hvad er det saa, mor? Hvorfor føler du slik trang til at snakke til mig om egteskap?“

„Fordi jeg føler at tiden er kommet, fordi din lykke og din velfærd ligger mig saa meget paa hjertet, og jeg er nødt til at vaake over dig, til at sikre dig begge dele, hvis jeg kan.“

„Du er den bedste av alle mødre!“ sa han venlig. „Men det er et alvorlig skridt, mylady — og jeg er — skal jeg si litt uforberedt! Du snakker til mig som om jeg var en sultan, og bare behøvde at kaste ut mit lomme-tørklæ til en ung dame for at faa hende —“

„Er der ingen som du kunde tænke dig at kaste dit lomme-tørklæ til, Leycester?“ spurte hun indtrængende.

„Det er et delikat spørsmål, mylady! Sæt nu at der var en — vilde det være ridderlig mot hende at si det?“

„Til hvem skulde du ha tillid, om ikke til mig?“ sa hans mor med en klang av stolthet i sin stemme. „Vilde du ikke betro dig til mig, Leycester, hvis du hadde truffet dit valg? Det tror jeg sikkert; jeg kan slet ikke tænke mig andet. Og jeg er likesaa overbevist om at dit valg vilde være baade klokt og godt. Jeg er slet ikke ræd for, at du skal begaa den sørgeligste og mest ulykkelige av alle vildfarelser som en mand i din stilling kan begaa — en mesalliance.“

„Du bruker sterke ord, mor,“ sa han med rynket pande.

„Ja,“ sa hun med sterkt ettertryk og alvor, som la dyp betydning i hvert av hendes ord, „men de er ikke for sterke. Enhver mor, som har en søn i din stilling, vil føle som jeg. Mange av dine letsindige, tankeløse handlinger kan der raades bot paa — bare en vil der aldrig kunne raades bot paa — den værste av alle — et tankeløst, uoverlagt egteskap.“

„Men, kjære mor, jeg har virkelig ikke tenkt paa at indgaa egteskap med nogen av melkepikerne!“

„Du kunde gjøre dig skyldig i mesalliance med en som var høiere stillet, Leycester,“ svarte grevinden med et smil. „Men hvorfor snakker vi egentlig om dette?“

„Det var jo dig selv som begynde,“ sa han.

„Gjorde jeg? Saa maa du undskylde. Jeg har en følelse som om jeg har saaret dig ved at omtale denne sak — og jeg har ogsaa trøttet dig.“

„Nei, nei,“ sa han og reiste sig. „Jeg er dig meget taknemlig, mor — det maa du tro.“

„Vil du være mer end det?“ spurte hun, idet hun reiste sig og la haanden paa hans skulder. „Vil du være lydig?“

„Mener du om jeg vil kaste mit lomme-tørklæ?“ spurte han og saa forskende paa hende.

„Ja,“ svarte hun, „gjør mig lykkelig ved at kaste det.“

„Men sæt nu at den foretrukne dame avslaar æren?“

„Det faar vi risikere,“ mumlet hun med et smil.

„Mor, man skulde næsten tro at du allerede hadde valgt for mig!“ sa hun.

„Det har jeg kanskje ogsaa! Ingen er en saa god egteskapsstifter som en mor,“ sa hun.

„Naa, saa det har du! Du forbauser mig! Tør jeg spørre paa hvem dit valg er faldt, sultaninde?“

„Tror du ikke at jeg skulde træffe et godt valg, naar det gjaldt dig og din fremtid, Leycester? Se dig om — du behøver ikke al anstrenge dine øine saa meget!“ svarte grevinden. „Jeg ser hende for mig nu. Aa, du er blind, blind, at ikke ogsaa du kan se hende! Hun som jeg ser er en kvinde med et ømt, elskende hjerte i sit bryst, og du behøver bare et ord for at faa det til at banke for dig!“

„Jeg vet ikke hvem du mener?“ sa han med en svak rødme. „Du gjør mig rent flau.“

„Kanskje jeg ikke behøver at si dig hendes navn?“ spurte hun.

„Mor, nu er det bedst at jeg faar vite det,“ sa han rolig.

Hun tidde et øieblik, saa sa hun med lav stemme: „Det er Leonore, Leycester.“

Han gik tilbake, saa hendes haand faldt ned fra hans skulder, og saa hende fast ind i øinene.

„Leonore!“ sa han lavt. „Mor, burde du ha sagt det?“

Hun undvek ikke hans næsten bebreidende blik.

„Hvorfor skulde jeg betænke mig, naar det gjælder min søns lykke?“ sa hun rolig.

„Hvis jeg saa en skat — en perle av stor værdi — ligge ved dine føtter, og ante at du likegyldig og upaaagtet vilde gaa forbi den og la den ligge, vilde det saa være uriktig av mig at jeg gjorde dig opmerksom paa den? Din lykke er mit liv, Leycester. Og har der nogensinde eksistert en skat, saa er det Leonore. Vil du virkelig gaa likegyldig og upaaagtet forbi hende? Det kan du ikke gjøre — det er umulig!“

Han hadde aldrig saa længe han kunde huske set sin mor saa bevæget. Før første gang saa han for sig i hendes hele værd den vakre kvinde hans mor hadde talt saa varmt om. Men den anden — den unge, rene uskyldige pike, hvis læber saa blyg hadde mumlet: „Jeg elsker dig, Leycester!“ Hvad om hende? Med et pludselig sæt vendte han sig om.

„Jeg tror ikke du skulde ha sagt dette, mor,“ sa han. „Du kan ikke vite —“

„En mors øie er skarpt,“ svarte grevinden. „Et ord og perlen er din, Leycester.“

„Hvis det er tilfældet, mor, saa er der endnu mer grund til at tie,“ sa han, „men jeg haaber du tar feil.“

„Jeg tar ikke feil. Tror du jeg vilde ha sagt det, hvis jeg ikke hadde været sikker i min sak? Aa, Leycester, tænk paa hende. Kjender du nogen anden kvinde, som eier tredieparten av hendes skjønhed og ynde? Tænk dig hende som din egen — din elskede, din hustru! Leycester, den mand er ikke født som kunde gaa likegyldig forbi hende!“ Næsten uvilkaarlig vendte han sig om og gik bort til kaminen og lænet sig til gesimsen. „Der findes ingen mand, som, hvis han har gaat forbi hende, ikke vilde gi alt hvad han eide for at kunne vende tilbake til hende! Nu gaar jeg, Leycester, godnat!“

Hun kysset ham og gik mot døren.

„Godnat,“ sa han lavt og aapnet døren for hende. „Du har git mig svært meget at tænke paa!“

Hun gik uten at si et ord. Hendes kammerpike ventet paa hende i paaklædningsværelset, men hun gik forbi hende og ind i det tilstøtende værelse, hvor hun sank om paa en stol. Hun var blek, og der var et ængstelig, urolig uttryk i hendes øine.

„Det er gaat hurtigere end jeg trodde,“ mumlet hun. „Jeg som kjendder hvert blik i hans øine, har læst hans hemmelighet i dem. Men det maa ikke ske. Jeg maa frelse ham. Men hvorledes — hvorledes?“

Da lord Trevorne var blit alene, begyndte han at gaa op og ned paa gulvet med hurtige skritt. Hans hode var bøiet og der hersket en fuldstændig kaotisk forvirring i hans tanker. Han elsket sin mor med en øm,

tilbedende hengivenhet. Ethvert ord hun hadde sagt hadde gjort indtryk paa ham. Han elsket hende og han kjendte hende; han visste at hun heller vilde dø end gi sit samtykke til hans egteskap med en pike som Stella, hvor ren og god og elskelig hun end var. Han følte sig ængstelig og urolig, men han stod fast.

„Komme hvad der vil,“ mumlet han. — „Jeg kan ikke opgi hende. Hun er min skat og min kostbare perle, og hende har jeg ikke gaat forbi. Min egen — min lille elskede!“

Pludselig blev han skræmt op av sine drømme ved en banken paa døren. Han gik bort for at aapne den, men før han var kommet dit blev den aapnet, og lord Grayford kom ind. Der var et venlig smil paa hans vakre, aapne ansigt, som hadde et deltagende og medfølende uttryk.

„Er der noget iveien med dig, kjære ven?“ spurte han, idet han lukket døren.

„Ja — nei — ikke noget videre — hvorfor?“ spurte Leycester og tvang frem et smil.

„Hvorfor?“ gjentok lord Grayford, idet han begravet sine hænder i de store lommer paa sin slok, og saa bebreidende paa ham. „Kan du spørre om det, naar du vet at mit værelse er like under dit, og det høres som om du har et helt omreisende menageri inde hos dig? Hvorfor vil du slite op gulvteppet, Ley?“

Han satte sig ned og saa paa sin vens bekymrede ansigt med det uttryk av venlig deltagelse, som indbyr til fortrolighet.

„Jeg er i en slem knipe,“ sa Leycester.

„Ut med det,“ sa lord Grayford kort.

„Det kan ikke nytte. Du kan ikke hjelpe mig i dette,“ sa Leycester med et suk.

Lord Grayford reiste sig straks.

„Saa vil jeg gaa. Jeg skulde ønske jeg kunde hjelpe dig. Hvad har du gjort, Ley? Er det noget som er hændt iaften? Det er det vel sagtens. Naa, fat mod, hvad det saa end er. La mig faa vite det, hvis jeg kan hjelpe dig.“

„Sæt dig ned og røk en cigar, Charlie,“ sa Leycester og rakte ham sit cigaretui. „Jeg kan ikke si dig hvad det er som trykker mig, men det adspredde mine tanker at snakke med dig. Er det svært sent?“

„Frygtelig,“ sa lord Grayford med en gjespen. „Det har været en hyggelig aften, ikke sandt? Men hør, Ley, gjorde du ikke vel meget kur til den vakre piken med de mørke øine?“

Leycester holdt paa at tænde sin cigar, men han stanset med dette arbeide og saa ned paa venen.

„Hvilken pike?“ spurte han i en litt hovmodig tone.

„Kunstmalerens niece,“ sa lord Grayford.

„Hun er en meget pen pike — hun minder mig om en gazelle. Det er skade at hun skal

ha den vigtige, uforskammede jurist —“

„Hvad for noget?“ spurte lord Trevorne tilsynelatende rolig.

„Har du ikke hørt det?“ sa lord Grayford. „Herrerne inde i billiardværelset snakket om det.“

„Hvad snakket de om?“ spurte lord Trevorne endnu rolig, skjønt hans øine lynte Stella samtaleemnet i billiardværelset! — Det var en vanhelligelse!

„Aa, det var Langford som sa det; han kjender manden.“

„Hvilken mand?“

„Denne Jasper Adelstone som hun er forelovet med.“

Leycester puttet cigaren ind mellem sine læber, og hans tænder klemte sig i hans pludselige opbrusende heftighet fast om den. „Det er løgn!“ utbrøt han.

„Ja kanskje,“ sa lord Grayford, og saa litt forbauset op. Saa blev hans ansigt alvorlig. „Men dette kan ialfald ikke vedkomme dig, Ley.“

Lord Trevorne vendte sig taus bort.

XV.

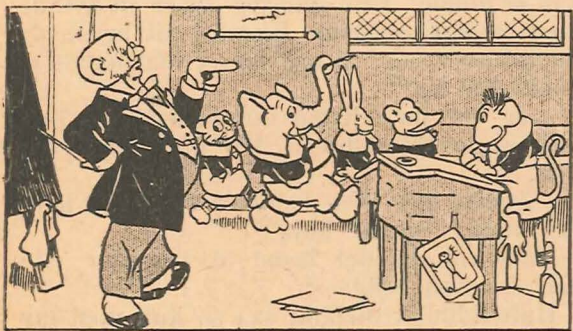
Jasper Adelstone var forelsket.

Det varte længe før han vilde tilstaa dette for sig selv, langt mindre for andre; han var vant til at briske sig av sin overlegenhet med hensyn til alle den lille guds angrep. Tidt og ofte hadde han moret sig selv og sine kammerater med at latterliggjøre og haane disse svake, dødelige væsener, som lot sig bedaare av det han kaldte „en svak og foragtelig tilbøielighet for det andet kjønn.“

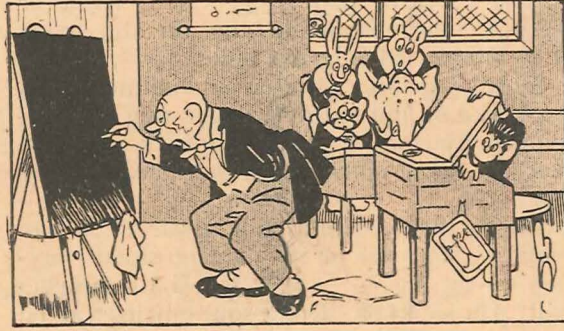
Han pleide at kalde egteskap for en ret og slet forretningssak. En mand skulde ikke gifte sig før han var nødt til det, og da skulde han bare gjøre det for at forbedre sin stilling. Hvad kjærlighet og denslags ting angik, naa, det var noget aldeles forkastelig, et overvundet stadium, en myte som var gjemt for længe siden; ialfald en altfor taapelig og latterlig ting for en mand med almindelig sund fornuft — for eksempel for en mand som Jasper Adelstone. Han hadde set en mængde vakre kvinder, og var slet ikke blit unaadig behandlet av dem. Han saa godt ut — vilde ha været meget pen, hvis han ikke hadde hat det skarpe, lure glimt i sine smaa øine; han var meget begavet og talentfull, og man skulde tro at han netop var en mand som kunde bli offer for en øm følelse. Men han hadde holdt fast ved sine principper, og hadde hittil uberørt gaat sin vei med sit kolde smil til alle i almindelighet og uten en eneste varm gnist i sit hjerte for nogen i særdeleshet. Men nu! Ja, nu var han forelsket — uhjælpelig, heftig, ufornuftig, forelsket som en tankeløs skolegut.

(Fortsættes.)

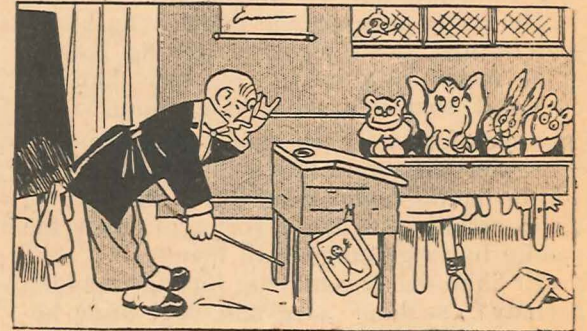
Onkel Peter, der hadde mange smaa talenter, og som hadde studert dyrenes sprog ad praktisk vei.

1. Første time var kommet, og onkel Peter holdt sin første, lille formaningsstale til de nye elever. „Ingen skøierstreker,“ sa han med eftertryk, „dette her er alvor!“ Eleverne saa andægtige ut.

2. Onkel Peter tok fat paa undervisningen, grep krittet og vendte sig mot den sorte tavle. Men dyre-eleverne var vist ikke bedre end elever i menneskeskoler; han hadde ikke før vendt ryggen til, før apen allerede var paa vei ned i sin egen pull.

3. Da onkel Peter vendte sig om, var apen derfor væk. „Hvad skal dette her bety,“ sa han strengt; „hvor er Monkey henne? Vil du øieblikkelig komme hen paa din plads igjen, ellers blir der bank at faa!“ Her slo han i pulsten med sit spanskror.

Troldmandens skat.

Et eventyr.

„Skal vi allerede lægge os, mor?“ sa lille Ellen næsten graalefærdig.

„Javist skal dere,“ sa moren; „det er jo sent alt.“

„Men frøkenen skal fortælle os en historie,“ sa den lille Ellen.

„Frøkenen skal ikke, dere maa be hende om at fortælle en historie,“ sa moren.

„Det mente vi naturligvis ogsaa,“ sa Robert, „men det skal være en med troldmænd, huler og trolddom.“

„Jeg skal gjøre mit bedste,“ sa frøkenen.

Og saa fortalte hun:
Der var engang en troldmand som bodde oppe mellem fjeldene. Han var svært gammel, svært rik og svært godmodig.

Naar han kom ned til byen hadde han altid gode gaver med til de ældre folk og chokolade til barna, saa dere kan tro at alle mennesker var glade i ham.

Men en dag kom han meget bedrøvet ned fra hoiderne og kaldte alle folkene sammen.

„Det gjør mig meget ondt at maatte fortælle dere,“ sa han, „at jeg nu er nødt til at dra tilbake til det land, jeg er kommet fra, og at jeg aldrig kommer tilbake hit igjen. Men jeg leverer en lukket konvolut til borgermesteren her i byen, og den maa ikke aapnes, før der er gaat et aar og en dag. Naar den er aapnet, vil dere alle faa vite hvor min hule er og hvorledes dere skal finde den. Det er en meget stor hule og jeg har levet lykkelig i den i mange aar. I den hule er min skat skjult. Den som finder den vil bli meget rik, for han eller hun skal ha det halve av den og den anden halvpart skal gaa til de fattige. Men dere maa merke dere en ting: Den er skjult ved trolddom, saa den vil bare bli fundet av en som netop gjør det, jeg har tænkt paa. Der maa ikke brukes magt, ikke brytes sten ut av hulens vægger og ikke graves i jorden. Men den som gjør den rigtige ting vil finde skatten.“

Saa trykket troldmanden allesammen i haanden, gav barna de sidste pakker chokolade og tok saa sin vandringsstav i haanden og gik bort til det land han kom fra.

Saasnaart han var gaat, begyndte alle mennesker at lete efter hans hule. Men hvor meget de end vandret omkring oppe mellem fjeldene, saa var det ingen som fandt den. Tilslidst opgav de at lete efter den og besluttet at vente til et aar og en dag var gaat.

Borgermesteren snakket med en gammel ven om saken.

„Hvorfor vil du vente med at aapne brevet?“ sa venen; „læs det, saa kan du og jeg finde hulen og skatten.“

Borgermesteren nølte litt, saa rystet han paa hodet, men besluttet at aapne brevet, naar han var alene og prøve selv. Han gik ind i sit arbeidsværelse, tok frem konvolutten og aapnet den.

Men inde i den laa et stykke papir, hvorpaa der øverst oppe stod nogen merkelige ord, der lød saaledes:

„Du kan ikke læse brevet, før aaret og dagen er gaat, og da skal du læse det høit, saaledes at alle folk kan høre det.“

Saa lukket borgermesteren konvolutten igjen og ventet til aaret og dagen var gaat.

Saa kaldte han folket sammen og læste brevet for dem. Han læste det langsomt, fordi hvert ord bare viste sig paa papiret, naar det foregaaende var læst. Han forsøkte at læse det med lav stemme, saa at man næsten ikke kunde høre det, men ved magisk kraft forvandlede hans hvisken sig næsten til brøl.

Og hvad han læste var følgende:
„Min hule er like ved troldstenen, og det vil være let at finde dens indgang, naar disse ord er læst.“

Neppe var de sidste ord læst, før alle menneskene styrtet op til haugen; alle kjendte stenen, men ingen hadde tænkt paa at søke hulen der, da den laa saa nær byen. Den blev kaldt

troldstenen og var en enkelt, fritstaaende klippe, der hadde en svak likhet med et trold.

Da de kom ditul, saa de til deres forbauselse, at der bak den gik en smal sti, som de aldrig hadde lagt merke til før, den førte til en trang spræk i den bakenfor liggende klippe, og det var netop indgangen til troldmandens hule. Indenfor utvidet hulen sig og blev umaadelig stor, og dens vægge var prydet med deilige malerier, men det vakreste av dem alle var et billede av et hvilklaedt barn, en bedaaende søt liten pike. Mens menneskene som strømmet ind i hulen tænkte bare paa de vakre malerier for at ta dem ned og se om der var skjult noget bak dem, Men billedet med barnet kunde ikke tas ned, da det var malt paa selve klippevæggen.

Hver for sig forsøkte at finde den skjulte skat; men de kunde ikke finne den, skjønt mange av dem prøvde flere timer i træk.

Næste dag kom der flere folk og de forsøkte ogsaa, men de fandt heller ikke noget.

Saa kom der mænd med hakker og spader og de hugget huller i gulvet. Men alt hvad de fandt, var en gammel løgt og en rusten jernildtang.

Saa kom Peter Gram, brobyggeren, til.

„Vi maa bruke krudt,“ sa han, „og hugge huller i klippevæggen.“

„Men det er ikke tillatt,“ sa borgermesteren.

„Hvem sier at det ikke er tillatt?“ spurte Peter.

„Det gjør jeg,“ sa borgermesteren.

„Snak, du har bare magt i byen. Her mellem klipperne har vi likesaa stor magt som du.“

Han hentet krudt og lik laget huller i væggen, men han fandt ingen skat.

Saa hentet man den kloke kone. Men heller ikke hun kunde opdage skatten.

„Det er bedst at jeg forsøker med ‚abracadabra,‘“ sa hun, og saa læste hun det tre ganger bakvendt. Men heller ikke det hjalp.

Saa blev hun sint og gik sin vei.

Saa kom der en meget fin og stilfuld familie med en søn og en liten barnepike; men hun fik ikke lov til at være med ind i hulen, men maatte staa utenfor.

De blev i hulen i hele to timer og lette efter guld, men tilslidst begyndte den lille gut, som de hadde tat med sig ind, at skrike.

„Faa piken ind til at passe ham,“ sa den fine familiefar til den fine familiemor; „hvorledes kan du tænke, at jeg kan lete efter gullet under dette skraal?“

Saa kom barnepiken ind, og hun fik snart beroliget den lille gut. Saa saa hun sig om i hulen og ynkedes over malerierne, hvorav nogen laa halvt ødelagt paa gulvet.

Tilslidst fik hun øie paa maleriet med den lille baby. Den lille barnepike elsket smaabarn og hun syntes at barnet paa maleriet var det søteste, hun nogensinde hadde set. Hun kunde ikke la være, hun maatte gaa bort til maleriet og kysse den lille, yndige baby.

Og idet hun gjorde det, aapnedes væggen ved siden av billedet og der laa skatten.

Den tilhører os,“ sa den stilfulde familiefar, „for du er vor barnepike og derfor er skatten vor.“

Men da stod der pludselig en fe midt i hulen.

„Nei, den gjør ikke,“ sa hun, „den tilhører barnepiken og de fattige i byen. Hun opdaget den, fordi hun har et godt, kjærlig hjerte.“

Saa blev den lille barnepike meget rik og blev gift med en herlugs søn. Og de to stiftet et kjærlig hjem for smaa, forældreløse barn.

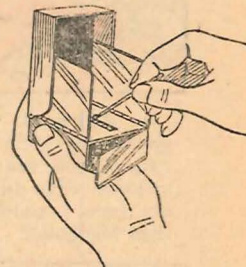
„Er historien ute nu?“ spurte lille Ellen.

„Ja,“ sa frøkenen.

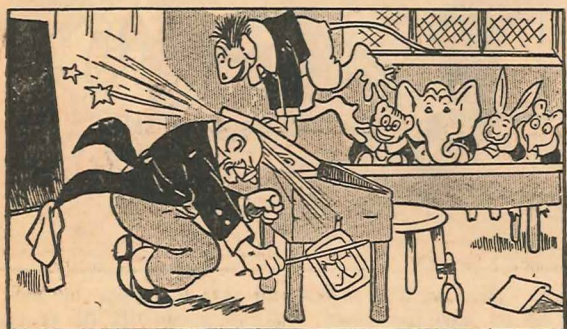
„Jeg trodde, at alle troldmænd var stygge og slemme,“ sa Robert.

„Ikke alle,“ sa frøkenen, „men nu ikke et eneste ord mer, godnat!“

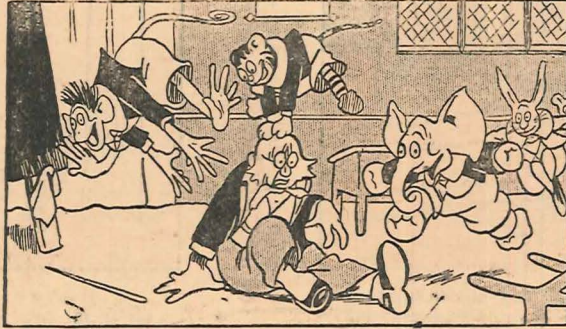
En fyrstikæske med vindskjerm. Fyrstikæskan er en metalæske med dobbelte sider; de ytterste kan brettes tilbake og yderligere kan et par sidevinger brettes op, saa at der fremkommer et aldeles vindbeskyttet rum. Fyrstikken, som strykes inde i selve rummet, vil kunne brænde selv i temmelig sterk vind.

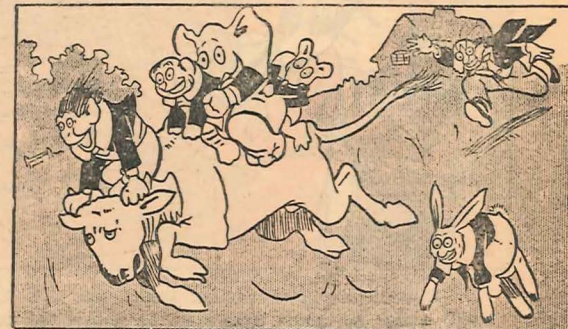
og som mente at sitte inde med visse pædagogiske evner, hadde besluttet sig til at aapne en ny dyreskole.

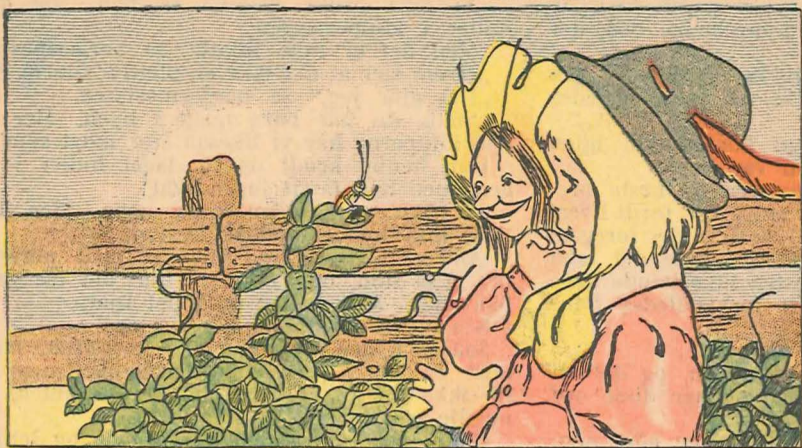
4. „Var der nogen som ropte paa mig?“ lød det honningsødt inde fra pulten, og i det samme smekket mester Monkey loket op med et krak like paa onkel Peters skaldede isse. Og den slags løier var noget de andre kunde forstå.

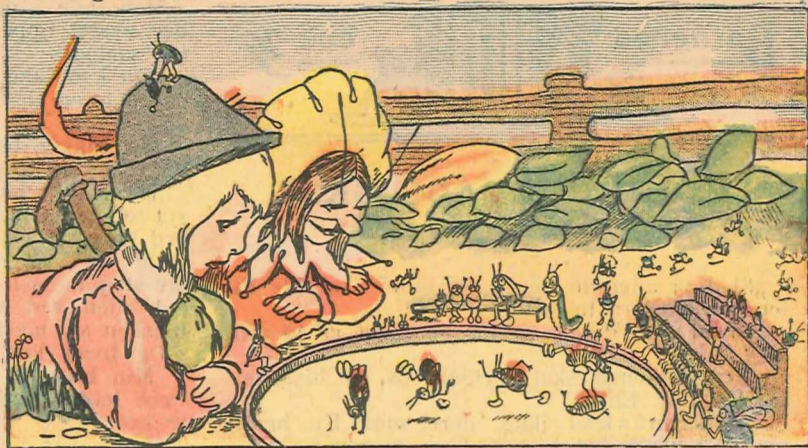
5. De fulgte henrykte mester Monkeys eksempel, tok forsvarlige tilløp og sprang respektløst buk over den fortumlede gamle herre. Den aapenstaaende der var aifor fristende, og ut for hele klassen.

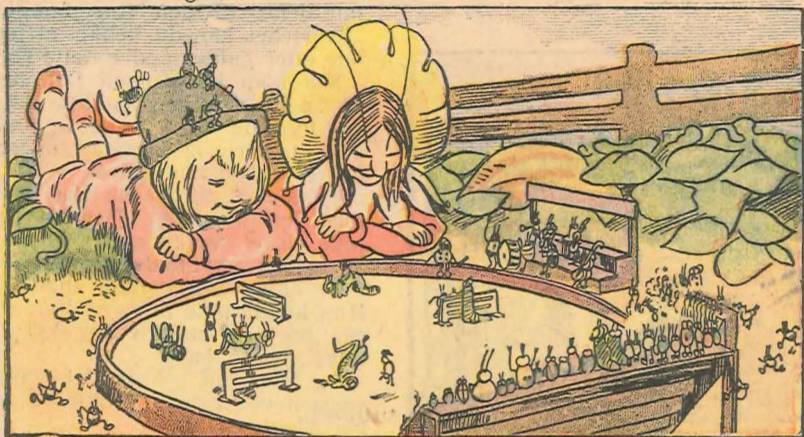
6. Da onkel Peter hadde forvundet den første forskrækkelse, satte han efter desertørene, men han naadde bare saavidt at se dem forsvinde paa ryggen av sognfogdens gale økse. Og han opgav resignert sin videre undervisning.

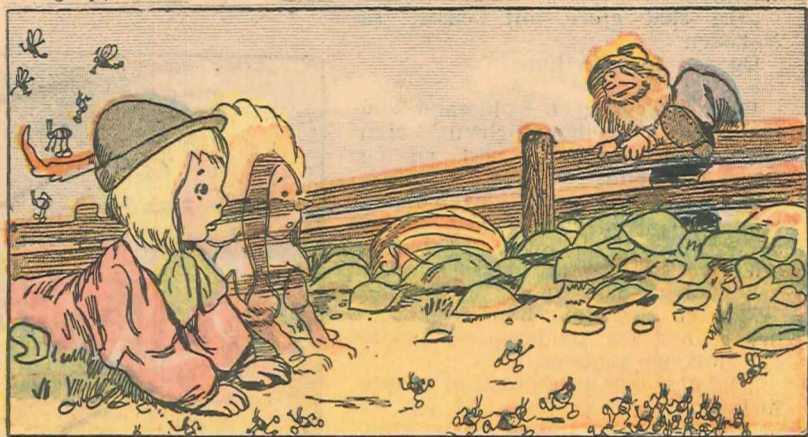
1. Myren: „Har dere ikke lyst til at komme ned og se 'de vingede myrers cirkus'? Det er let at krybe over gjærdet her ind i melonhaven. Der er ingen som ser dere.“

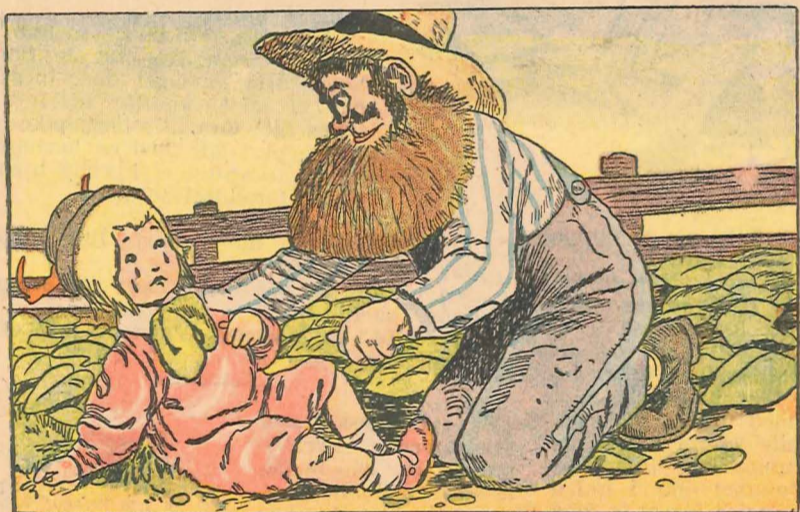
2. Mester Puk: „Se der, Rikard, det er de berømte fem myrebødre, det er udmerkede akrobater.“ — Myren: „La mig hjælpe dig op; her fra Rikards hat ser vi saa udmerket.“

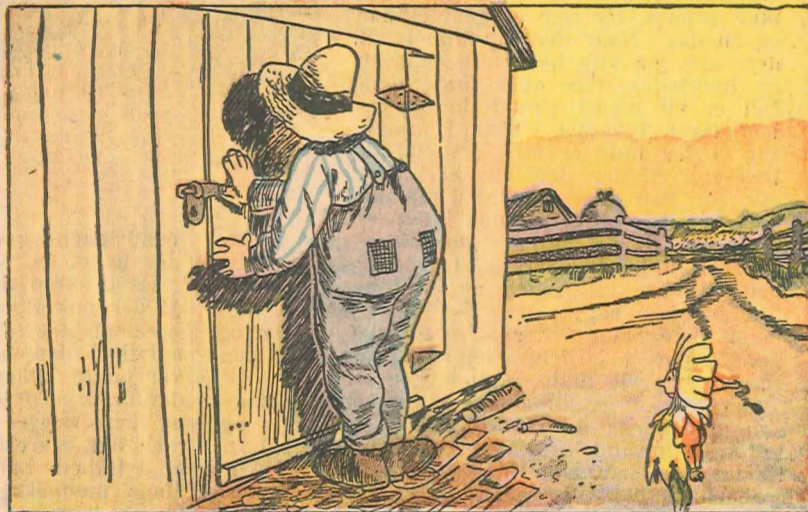
3. Rikard: „Det nummer synes jeg er endnu bedre.“

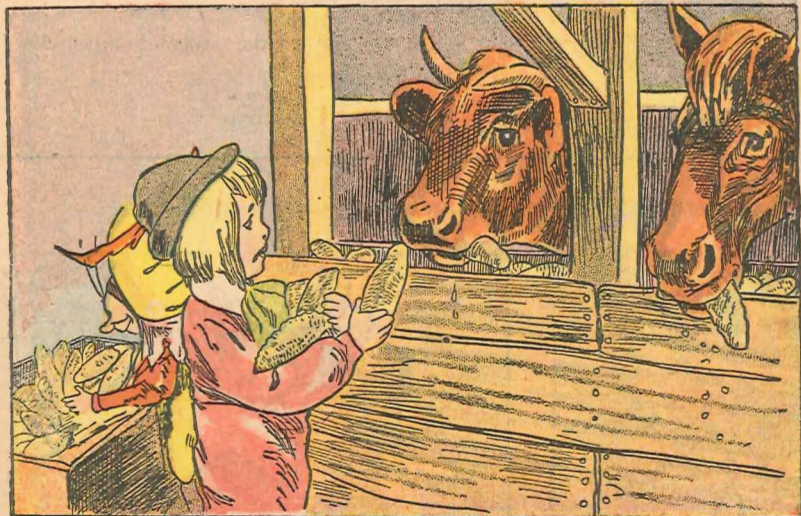
4. Haveeieren: „Naa, saa der er du, det var godt jeg fik øie paa dig; nu kan du tro du skal faa en ordentlig lærepenge!“ (Mester Puk forsvinder.)

5. Rikard: „La mig gaa! La mig gaa, jeg har slet ingen ting gjort! Jeg vilde jo bare se 'de vingede myrers cirkus'!“ — Haveeieren: „Naa, saa du vilde se 'de vingede myrers cirkus', vilde du! Stjæle meloner vilde du! Men jeg skal lære dig noget andet! Jeg skal stænge dig inde i stalden jeg! 'Flyvende myrer'! Har man hørt paa make til liten løgnhals!“

6. Haveeieren: „Se her, min gut, her tilbringer du nu en time, og naar jeg saa lukker dig ut, faar du en liten huskeseddel med paa veien, saa du vet det.“ — Rikard (inde i stalden): „La mig komme ut! La mig komme ut! Mo—r! Mo—r! Mester Puk! Mester Puk!“ — Mester Puk: „Bare rolig, Rikard! Jeg skal slippe dig ut saasnart han er gaat.“

7. Rikard: „Der var en liten mus, som fortalte mig at den slemme mand ikke gir sine dyr mer at spise, end at de saavidt kan opholde livet.“ — Mester Puk: „Saa skal de faa lov at holde fest idag, de skal faa lov til at spise sig mætte i noget lækkert i det mindste en gang i deres liv. Ta fat, Rikard, la os gi dem saa mange maiskolber som de vil ha. Tror du ikke manden blir forbauset, naar han ser hvor meget det er minket i kassen? Saa, nu tryller jeg dig ut gjennom muren! En — to — tre!“

8. Haveeieren: „Saa, du lille skjelm, nu skal du slippe ut, men en dragt pryl skal du ha med paa veien; du kan glæde dig til at jeg faar døren op.“ — Hans kone: „Vær nu ikke for streng, Tom! Jeg tror ikke han mente noget ondt med det. Hvis du slaar ham, blir du selv lei for det bakefter.“ — Mester Puk: „Jeg er ræd for, at der er noget andet han blir lei for. Baade over at du har narret ham og over den halvtømte forkasse.“ — Rikard: „Og jeg er glad over at han lukket op nu, for jeg er ræd for, at koen og hesten elters spiste sig ihjel. Skal vi saa gaa bort og se slutten av cirkusforestillingen, mester Puk?“

Romantik og virkelighet

Avsluttede Illustrerte
fortællinger allevegne fra.

Betty Lakes fem pund.

Av S. Baring Gould.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Betty Lake bodde i et litet hus som delvis var omgitt av avfaldet fra et kalkbrud. Bruddet var for længe siden forlatt, og avtad det var forvitret, saa at det nu var bevokset med græs og furutrær. Mellom græsset tatt de vilde jordbær frem i stor mængde, saa at grunden i juni maaned, naar de var modne, var ganske rødpletet. Som allesteder hvor der er kalkbrud vokste der ogsaa utallige gjøkeurter.

Som allerede nævnt var det ikke alene ved baksiden av huset at volden fra kalkbruddet laa, den sendte ogsaa sine arme langs de to gavle, saa der bare blev en aapen plads foran mot syd, og her laa en liten have. Saa lunt var der paa dette sted, at sneen næsten aldrig blev liggende der mer end en dags tid, og meget sjelden skadet frosten Bettys blomster og gønsaker. Naar andre folk klaget over at deres unge poteter var frosset, saa var Bettys forblit uberørt — ødelæggelsens engel stak altid sit sverd i skeden naar den fløi over hendes have.

Paa et saa godt skjernet og solrikt sted var det ganske naturlig at bierne vilde holde til og føie sig hjemme, og derfor hadde Betty en mængde kuuer i sin have. Om høsten solgte hun derlor ogsaa mange pund honning til en shilling pundet. Der bestod et meget latmt forhold mellem hende og de vingede insekter. Hun snakket til dem, sang for dem, og de summet omme omkring hende og stak hende aldrig. Og naar hun tok honningen fra „sine kjære“, som hun kaldte dem, gjorde hun alltid mange undskyldninger.

Dere vet, mine kjære, at vi alle skal leve. Dere har jo fri adgang til alle mine blomster i haven, uten at jeg forlanger noget for det; dere har ogsaa frit ophold i mine kuuer, og derfor maa dere finde dere i at jeg tar litt honning fra dere. Jeg betaler sixpence i leie for mit hus hver uke, og jeg maa arbeide hardt for at faa føden og en kop te en gang imellem, naar jeg føler at jeg trenger den. Se, derfor maa dere nu undskyldte at jeg tar honning. Dere kan jo ikke spise altsammen selv allikevel. Lev og la leve, det er nu mit valgsprog.

Jeg har staaet bak hendes havemur og iagtatt hende mellom bierne og slet ikke følt mig rigtig tryk der, mens hun har bevæget sig omkring blandt dem, streket dem av sine kinder eller armer, naar de hadde sat sig der, uten at bli stukket av dem. Hændte det en enkelt gang at en stak hende, saa var det „bare for spøk“, paastod hun. De mente slet ikke noget ondt med det. „De kan selv se, det gjør slet ikke noget, min arm er ikke det mindste ophovnet; det er ikke værre end et litet knappestikk.“

Huset var en lav, hvitkalket bygning, tækket med straaetak. Der fandtes bare en dagligstue, et kjøkken og et soveværelse nedenunder, men oppe paa loftet var der ogsaa et litet kammer, og det var saa lavt at bare Betty, som var meget liten, kunde staa opreist der og det endda bare i midten. Opgangen til dette takkammer var ad en stige som stod i hjørnet av kjøkkenet. Denne stige var indrammet i fjæler om trent som en urkasse, og det var et komisk syn at se Betty stige op til eller ned fra takkammeret. Hun stilte sig med ryggen til stigen og gikk baklængs op eller ned, idet hun holdt sig fast til siderne av den.

Ingen kunde komme derop paa almindelig vis; for aapningen i loftet, som bestod av et litet, firkantet hul, var saa litet, at adgangen bare kunde opnaas paa denne maate. Sat man i kjøkkenet, naar Betty steg ned, saa man først et par føtter komme tilsyns, dernæst et par hvite strømper og saa et skjørt. Saa kom overkroppen og endelig hodet.

Paa takkammeret som Betty bare naar hendes søn var hjemme, og det var nu længe siden; for han befandt sig ved garnisonen i Gibraltar. Oppe paa takkammeret gjemte Betty sine kostbarheter, og til dem hørte nogen flasker mjød, som hun hadde brygget av sin honning. Den blev bedre, jo længer den blev gjemt, og det var bare ved meget høitidelige leiligheter at hun trak op en flaske.

„Ser De,“ pleide hun at si, „jeg glemmer den

til Joseph. Han kan komme, hvad dag det skal være, og saa skal han ha av den allerældste. Der er noget deroppe —“ dermed pekte hun op mot himlen eller loftet — „som er seks—syv aar gammelt. Det vilde en gammel kone bli ganske fuld av, men Joseph, han vil kunne nyde det.“

„Kan jeg ikke ogsaa faa smake det engang?“
„Jo, ganske senere; men det skal ellers altsammen gjemmes til Joe.“

Denne søn tilbød hun; han var hendes hjertes avgud. Alt, hvad hun gjorde, tror jeg hun gjorde med tanken paa ham. Alt hvad hun pynte sin lille hytte med — f. eks. de billeder som blev forært hende —, blev hængt op med det for øie, at Joe skulde bli glad over at se det.

„Nu vil jeg da haabe at Joe vil komme hjem til sommeren, saa at han kan faa se mine stokroser. Jeg blir alltid saa bedrovet, naar de visner, og han ikke har faaet se dem. Der er en laksefarvet som er saa deilig, og det vilde være en stor skam, om Joe ikke fik se den. Men —“ tilføiet hun efter en pause — „hvis Joe virkelig kom hjem til sommeren, saa vilde han vel farte omkring og ikke bli meget hjemme hos sin gamle mor. Nei, vinteren vilde være meget bedre med kaminilden og de lange aftener. Jeg har ogsaa faaet den gamle lænestol reparert og stoppet om; det har saamen kostet mig tredive shillings. Jeg selv sitter ikke for meget i den; men den var allikevel blit saa falmet og slitt, og jeg er sikker paa at Joe ikke vilde like at se den slik, naar han kom hjem. Ja, til vinteren maa han allikevel helst komme. Saa vil vi sitte sammen ved kaminen, veden vil knitre, og gnisterne flyve ut — det er guttene som gaar til skolen og smelder med sine piske; det pleide Joe at si da han var liten.“

Betty slet hardt i det. Hun vasket og strøk for sine folk i omegnen. Hvor hun arbeidet, fikk hun kosten, og derfor hadde hun ikke mange utgifter; for naar hun var hjemme, fikk hun sin føde fra haven og fra den gris, hun slagte hvert aar. Hun hadde for prøvet at holde høns, men dem kunde hun ikke ha i fred for rotterne, som i stor mængde holdt til i kalkvolden. „Men heldigvis kan rotterne ikke ødelægge mine bier,“ sa Betty.

Hun hadde sikkert været meget pen da hun var yngre. Hun hadde endnu meget pene og klare, brune øine og en vakker hudfarve. Men haaret var blit graat, og der var kommet mange rynker i panden og omkring øinene. Hun var alltid meget ren og pent klædt.

„Tænk, om Joe skulde komme hjem og se mig smudsig og uordenlig, uten knapper i kjolen og gaat op i sømmene,“ pleide hun at si. „Jeg har hørt, at i hæren tales der aldrig den mindste forsømmelse med uniformen og alt det øvrige som hører den til.“

Hun var en meget livlig, liten kone med en eiendommelig, trippende gang. Til daglig gikk hun alltid klædt i en blaarødet bomuldskjole og med en „Helgolænder“ ogsaa av bomuldstoi paa hodet. Indendørs la hun imidlertid denne av sig og erstattet den med en gammeldags kappe.

Av boklig lærdom kunde hun ikke rose sig; det var bare med betydelig besvær hun kunde stave sig igjennem noen faa vers av sin bibel, og det var hende ganske umulig at skrive andet end sit eget navn. Dette var grunden til at presten fikk vite, at de penger hun kunde skrape sammen gikk til Joe, baade da han var paa Cypern og nu mens han var i Gibraltar. Hun maatte nemlig gaa til prestegaarden for at faa sine breve skrevet og for at faa anvisning paa, hvorledes hun skulde sende pengene til Joe.

„Hør nu, Betty,“ sa presten, „dette her er ikke som det skal være. Joe faar jo sin rikelige lønning, og det er ham som bør sende penger til dig og ikke omvendt.“

„Nei, det synes jeg ikke, hr. pastor,“ svarte saa Betty og rystet paa hodet; „husk paa den stakkars gut har bare fire pence om dagen.“

„Fire pence om dagen!“ utbrøt presten. „Nei, det er en misforstaelse, han har meget mer, og hans utgifter kan ikke være store. Hvis han er et ordentlig menneske —“

„Ja, det kan De stole paa, han er, hr. pastor.

Aldrig har der været en bedre søn end min Joe! Han skriver jo ogsaa saa ofte til mig.“

„Jeg haaber, det ikke altid er om penger.“

Betty saa temmelig forvirret ut, rødmet og saa ned i gulvet.

„Jeg vilde si,“ vedblev presten, „at hvis han opførte sig ordentlig —“

„Hans officerer har aldrig klaget over ham til mig,“ avbrøt Betty ham igjen.

„Nei, sa presten og smilte, „jeg antar heller ikke, at obersten vilde rette sin klage til dig.“

„Jo, hr. pastor, hvis han gjorde noget galt, saa var hans mor den første de maatte henvende sig til med en klage.“

„Ja, Betty, men det var det jeg vilde si, at hvis han var ordentlig —“

„Det er han, og det har han været fra han var gut.“

Hvis han var ordentlig og dannet, saa vilde han rimeligvis bli tatt til oppasser av en av officererne, og det vilde straks gi ham nogen ekstrafortjeneste.“

„Jeg vet ikke om det er blit ham tilbudt,“ sa Betty, „for saken er, hr. pastor, at hans bryst ikke har været sterkt i den sidste tid, og derfor har doktoren sagt, at han skulde drikke gjetemelk i det minste to ganger om dagen, og disse spanioler er likesaa dyre med sin gjetemelk som om det skulde være portvin. Jeg kan da ikke la ham gaa omkring med det daarligere bryst uten at hjelpe ham, naar jeg sitter her og drikker av prestens gode øl.“

„Jeg kan ikke tro andet end at naar doktoren har ordinert ham det, saa maa regimentet sørge for at han faar det, uten at han selv betaler for det.“

„Jo, hr. pastor, det vilde Joe være altfor stolt til at la imot, og desuten — hvem er nærmere til at hjelpe ham, naar han er svak, end hans gamle mor? Desuten skriver han ogsaa, at han lider av en daarlig mave, og den kost han faar kan han slet ikke taale; derfor maa han gaa ut og selv skaffe sig nogen anden mat, hvor han kan faa den. Han har nu alltid, like fra han var gut, været litt vanskelig med maten, og denslags avtar jo sjelden med aarene.“

„Ja, Betty, jeg merker nok at det ikke nytter noget at diskutere med dig.“

„Ja, se, hr. pastor, det kan jo gjerne være, at han faar litt mer end fire pence om dagen; men der skal være saa forførdelig meget at gi penger ut til dernede, hvor de nu er, og saa skal jeg si Dem — her løftet hun Hodet —, „det er min største fornøielse at spare litt sammen og sende ham en present engang imellem. Hvorfor skulde jeg gamle kone knipe og spare sammen til mig selv? — Det hele som jeg behøver, og som ikke maa røres, er fem pund, som jeg har lagt op til min begravelse, naar det engang behager Herren at ta mig herfra; for jeg vil jo nødvendig ligge nogen til byrde — allermindst Joe.“

„Hør Betty,“ sa presten, „du har aldrig latt mig se noen av Joes brever.“

Den gamle rødmet og flyttet sig urolig paa stolen.

„Jeg skal si Dem, hr. pastor, at de er jo skrevet uttrykkelig til mig, hans gamle mor, og Joe vil vist ikke gjerne at andre skal se dem.“

Det var ikke saa underlig at hun nødvendig vilde at presten skulde se brevene; for de indeholdt ikke stort andet end anmodning om og tak for tilsendte penger, og i det hele tatt fremstilte de ham ikke i et saa heldig lys, som moren gjerne vilde at han skulde presentere sig i.

Der kom som sagt ikke saa sjelden brever fra ham; men de gikk hun langt bort med til en fjern slegning for at faa ham til at læse dem, og der blev sagt, men om det er sandt, vet jeg ikke, at hun ikke tillot paagjældende at læse brevene helt tilende; hun stanset ham for det meste paa halvveien og sa:

„Tak, det er nok, resten kan jeg faa en anden dag,“ hvorefter hun bar brevet bort til en anden slegning for at faa sluttet eller stavet sig mæisommelig igjennem den selv.

En gang vet jeg at en av hendes naboer sa til hende:

„Naa, Betty, nu har du jo igjen sendt penger til den døgenigt til søn, du har, hører jeg.“

„Du skal ikke kalde min søn for en døgenigt,“ svarte Betty ham da, idet hendes kinder blusset og hendes øine lynte. „Joe er opkaldt efter sin far, og en bedre far har der aldrig levet.“

„Ja, men en god far faar ikke altid en god søn.“

„Han er sin fars egne søn,“ svarte Betty, „og forresten har jeg vel lov til at gjøre med mine penger hvad jeg vil. Jeg har fem pund til min begravelse, — og hvad mer skal jeg vel bruke til mig selv?“

Endelig blev Joes regiment beordret hjem, og morens glæde og spænding var nu grænseløs. Enhver ting i huset tørret hun av atter og atter, luket alle bed i haven og satte hver dag friske blomster i sine glas og kopper. Hun forsømte rent sin vask og strykning, for hun tænkte bare paa Joe, som kunde komme hvad dag det skulde være. Hun kjøpte flere ruller tapetpapir med rosenkreener paa, laget klister og tapetserte med egen haand og uten mindste hjælp veggene nede i soveværelset i første etage, for at det kunde bli rigtig tiltrækkende for Joe. Hun selv trak sig tilbake ad stigen til kvistværelset. Hun gikk ogsaa ut i haven, stilte sig op foran bikuberne og fortalte sine smaa venner, at nu kom hendes Joe snart, hvorpaa hun pyntet alle kuberne med blomster, for at ogsaa de kunde fremby et festlig skue.

Langt om længe kom han da en fredag aften, og søndag morgen ledsaget han sin mor til kirke. Han var en ung mand, høi og anselig; han hadde arvet sin mors vakre ansigt, men ikke hendes tiltalende uttrykk. Han var naturligvis i uniform og tiltrak sig almindelig opmerksomhet. Selv i kirken hvilte Bettys øine hele tiden paa ham, undtagen naar hun med et hurtig blik undersøkte, om ikke ogsaa alle de andres blik beundrende var fæstet paa hendes vakre, mandige søn.

Men skjont alle var enige om, at han var en velskapt og kjæk ung mand, var der dog mange som syntes at der ikke var noget tiltrækkende ved ham. Han hadde en meget selvbevisst mine, han saa meget overlegent paa landsbyens øvrige ungdom, og der var et underlig sky blik i hans øine, som ikke talte til hans fordel.

Fer uken var omme, hadde han da ogsaa alle imot sig. Alle visste, hvorledes hans mor hadde længtet efter at se ham, hvorledes han hadde været hendes stolthet og haab, og dog tilbragte han bare meget litet av tiden hjemme. For at kunne være mer sammen med ham hadde hun sagt fra sig endel av sit arbeide og bedt en nabokone om at overta det i hendes sted. Men det hadde hun slet ikke behovd; for han var som sagt aldrig hjemme: han stod nede ved landsbysmien og snakket og brautet eller sat paa vertshuset og drak. Overfor de andre unge mænd var han pralende og trætkekjær. Baade fra herregaarden og fra prestegaarden klaget man over at han gikk og drev omkring ved stalde og bryggerhus og gjorde kur til det kvindelige tyende.

Den næste søndag gikk han ikke med sin mor i kirke, og der var mange som la merke til det forandrede uttrykk i hendes ansigt — det hadde mistet sin tillidsfuldhet og sin straalende stolthet, mens der var kommet et uttrykk av bekymring istedet.

Joe skulde være hjemme i fjorten dage.

„Jeg er glad over at han ikke blir her længer,“ sa presten; „han har allerede fordreiet hodet paa to av mine piker, og de er nu likesaa sinte paa hverandre som de før var venlige.“

Der var en som sa til Betty:

„Det er frygtelig, mrs. Lake, alle pikerne i sognet er jo helt tullet efter Deres søn!“

„De vilde da ogsaa være mer tullet, hvis de ikke var det. Har De nogensinde set en strunkere kar end han er? Han er endnu penere end hans far var, og han hørte dog til de peneste i sin tid.“

Uheldigvis blev han en aften, da han var meget beruset, anholdt av en konstabel, fordi han holdt paa at komme i slagsmaal paa veien og var meget grov mot konstabelen, da denne vilde skille de stridende parter ad.

Konstabelen var en meget godmodig mand. Han fikk en av Joes kammerater, som var nogenlunde ædru, til at følge ham hjem; men han paala ham indstændig at gaa en meget lang omvei, saa at det værste av rusen kunde fordunste før han kom hjem til sin mor.

„La for alt i verden ikke den gamle Betty se sin søn i denne forfatning,“ sa han.

Den unge mand, som ogsaa hadde ondt av Betty, førte den omtaakede soldat gjennem en furuskog og ind over klitterne, hvor der ikke var fare for at de møtte nogen, og før de kom til den lille hytte ved kalkvolden var derfor ogsaa det værste over. Konstabelen hadde straks gaat op til herregaarden; for godseieren var faged i sognet.

„Hvad skal jeg gjøre, Deres velbaarenhet?“ sa han. „Det er jo min pligt at indstevne den slyngel Joe Lake; men jeg vil saa nødig gjøre det for hans gamle mors skyld. Sier Deres velbaarenhet at jeg skal, saa maa jeg jo; men det vil bli et frygtelig slag for den stakkars Betty at se sin søn i politiretten.“

Ja, la os nu se: Det næste retsmote skal ikke holdes før tirsdag om tre uker, og karen blir jo her bare et par dage til, hvorefter han skal tilbake til regimentet. Det vil bli en alvorlig historie for ham, hvis han derfra blir stevnet til at møte i retten. Hans gamle mor er istand til at ta sin død over det.“

„Ja, det er netop ogsaa det jeg mener. Men hvad skal vi gjøre?“

„La os tænke os om. Ja, hør engang, betjent. Deres ene øie er jo litt daarlig — ikke sandt?“

„Jo, Deres velbaarenhet, jeg har faat saadan træk i det, saa jeg kan næsten slet ikke se med det.“

„Vel. De husker jo kanskje fra Deres historie,

„Aa, hr. pastor. Joe har tat mine fem pund!“

at Nelson i slaget ved Kjøbenhavn brukte sit blinde øie da han skulde se signalet til at trække sig tilbake — det kan jo ogsaa ha været Deres daarlige øie som saa at Lake var beruset.“

Men Betty hørte rygget om at konstabelen hadde været oppe paa gaarden, og derfor skyndte hun sig derop for at tale med godseieren.

„Undskyld, Deres velbaarenhet,“ sa hun. „Jeg har hørt noget om Joe; men De maa ikke ta det ilde op, naar jeg sier Dem, at folk slet ikke forstaa ham. Han er nu blitt saa vant til bare at drikke gjetemelk, at han blir beruset saasnart han bare faar saa meget som et fingerbøl fuldt av spiritus; det er paa den maate det gaar til.“

„Det tror jeg gjerne, Betty; men bry Dem nu bare ikke mer om den historie. Der blir ikke gjort mer utav den.“

Endelig var de fjorten dage gaat, og Joe forlot landsbyen. Hans regiment blev beordret til Irland; men da han var reist avsted, var Betty blitt en ganske anden. Hun var slet ikke den samme som før. Hun hadde mistet sin friske farve, sin ranke holdning, sin spenstige gang og sit gode humør — hun var i løpet av fjorten dage blitt en gammel, nedbrutt kone.

Folk kunde ikke rigtig forstaa det. Det kunde dog ikke være sonnens bortreise som alene hadde bevirket det; for nu var der dog ikke utsigt til at der skulde gaa saa lang tid hen for hun saa ham igjen. Men tilsidst kom grunden for en dag. Presten saa ind til hende en dag da hun ikke var paa arbeide; han hadde lagt merke til hendes daarlige utseende og vilde spørre efter hendes befindende.

Hun blev rød og kunde ikke straks overvinde sig til at komme frem med hvad der trykket hende; men endelig brøt det ut av hende:

„Aa, hr. pastor, jeg vilde jo saa nødig ha den skam at skulle bli begravet paa sognets

regning; men hvad skal jeg gjøre, nu kan jeg jo ikke undgaa det? For Joe har tat mine fem pund.“

Hun var blitt mer og mer forvirret, og det varte litt for hun vilde frem med hele sandheten; men endelig kom den dog ut. Joe hadde plaget hende efter penger, og hun hadde sagt ham, at hun bare kunde gi ham nogen faa shillings, for de fem pund vilde hun ikke røre, de skulde gjemmes til at betale doktoren med og bekoste hendes begravelse, naar hun døde. Saa hadde han ikke sagt mer; men da han var reist, hadde hun opdaget, at pengene ikke længer var i den kop, hvori de hadde ligget oppe i takkammeret. Men saasnart hun hadde sagt det, hadde hun tillike straks begyndt at undskyldte ham. Han hadde jo hat det saa knapt med penger, og fristelsen hadde været saa stor.

Da presten forlot hende, la hun haanden paa hans arm og sa:

„Hr. pastor, jeg vil gjerne be Dem om ikke at nævne et ord om det jeg har sagt Dem til nogen anden, og fremforalt ikke til biernen. Mennesker kan dog næsten altid bære over med sin næste, for de kjender jo sine egne svakheter; men jeg vilde saa nødig, at biernen skulde laa vite det, for saa kan jeg jo knapt være bekjendt av at vise mig for dem.“

Betty kom sig aldrig av den skuffelse, hendes avgud hadde beredt hende. Hendes kræfter svandt hurtig hen, og efter nogen faa maaneders forløp døde hun. Paa det sidste fikk hun dog den trøst, at hun fikk vite, at hun ikke skulde begravnes paa sognets bekostning. Godseieren paatok sig at bestride utgifterne ved den beskedne jordfærd.

En fem-seks aar efter fortalte graveren en dag presten:

„Joe Lake har været her igjen; men han var ikke i den røde vaabenkjole. Han spurte mig om hvor hans mor var begravet, og jeg viste ham det. Han er meget forandret hr. pastor. Han fortalte mig

at han nu var gift og hadde et par barn. Men alt hans overmod er borte, og det er vel fordi han er blitt gift. Han holder ikke hodet saa høit som før. Jeg likte ikke at spørre ham ut nøiere, og derfor gikk jeg fra ham og lot ham bli staaende ved graven. Jeg tror nok han var meget bedrøvet, hr. pastor, og derfor vilde jeg ikke forstyrre ham med mit snak.“

Nogen maaneder efter kom graveren op til prestegaarden; det var noget han vilde fortælle presten.

„Det er en merkelig ting jeg gjerne vil si Dem, hr. pastor,“ sa han. „Igaar, da jeg var oppe for at gjøre litt ved Bettys grav, fandt jeg disse fem pund et litet stykke nede i jorden, og nu vil jeg gjerne vite hvad jeg skal gjøre med dem.“

Presten tænkte sig om et øieblik.

„Ja, se, Simon,“ sa han saa. „det gaar jo ikke an at lægge dem der igjen, for det vilde jo være en altfor stor fristelse, hvis nogen fikk nys om det.“

„Hvorledes skulde det gaa til, hr. pastor? Jeg skal nok tie med det.“

„De er jo gift, Simon.“

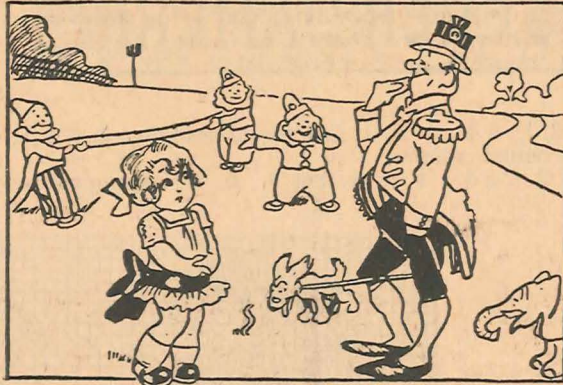
Efterat ha tænkt sig litt om igjen, sa han: „Vi vil anvende pengene til et pent, litet marmorkors, som vi vil sætte paa graven. Der skal ikke staa andet paa det end Betty Lake og saa hendes fødselsdag og dødsdag.“

Dette blev da gjort, og nu staa korset paa graven. Har Joe nogensinde set det? Jeg tror det ikke. Han drog til Sydafrika da boerkrigen brøt ut, og var en av de første som faldt.

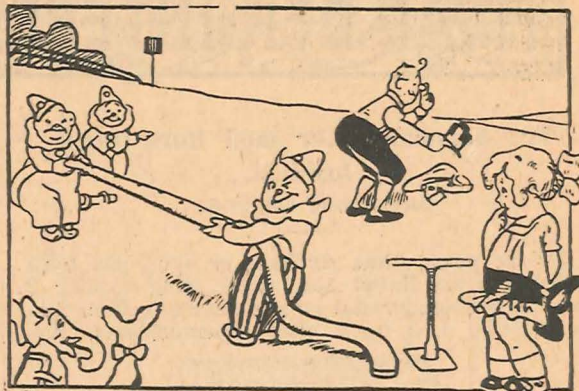
Da kammertjeneren skulde vise sin dygtighet i høidespring.

1. „Han blir viktigere og viktigere for hver dag.“ sa Marie til guttene, idet hun pekte paa kammertjeneren. „han tror snart han kan gjøre alting. Se, der kommer han som om han eide hele verden. Skal vi spille ham et puds? Jeg har en idé. Stik nogen huller i have-slangen, gutter!“

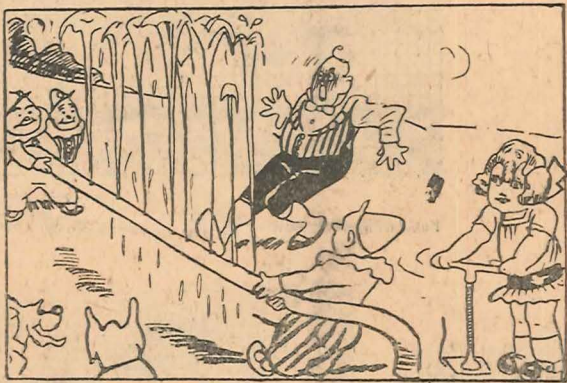
2. Saa sa Marie til kammertjeneren: „Du har jo været flink til at hoppe i dine unge dage, ikke sandt?“ Jo, det hadde han rigtignok, og han turde endda si, la han brautende til, at han gjerne vilde se den som hoppet bedre end han, endnu den dag idag.

3. „Saa kan du vel sagtens hoppe over have-slangen derborte, naar guttene holder den ivei?“ spurte Marie prøvende. Det skulde være hans mindste kunst, svarte kammertjeneren overlegent og la sin frak og flos hatten fra sig. „Dere skal faa en krone, hvis jeg ikke kan.“

4. „Ja, vær'sgo, dere maa gjerne holde den mindst seks tommer høiere.“ skrot han. „Saa, pas nu paa, nu tar jeg tillop. En — to — tre —“

5. I dette oieblik dreiel Marie paa kranen, og det herligste springvand steg op fra hullerne i slangen. Kammertjeneren fór tilbake og faldt saa lang han var. Han kom ikke over slangen den gang, og han maatte ut med kronen.

6. Og baade guttene og Marie lo indvendig, da de senere sat og spise iskaker for pengene, og kammertjeneren gik forbi med et frygtelig surt ansigt. Han saa ikke saa viktig ut nu som imorges, det saa Marie med tilfredshet.

Paa vort forlag udkommer i disse dage romanverket:

Kristiania ved nat

av Bernt Kraft. Ingen forfatter har hidtil vovet sig ivei med den kjæmpeopgave at skrive om livet i Kristiania saaledes som det har artet sig fra bohemelivet i 80aarene op til vore dage. Bernt Kraft, under dette forfattermerke skjuler sig en av vore mest kjendte Kristianiaforfattere, er vel den, der har fulgt utviklingen som faa andre og som har levet med og derfor kjender Kristiania fra skyggesiden som vel neppe nogen anden. Alle storbyer i Europa er blit skildret paa samme maate av verdenskjendte forfattere og vi tør trygt si at Bernt Krafts roman ikke staar tilbake for disse i nogen retning. Han skildrer bohemelivet, natcafelivet og forbryderlivet paa en saa spændende og briljant maate, at man følger med stadig stigende interesse. Dertil kommer, at boken hele tiden knytter sig til virkelige personer og hændelser, hvilket gjør den dobbelt interessant.

Kristiania ved nat

utkommer i 3 bind tils. paa ca. 750 sider. Hvert bind er bundet i flot shertingsbind med im. guldtryk som tegningen viser. Den er trykt paa fint riflet tryk-papir. Saavel tryk, papir og indbinding er absolut første klasses og utført hos de bedste firmaer. Da vi er sikker paa, at alle vil eie denne bok, har vi trykt et stort oplag og kan derfor trods de nuværende høie priser paa papir etc. levere den for

kun kr. 1.80 pr. bind

+ porto og gebyr og 10 øre til emballage. 1ste bind sendes strax, 2det og 3die med en maanedes mellemrum.

Forskuds betaling frabedes. Sikre Dem et exp. av denne utmerkede Kristiania-roman snarest, da oplaget sikkert vil bli revet væk paa kort tid.

Norsk Fabriklager,

Forlagsavd. Kristiania.

Enhver, der bestiller boken, kan deltage i forlagets store

Præmieopgave 1916.

Denne, der er meget morsom, sendes med første bind. Løsningen sendes ind snarest og faar da **alle** med sidste bind en præmie. Præmiefortegnelse og alle øvrige oplysninger om utdelingen etc. medfølger 1ste bind.

Bemærk! Flere tusen kroner i præmier. Alle maa delta.

Av de mange spændende kapitler nævnes:

- I fru Adams natcafe.
- Natten før slaget.
- Kristianas farligste mand.
- Rømt fra bodsfængslet.
- Over mord til millioner.
- Paa jagt efter blomsterpiken.
- En farlig sammensvergelse.
- I kamp med mormonere.
- Veien til lykke over Henriks lik.
- Pengeutpresseren.
- I det farligste fængsel.
- Gustav Rømmers spionkvinde.
- Gaadefuld redning.
- Forfulgt av vilddyr.
- En uhyggelig anstalt.
- Politiets natlige razzia.
- Første forhør.
- I Borkehullet.
- Frydenlunds eventyr.
- Revolverballet.
- m. m. fl.

Herved bestilles 1 exp. av »Kristiania ved Nat« i 3 bind à 1.80. Første bind sendes straks. 2det og 3die med 1 mnds. mellemrum.

Navn

adr.

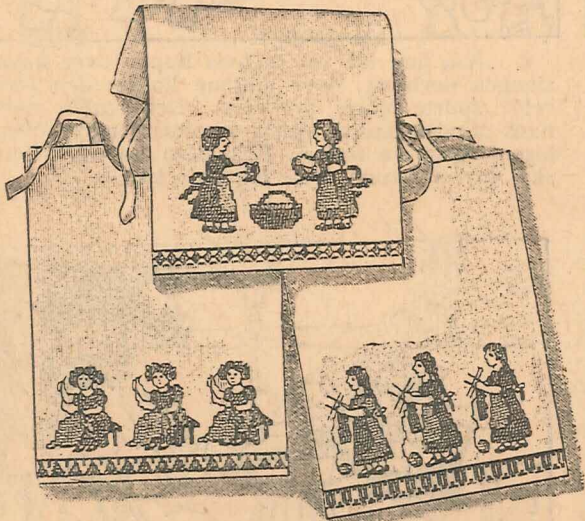
Med første bind utbedes forlagets præmieopgave, hvorefter jeg med sidste brev er berettiget til en præmie i henhold til annoncen.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

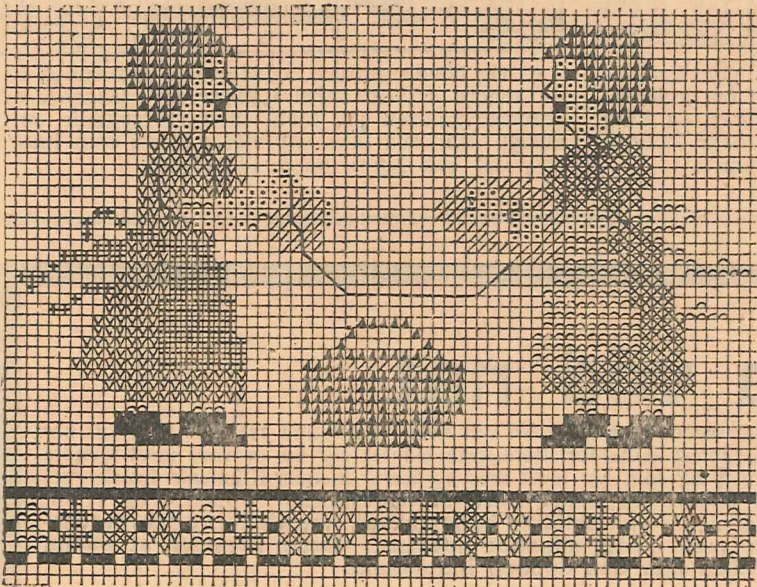
Tre barnesmækker med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1-6.)

De tre pene, smaa smækker er sydd paa hvitt aidastof i en finhet saa at ni sting maaler 2 cm. Arbeidsmaterialet er glansegarn i flere farver. Bill. 4, 5 og 6 viser typemønsteret. Av-

Bill. 1-3. Barneservietter med korsstingsbroderi.

Afbd. 4. Typemønster til Barneservietten Afbd. 1
Forklaring af Tegnene: ■ sort, ▲ brun, □ kødfarvet, ▽ grøn, ⊕ blaa, ⊗ rød, ● graa, ⊖ gul, — sorte Stikkesting.

slutningsborden begynder 1 1/2 cm. fra den underste kant og fører fortløpende over hele smækens bredde. Hvite, 1/2 cm. brede knytebaand.

Smalt, heklet mellemverk til damelinet.

(Hertil hører bill. 7.)

Forklaring av forkortelserne: l. (luftmaske), st. (stang- eller pindemaske).

Med heklegarn nr. 3 slaar man op 34 l. og hekler:

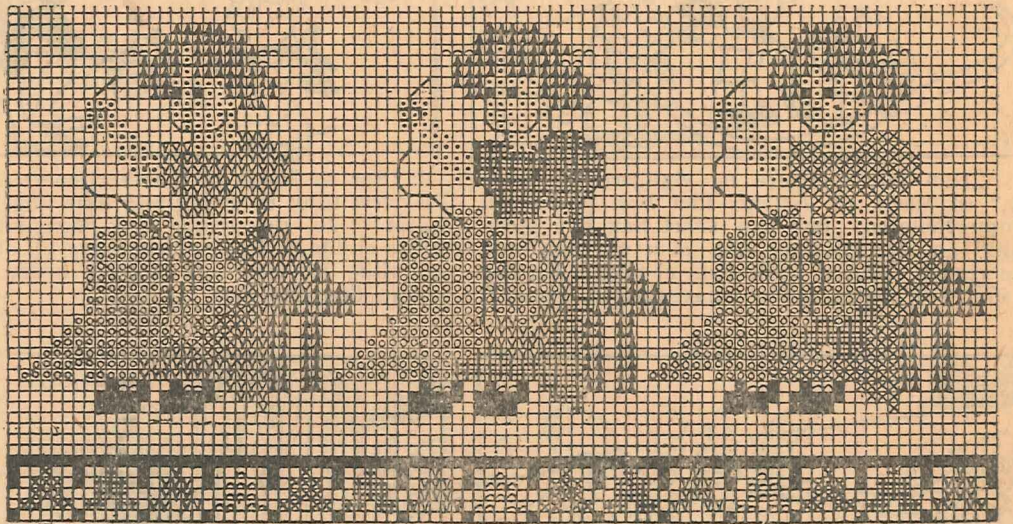
1. rad: 1 st. i den 27. l., 3 l., 3. l. springes over, 1 st. i den følgende l., 2 ganger 2 l. og 1 st. i den trediefølgende l.; 13 st. i den næste

13. l., 2 l., 1 st. i den første opslagmaske, 5 l., arbeidet vendes.
2. rad: 1 st. i den 1. st. i st-gruppen (se

i den følgende 4. st., 2 st. om 2 l., 1 st. i den næste sl., 3 ganger 2 l. og 1 st. i 1 st.; 7 st., 2 l., 1 st. i den 3. rand-l., 5 l., arbeidet vendes.
4. rad: 5 st. i 5 st., 3 ganger: 2 l. og 1 st. i 1 st.; 2 st. om 2 l., 8 st. i 8 st., 2 l., 1 st. i den 3. l., arbeidet vendes.

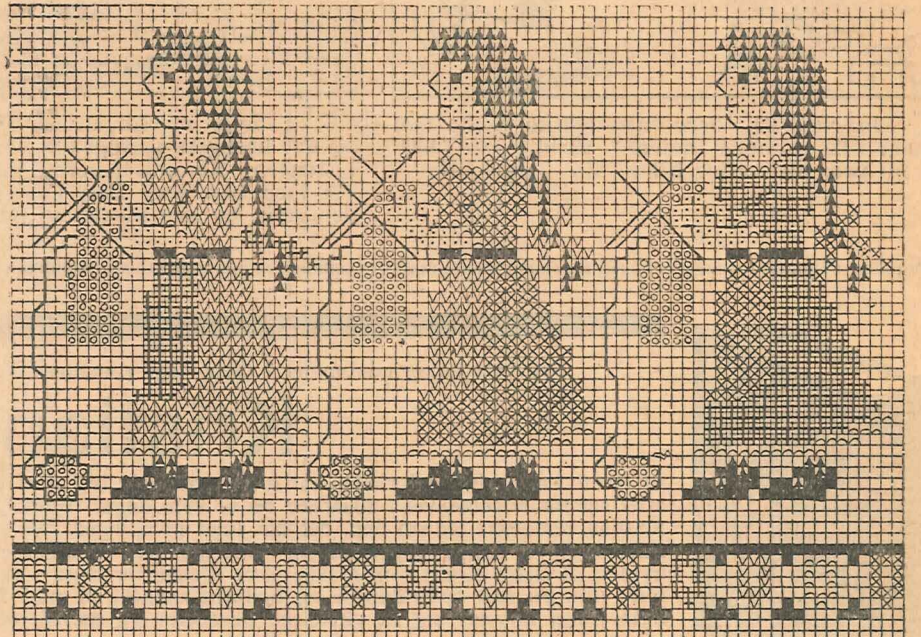
5. rad: 14 st. i stm. og om 2 l., 3 ganger, 2 l. og 1 st.; 1 st., 2 l., 1 st. i den 3. l., 5 l., arbeidet vendes.

6. rad: 5 st., 3 ganger: 2 l. og 1 st.; 10 st.

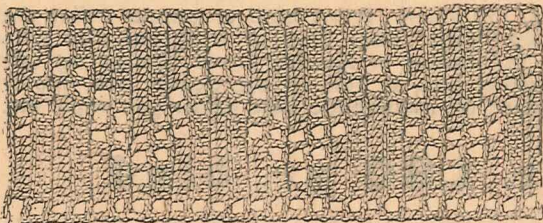
Afbd. 5. Typemønster til Barneservietten Afbd. 2.

Forklaring af Tegnene: ⊗ rød, □ kødfarvet, ▽ grøn, ▲ brun, ⊕ blaa, ■ sort, ⊖ hvid, ⊖ gul, — sorte Stikkesting.

Afbd. 6. Typemønster til Korsstingsbroderiet paa Barneservietten Afbd. 3.

Forklaring af Tegnene: □ kødfarvet, ▲ brun, ■ sort, ▽ lila, ⊕ grøn, ▽ rød, ⊖ gul, ⊖ graa, — sorte Stikkesting.

Bill. 7. Smalt, heklet mellemverk til damelinet.

bill.), 10 st. i de følgende 10 st., 3 ganger 2 l. og 1 st. i den trediefølgende maske; 3 st. om de 3 l., 1 st. i den følgende st., 2 l., 1 st. i den 3. rand-l., 5 l., arbeidet vendes.

3. rad: 1 st. i den 1. st. i st-gruppen; 4 st.

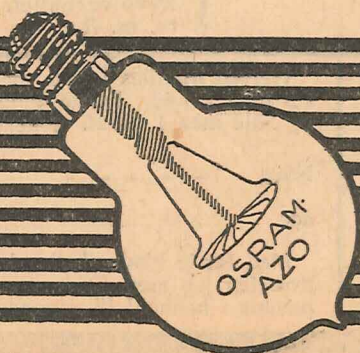
ved siden av, 2 l., 1 st. i den 3. l., 5 l., arbeidet vendes.

7. rad: 8 st., 3 ganger 2 l. og 1 st.; 7 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

8. rad: 11 st., 3 ganger: 2 l. og 1 st.; 4 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

9. rad: 2 st., 3 ganger: 2 l. og 1 st.; 13 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes.

10. rad: 1 st. i den 1. st. av st-gruppen, 10 st., 3 ganger: 2 l. og 1 st.; 4 st., 2 l., 1 st., 5 l., arbeidet vendes, og fra nu gjentas der fra 3. rad. indtil mellemverket har naadd den fornødne længde.

Osram-Azo-Lamper
med lav Lyssstyrke.
Liten form.

Særlig vakker! hvitt lys.
Strømforbruk Watt 40, 60, 75, 100.

**SKEDSMOS
PUDDING og GELEE**
DELICAT
DESSERT

**SKANDINAVIEN-AMERIKA
LINIE**

Hurtige og moderne passagerskibe direkte til New York. Ved mundtlig eller skriftlig henvendelse til general-agent *Fr. Lio*, Prinsens gate 2 c, Christiania, læses alle oplysninger gratis.

FRIMÆRKER
Særlig fordelagtig Prislister gratis.
P. H. CHEMNER 23 U

Berg & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exemsæbe

Ufeilbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynket Hud, Finner og Fregner. Faaces paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz
told- og portofrit i Mus.

Paa Forangende & mod Indsendelse af et 20 Øres Frimærke faar De vore Prover af garanteret solde Nyheder til Dragter og Bluser: Taffetas, Crêpes, Charmeuse, Gabardine, Eolienne, Faille, Voile, Cotelé etc., Schweizerbatist 12' c/m bredt fra Kr. 1.50 pr Meter. Særlig righoldigt Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt.

Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion af Schweizer-Broderier indeholdende 70 nye Mo'leblade med broderet Mønster, som viser den overordentlig smukke og solide Udførelse af vore herømte Broderier og Katalog over Linned og Smaa-Artikler med ægte Schweizer-Broderi. Bluser samt Dragter til Damer, unge Piger og Børn i Batist, Voile, Crêpe, Organje, Lærred etc. og i de nyeste Silkestoffer fra Kr. 2.95. Vore broderede Sager er ikke syet, og man kan selv tilførfærdige dem efter ethvert Snitmønster.

Forlæng endnu i Dag denne righoldige Kollektion, som mod et 20 Øres Frimærke franko sendes Dem til Gennemsyn.

Schweizer & Co. Luzern, N 1 (Schweiz)
Schweizer Firma — Schweizer Vare

„Altidfin“.

Halvorsen & Larsen Ld. har fabrikeret en meget praktisk papirpose til dame-dragter. Hele dragten puttes glat ind i en tynd papirpose, som trækkes sammen, og dragten beskyttes derved aldeles **mot støv og møl**. Papiret er mykt og sterkt. Dragten bevares storartet, og damerne blir altid fine.

Faas hos alle bok- og papirhandlere.

Hallo!

A. Berggren

2

Chokolade.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 3 dages bruk av det prisbelønnede, vandrare, frønske haarmiddel **Jouventine de Junon**. Faaces à kr. 2.50 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hove op. ager **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr. a.**

Kraft-Bouillontærning
er de **aller bedste.**
Helt norsk Fabrikat.
Kraft-Bouillontærning-Fabrik, r stia ia

Til alle lidende

sendes frit trykte vidnesbyrd om en oprindelig ved en missionar fra Ostindien bragt, fortræffelig medicin for astma, bronkit, influensa, katarr, nerve-svækkelse, nattesved, søvnløshet, daarlig appetit, urent blod, hals- og brysttilfælde m. m. Skriv og vedlæg et femøres frimærke til **Vort Lands Exp., Kristiania.**

Kunstige lemmer,

alle slags bandager av celluloid og læder. Rykholder, brokbind, mavebind, elastiske strømper, Rullestole, natstole, kunstige øine og hororer.

Urinaler for dag- og natbruk.

M. Gallus,
Featergaden 15 ved Pilestrædet, Kristiania.

„Blue Star“ flydende Pudsecremo (amrk. Opfindelse, norsk Fabrikat) er Verdens bedste Pudsemiddel for Metaller. Af Pressens mange rosende Udtalelser om „BLUE STAR“ hidsettes: „Husmoderen“: Intet kan i saadan Fei og Kart give Selv, Plet, Kobber og Messing en saa nyskunnende og holdbar Glans som „Blue Star“; „Ørebladet“: „Man staar her foran en Opfindelse, der er naaet frem til det fuldkomne paa dette Omraade.“

Dammann & Baltzersen
CHRISTIANIA
VINE & SPIRITUOSA
Forlang Priskuranter

- 64 -

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimærke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Praktisk underskjørt til damer.

Dette underskjørt kan syes enten, som paa modellen, med kappe, eller man kan sy det ut i et. Kappen er løs og knappe: paa med flyteknapper, der skjules av et 3 cm. bredt læg. Den rynkede kappe er 28 cm. bred og 2 3/4 m. vid. Der medgaar til st. 48 2/4 m. stof av 130 cm.s bredde. Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 2 dele. Fig. 1. Den halve for-bred. Fig. 2. Den halve side-bred. Ved tilklipningen lægges mønsteret langsmed stoffet, midten av forbredden langsmed stoffets bred.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 16.

RÅDGIVER for HUS OG HJEM
Paa Land og i By

32. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 16

Sammen.

En parabel.

To mennesker gik ved siden av hverandre opover et fjeld. Veien var brat og ujevn; midt paa den laa der sten og paa siderne var der tornebusker og desuten brændte solen saa heft. Begge vandrerne stønnet.

„For en frygtelig vei! Og hvor langsomt vi kommer avsted!“ knurret manden som hadde en tung byrde hængende over skulderen; „ja, hvis jeg endda hadde gaat alene, skulde jeg ha kommet meget før til maalet! Men naar man gaar med dig, kommer man ikke av stedet; snart henger din kjole fast i en tornebusk, snart sætter du dig ned paa en sten for at hvile dig — nei, med dere kvinder kommer man ingen vei!“

„Og med dere mænd endnu mindre,“ svarte konen grættent,

„vi kunde ha været deroppe for længe siden, hvis du ikke hadde sittet saa længe paa vertshuset nede ved foten av fjeldet, og naar dere mænd først sitter ved øllet eller kortene, saa er dere jo ikke til at faa bort!“

Saaledes gik de begge videre, skjændende og stønnende. Solen brændte stadig varmere og veien blev mer og mer stenet. Da indhentet en enslig vandringsmand egteparret.

„Godaften,“ sa han, „er det langt igjen til toppen?“

„Ja, meget langt,“ stønnet manden.

„Ak ja, det er svært langt igjen,“ sukket konen.

„Men dere har det ialfald godt,“ trøstet vandringsmanden dem, „dere gaar jo sammen! Dere kan gjensidig støtte hverandre, dere kan snakke sammen og saaledes faa tiden til at gaa! Men naar man som jeg gaar gan-

Bedste Mærke for Hermetik

CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Ennas fotografi-
apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 6 kr. komplet.

„Amator-Fotografen“ Vismelskafet 47. Kbhvn. Forlang prislister!

Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania.

Barnesæber og andre medicinske sæber.
Smøker, brystglas, taateflasker, Riteringer, vaskesvamper, Gummisvamper, neglebørster, Irrigatorer, sprøiter i flere sorter, Bidéer, underlivsbind og Damebind i flere kvaliteter.

TOMTEN

LAGERMANS VASKE-PULVER

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Hurtig Salg over det hele Land. **50 Øre!**

Lotteri

Kr. 12000.00
Kr. 5500.00, Kr. 4400.00
Kr. 2000.00, Kr. 1500.00
Kr. 1200.00, Kr. 1000.00
Kr. 800.00, Kr. 700.00
o. s. v.

2000 ordinære Gevinster, 1 Præmie
Kr. 3000.00 samt 55 Extra-Gev.

Send Kr. 5.00, saa sendes Lodderne, Trækningsliste og 2 Gratis-Lodder franko. Frimerker og norske Præmieobligationer til Kr. 8.00 pr. Stk. modtages som Betaling for Lodder. **Kjøb strax!**

Postadresse: **Turn-Lotteriet**, Raadhusgaten 9, Box 151, Kristiania.

Nyegaard & Co.

Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:

Globoid Acetocyl Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.	Globoid Blaudspiller Bedste Middel mod Blegtsot.
Pectorin Velsmagende Hostesaft.	Opposum Ægte russisk Frostbalsam.
Rostikon Bedste Styrkemiddel.	Pinethol Hostebonbons. (Furunaalspastiller).
Rostikon med Jern Bloddannende Styrkemiddel.	Ignol Øieblikkelig smertestillende Brandsalve
Syrup Otto Mod Overanstængelse. Nerve-styrkende. Faas kun mod Recept.	Oxygenol Tandcreme, Tandpulver, Mundaand.

Erholdes paa alle Apothek.

GÜTERMANN'S SY-SILKE

ER DEN BEDSTE

Den bedste blandt de gode er

„Kosmos“ Separatoren

Enkel, varig, letgaaende, letskjøttet. Skarpeste renskning. Automatisk smøreaordning. Selvcentrerende kule. Skummeevne Lave priser.

pr time, liter . . .	30	40	50	80	100	130	150
koster kr.	24.00	36.00	40.00	45.00	50.00	55.00	60.00

Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti. Forlang vor katalog. Agenter antages.

Eneforhandling for Norge: **AS Heimdal Maskinforretning** (Ths. Øye). Kristiania: Storgaten 28. I Trondhjem: Fjordgaten 15. Velassorteret lager av førsteangs landbruksmaskiner og redskaper m. v.

Bedre **Violiner**

arbeidet paa eget Værksted, specielt i Priser fra Kr. 75.00 og opover, anbefales alle, som ønsker en virkelig god Violin til rimelig Pris.

Øvrige Strygeinstrumenter i stort Udvalg.
— Kvintorene Strenge. —
Willam Johnsen forandret Navn til

Willam Farre

19 Karl Johansgd. 19 ved Døpche.

Krigspakken!!

10 forskjellige fine Krigsmærker. 7 forskj. Nyheder, alle fra 1915 (Lybien, Tripolis, Oubangi etc.). 1 god Takkemaal. 500 almindelige udenlandske Frimerker. 50 blandede Japan-gamle og nye. Alt for kun Kr. 1.00 + 0.20 Porto (Mod Efterkrav 30 Øre ekstra Postgebyr). Stor Prislister gratis.

O. Halvorsen, J. Aallsgd. 40, Christiania.

Frels livet

med redningsvesten „Sikker“. Bærer 2 mand i vandet. Passer for alle paa sjøen. Eneste vest, tilkjendt guldmedaljer. Alm. vest kr. 7.00, finere vest kr. 10.00 + porto. Sendes pr. opkrav overalt. E. LEONARD HASVOLD, Munthesgate 25, Kristiania.

ske alene, saa er det drøit at vandre avsted! Naa ja, farvel! Vi ses kanske oppe paa toppen!"

Dermed gik han videre.

Men manden og konen saa paa hverandre. Hvad var det, vandringsmanden hadde sagt? At man gjensidig skal støtte hverandre, da gaar det bedre. Paa det hadde de nu slet ikke tænkt! Men man kunde jo prøve paa det! Konen tok litt av mandens byrde paa sine skuldre og hvor let blev ikke resten for ham, nu var det som han næsten ikke merket, at han hadde noget at bære paa — eller kom det ganske av, at de nu snakket ganske anderledes med hverandre? Nu kom de ikke mer med bebreidelser til hverandre, nei, de snakket muntre, spøkefulde ord, eller de vekslet sagte kjærlighetsord, og ømme ertende ord. Pludselig saade, at de hadde naadd toppen av fjeldet. De var kommet litt før den ensomme vandringsmand, men ogsaa han stod faa skritt fra maalet. Men han skyndte sig ikke glad ditop; han stod og saa tilbake paa veien! Hvor lang hadde ikke denne vandring været! Hvor lang — og hvor ensom! Med taarefyldte øine saa han bort paa det glade par og sukket.

Hjemmet.

Brever.

Husk altid paa hvor mange kvaler et overilet svar, et letsindig git løfte eller en ubetænksom anklage kan volde. Hvor let kan man ikke i den første ophidselse eller i overstrømmende glæde over et eller andet, skrive et brev ganske anderledes end man opindelig hadde tænkt at gjøre det. Neppes er det sendt, før angeren indfinder sig, og man vilde gi meget for at man kunde faa det tilbake. Har man skrevet et slikt avgjørende brev, la det saa bli liggende natten over, før man sender det. Om morgenen ser alt anderledes ut, søvnen har beroliget nerverne, saa man kan se om man endnu har lyst til at sende brevet avsted; har man det, saa er det temmelig sikkert riktig det som staar i det.

Nye hansker.

En glacehanskes varighet beror paa maaten, hvorpaa man første gang trækker den paa sig. Hvis hansken blir trukket rigtig paa første gang, vilde det ikke være vanskelig de følgende ganger. Billige hansker sprækker ofte første gang man har dem paa sig, men dette kan ogsaa hende med dyre hansker. Man gir da i almindelighet hanskemakerskylden for det, og dog ligger ofte aarsaken bare i den forkjerte maate, hvorpaa man første gang tar paa sig de nye hansker. Den første betingelse er, at haanden er ganske tør. Man bør strø talkum i hansken, og saa gnir man derefter langsomt og forsigtig hver enkelt hanskefinger nedover haandens tilsvarende finger, en av gangen og tommelfingeren tilsidst. Naar

skindet er nyt og uutvidet, revner det lettere end senere. Naar man knapper hanskerne begynner man med den midterste knap og knapper saa avvekslende en knap ovenfor og en nedenfor, uten at trække sterkt i knappene og knaphullene. Det er bedst hvis man kan være to personer om at ta paa sig en ny hanske, for at faa den til at sitte pent. Naar hansken er knappet maa den anden person med den indre haandflate gni let henover den, indtil skindet har glattet sig efter haandens form. Naar man knapper hanskerne paa sig bør man benytte hanskeknapper. Likeledes bør man være forsiktig naar man trækker av sig hanskene. Man maa aldrig trække i fingerspidserne av hansken, men vende denne, idet man trækker den av, derpaa igjen vende hver finger, saa retten paany vender ut, puste let ned i hansken og tilsidst lægge den i den rette facon. Ogsaa av dette sidste avhænger en god hanskens varighet.

Knapper i stivetøiet.

Herrer har ofte meget vanskelig for at sætte knapper i sterkt stivede skjortebryst, snipper osv., endsi da gjennom begge dele, og derved blir stivetøiet ofte saaledes beskadedet, at det ikke er let at gjøre det istand igjen. Man kan dog let komme ut av det, hvis man fugter vedkommende knaphul paa baksiden med en liten smule vand. Knappe vil saa let gaa igjennem, uten at glansen eller stivheten gaar tapt.

Praktiske vink angaaende dame-skræddersøm.

1. Knaphuller i løst stof. Alle de aapne, løse stoffer, som man bruker nu for tiden til dame-

bluser og kjoler, har den ulempe, at det er saa vanskelig at sy knaphuller i dem. Der er her særlig tænkt paa stoffer som voile, mol, krep, etaime, grenadine etc., som meget hurtigere trevler sig op end mer faste, tætte stoffer. Og da modellen netop begunstiger lukning med knapper og knaphuller, vullder det ofte ærgrelse naar knaphullene, trods at umake og akuratesse under sømnen, blir ujevne og stygge.

Man kan imidlertid sy pene og jevne knaphul paa løst stof, hvis man bærer sig ad paa følgende maate: Man tegner knaphullet paa stoffet, men klipper det ikke igjennem, traakler saa en traad utenom det, for likesom at gi det litt fasthet og hold til senere sting, og syr derpaa knaphulstungerne paa den sedvanlige maate i to lange rader, som støter tæt op mot hverandre, men uten at der endnu er noget aapent knaphul. Først naar al syningen er færdig klipper man med en spidsaks gjennem stoffet mellem de to sydde rader.

Selv om stoffet er aldrig saa fint og løst, ja selv om traadene gaar paa skraa, vil knaphullene bli faste og akkurate, naar de syes paa den beskrevne maate. —a—

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes“ broderiavdeling bestiller undertegnede herved portofrit tilsendt mot postopkrav komplet materiale til haandarbeide nr. 4. Pris 3 kr. 85 øre.

Brennabor Klapvogne

Særlig praktisk paa Rejser og Udflugter
 Brennabor-Werke-Brandenburg (Havel)
 ca. 3500 Arbejdere. Grundlagt 1871.
 Gebr. Reichstein Brennabor Werke.
 Filial: København, Tordenskjoldsgade 3.

Faaes i enhver bedre Barnevognsforretning

Mot Blodmangel

Originalfl. à 500 gr. kr. 2,65. Ferrinpiller kr. 1,25 pr. æske = 100 piller.

anbefaler lægerne ferrin, en kemisk Forbindelse af mellek og jern. Virker hurtig, bloddannende styrkende. Skader ikke tænderne.

Avertér i „Allers Familie-Journal“

Fregner

fjernes paa faa dage kun med Crème Any. Efter at ha prøvet alt muligt uden resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 3,50. Utenbys mod kr. 3,80 knt. Kun ægte fra

Apotheker Wolff's Parfumeri,
Kristiania, Grønsden 10, Hjørnet.

The Carter Cigarettes

Jeg tør paastaa, at De aldrig har røgt noget lignende. *mmm*
 Jeg tør ikke paastaa, at De vil like den; men jeg bør Dem prøve. *mmm*

Tiedemann
 10 stk. - 35 øre

- Lotus** er den bedste
- Lotus** istedetfor Natursmør.
- Lotus** sparer ca. Kr. 1,50 pr. Kilo.
- Lotus** sælges hos de Handlende.
- Lotus** koster Kr. 1,60 pr. Kilo.

ER DE FOR-KJØLET SAA BRUK: Kiellands STERKE PASTILLER

ESKER a 20 øre

500 Frimærker

alle forskellige fra alle Lande deribl. 10 Stk. tyske Kolonim. med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor ill. Katalog gratis. *Frøstnerbørsen, Klosterstræde 9, København K.*

Piano.

De bedste Pianoer. De rimeligste Priser. De iømligste Vilkaar.

Wolds Pianolager,
Rosenkrantzgt. Indgang Kjeld Stubsgt. 1. Kristiania.

Wangs Handelsskole,

Hansteensgate 8. Kristiania. Ettaarige, halvåarige og tremnd. kurser. Undervisningsplan tilstillet.

Orgelfabrikken

leverer glimrende orgler fra 62 til 2000 kroner. Forlang rikt illustrert hovedkatalog. L. ERIKSEN, Orgelfabrik. DRAMMEN.

Massagemaskinen „Venivici“

hvorav 147 Stk. blev solgt til Læger i en eneste Uke, bør fremdeles være Lægers og de sykes sikreste Haap. Skjønheds- og Helbredelsesmiddel. Lærebog i Massage gratis og portofrit. Veniviagenturet, Carl Johansgd. 5, Kr.a.

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter Apoth. Wolffs Haarfarve-Blond Bruu. Sort. Ægte. Uskadelig Letvindt. Kr. 3,50 pr. Æske. Utenb. Porto 50 Ø. Parfumeri Wolff, Christiania.

For gemytlige Mennesker

Humoristiske Gemyt, Fixer og Trylle-Artikler til Moro i Selskaber. Illustreret Prisliste sendes for 20 Øre i Frimærker. J. A. LARSEN, L. KONGENSGADE 39, KBHVN

ORGEL

med indbygget spilleapparat. Kan spilles uten kjendskab til noter. Priser fra kr. 110.00. Sælges pr. kontant og paa avbetaling. Forlang beskrivelse og illustrert katalog over orgler med indbygget spilleapparat.

OLAF T. RANUM'S
Musikhandel, Trondhjem. Største eksportforretning i Instrumenter og noter.

Haarklippemaskine

udmerket god, klipper 3, 5, 8 mm; formiklet Kr. 3,75 mot postoprav fra

COWARD & THOWSEN,
Christiania.

33 Kr. koster et col. Bordstel til 12 Pers. 48 Dele fra **JOHNSON BROTHERS** Rafens Eftf. Christiania. Grønsden 19 x.

Vil De ha Haven

pen, frodig, nyttig og smakfuld, saa forlang vor rikt illustrerte og instruktive hovedkatalog. Den koster intel.

Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Wangs Kunst- og Antikvitethandel.

Tordenskjoldsgt. 9. — Kristiania. Kjøb og Salg af: Malerier, Antikviteter.

Remington Institut

for Maskinskrivning & Stenografi. Undervisning hele Dagen. Undervisningsplan tilstillet. Remington Typewriter Company A/S. Kongensgt. 18. Krist.a. Telef. 15736 - 18862.

Alf Bierckes MALERVARER

Frimærke-Samlere!

Husk vore Udvalgsendinger i Frimerker. Brøderna Boréus, Borås, Sverige.

Flytning og Transport. Frelsesarm!

Transp. b. Urtegt. 16. 3504-15664.

Vi utbilda dugliga elektriska montörer och maskinister genom vår undervisning pr korrespondens. Varken praktik eller förkunskaper erfordras. Begär prospekt! Ni erhåller det gratis.

Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut. Malmö. Dir.: C. F. Lundberg. Kungsg 53. Civalingeniör

Abonner paa „NORDISK MØNSTER-TIDENDE“

Den magnetiske Kvinde.

Hvorledes hun tvinger andre til at adlyde hendes vilje.

En enkel metode, som sætter enhver istand til at kontrollere andres tanker og handlinger, helbrede sygdommer og vaner, vinde andres venkskab og kjærlighed og kjærlig og læse hemmelige tanker og ønsker, selv om medicinen, vindende befunder sig tusinder av mile borte.

„For at opløfte og gavne menneskeheden,“ siger pastor James Stanley Wentz.

En forunderlig bok, som beskriver denne besynderlige kraft samt en karakterbeskrivelse, sendes portofrit til enhver, der skriver straks.

National Institute of Sciences, til London, har bevilget £ 5,000 (kr. 90,000) til et fond for gratis udteling av Prof. Knowles nye bok: „Nøgen til utvikling av de indre kræfter“. Boken (som er skrevet paa dansk-norsk) aabenbarer mange forbausende ting angaaende de østerlandske asketers metoder og giver forklaring om et vidunderligt enkelt system for utvikling av personlig magnetisme, hypnotisme og telepatiske kræfter og helbrede av sygdommer og vaner uten mediciner. Emnet praktisk karakterlæsning er ogsaa uforlørlig behandlet, og forfatteren beskriver en enkel metode, hvorved man nøiagtig kan læse andres hemmelige tanker og ønsker, selv om de befunder sig tusener av mile borte. Den næsten uanstelige strøm av breve med anmodninger om eksemplarer av boken og karakterbeskrivelser beviser tydelig den store interesse for psykologiske og okkulte videnskaper.

At Prof. Knowles' system har vakt vor tids lyseste hoveders interesse, fremgaar klart av de talrige anbefalinger, blandt hvilke de følgende fra representative engelske aviser, preste- og lægestanden er slaaende eksempler.

The Christian Age. — „Prof. Knowles' system har helbredet sygdommer, ruttet paa slette vaner, styrket hettommelsen og vist sig høist gavnligt for at kultivere personlighet og personlig indflydelse.“

The London Weekly Times. — „Prof. Elmer E. Knowles' system for personlig indflydelse og lægende kraft forsyner den entusiastiske nybegynder med netop saadan viden, som kan afpasses efter hans eller hendes personlige omstændigheter og tilbøieligheter.“

The London Mail. — „Professor Knowles' system omfatter en god del lærdom i en form, som let kan forstaaes av enhver, der er istand til at læse almindelig prosa. Ingen bedre hjælp kunde ønskes for at opnaa held i livet.“

Modern Society. — „Ingen moderne forsker paa det psykologiske omraade har været gjenstand for saa megen ros som Prof. Elmer E. Knowles for sit vidunderlige system for personlig indflydelse og lægende kraft. Her slaar man endelig overfor en mand, som paa samme tid er en stor skribent, en født lærer og en praktisk hjælper, thi forskrifterne aabenbarer en natur, som er sympatisk og venlig stemt overfor en ærgjerrig, dog misledet befolkning.“

Pastor James Stanley Wentz siger: — „Enhver, som gjennemlæser denne bog, vil, maa bli overbevist om, at naar Prof. Knowles giver verden disse kundskaper, er han tilskyndet av det alvorligste ønske om at opløfte og gavne menneskeheden. Jeg vil paa det hjerteligste anbefale dette kursus til enhver, som ønsker at utvikle og kultivere deres indre kræfter.“

En av Londons fremragende læger, Dr. R. N. Pickering, M.R.C.S., L.R.C.P., L.S.A., siger i et brev til Prof. Knowles: „Jeg anser Deres system som den mest fuldstændige og nøiagtige literatur paa dette omraade. De har behandlet videnskaper med stor dygtighet.“

En berømt amerikansk læge, A. W. Fisher, M.D., Ph.D., M.E. Direktør for Douglas Institutet, skriver: „Deres system er meget nyttigt for mig i min gjerning.“

„Rig saavel som fattig har gavn av at læse dette nye system,“ siger Prof. Knowles, „og den, som ønsker at opnaa større lykke, behøver kun at anvende de enkle regler.“ Der er ikke den mindste tvil om, at mange rike og fremstaaende mennesker kan takke den magt, som ligger i personlig indflydelse, for deres lykke, men de store masser av folket er forblevet i fuldstændig uvidenhed om disse fenomenener.

The National Institute of Sciences har derfor paataget sig den ikke lette opgave at utdele denne oplysning — som hidtil kun har været kjendt af nogle faa — til alle og enhver, uten hensyn til klasse eller rang. Ved siden av at boken ullaeveres frit, vil hver person, som skriver straks, ogsaa motta en karakterbeskrivelse paa 400 til 500 ord, skrevet af Prof. Knowles.

Ønsker De et eksemplar av Knowles bok og en karakterbeskrivelse, saa send følgende vers i Deres egen haandskrift:

„Magt jeg styrke i mit øie,
 Kraft og styrke i mit blik,
 Læs min karakter med føie,
 Glad hvis Deres bok jeg fik.“

Send ogsaa Deres fulde navn og adresse (opgiv om Herr, Fru eller Frøken), skriv tydeligt og adresser Deres brev til:

National Institute of Sciences, Dept. 5012-G, No. 258, Westminster Bridge Road, London, S.E., England. De kan, om De ønsker, vedlægge 50 øre (i frimerker fra Deres eget land) til dækning av porto etc.

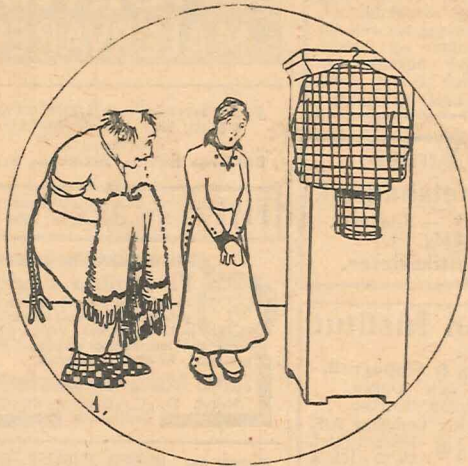
Frk. Josephine Davis, den populære Skuespillerinde, som tror, at Professor Knowles har oplagt principper, der, hvis de bliver almindelig anerkjendte, vil revolutionere menneskeslagets aandelige og sjælelige standst.

NORDISK MØNSTER-TIDENDE

Er den eneste Journal for Dametoiletter og Haandarbejder, som tilfredsstiller alle Fordringer, altid meddeler det nyeste,

smukkeste og mest praktiske, og den koster kun 60 Øre Kvartalet eller 10 Øre pr. Nummer. — Grundlagt Aar 1873

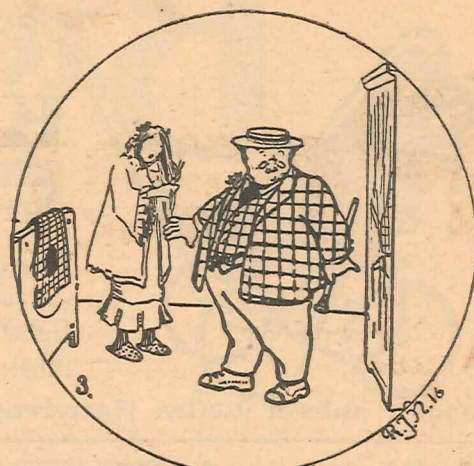
Hr. Holm der kunde alt. Hr. Holm kan selv presse benklær.

1. „Hvis du skal ha dine nye klær paa iaften, kjære Adolf, maa jeg først presse benklærne for dig.“ — „Tak! Men jeg tænker nok at Adolf Holm selv kan presse sine benklær.“

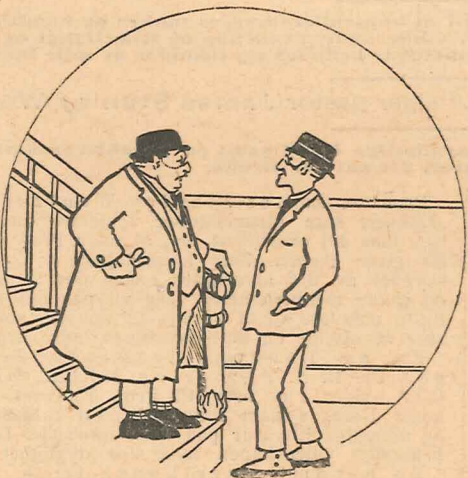

2. Au, for — — —! Der brændte jeg fingrene paa det dumme strykejern.

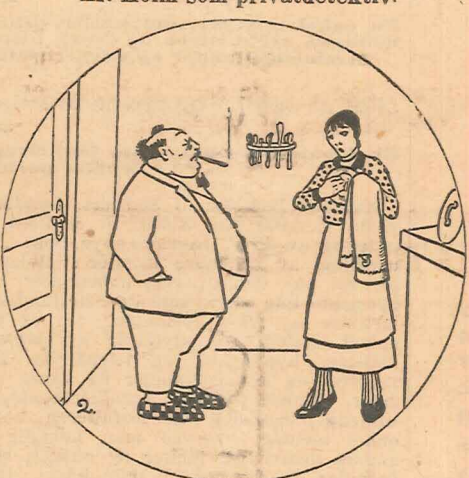

3. Hm! Synes du jeg kan gaa med de gamle benklær til den nye jakken?"

Hr. Holm som privatdetektiv.

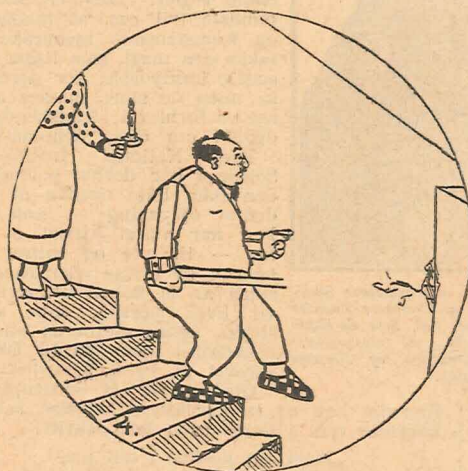
1. „Vil De tro det, Holm, der er nogen som stjæler kul fra mig i min egen kjelder; jeg blir nødt til at melde det til politiet.“
„Politiet! Nei, blandt endelig ikke politiet ind i den sak; gaa De bare op og forhold Dem rolig, saa skal jeg ta mig av undersøkelsen, og uten at De vet et ord om det er tyven fanget.“

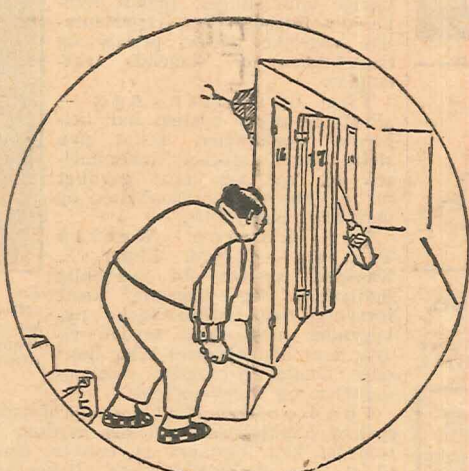
2. „Hvis De hører nogen gaa nede i kulkjelderen, Petra, saa roper De øieblikkelig paa mig.“

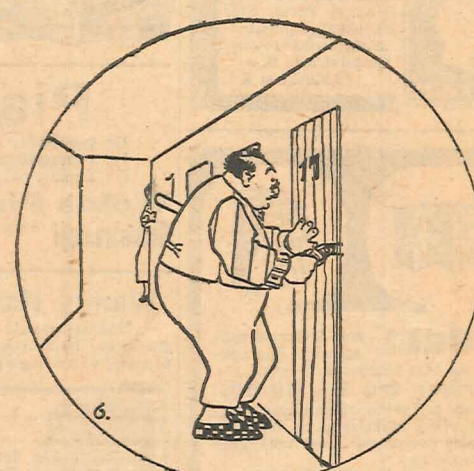
3. „Nu var der en som gik nede i kulkjelderen!“

4. „Ja, ganske rigtig, jeg hører slæpende trin fra kjelderen, — nu gaar jeg først, saa følger De efter med lyset, Petra.“

5. Nr. 17, det passer, det er hr. Berggrens kulkjelder, og tyven har ovenikjøpet den frækhed at ta kulboks med.

6. Saa nu fort smelde døren i og laasen for, og saa op efter en konstabel!“

Smaating.

Den lille, fremmede gut.

Tryllekunstneren paa scenen henvender sig til publikum: „Nu, mine herskaper, vilde jeg gjerne ha en eller anden liten gut blandt publikum herop til mig paa scenen; jeg vil forevise et pent eksperiment.“

En liten gut kommer nølende frem.

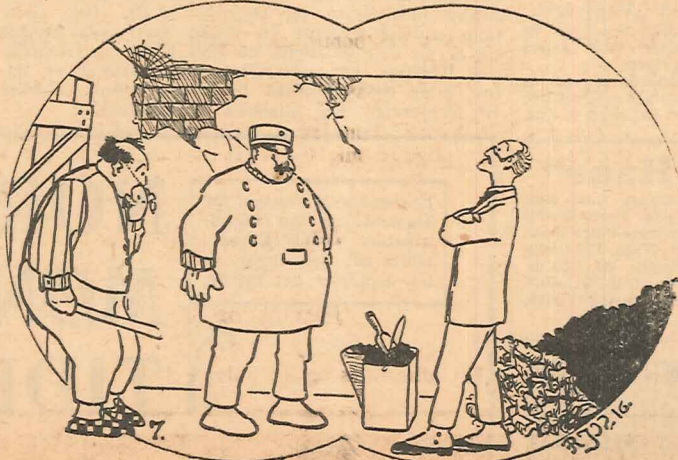
„Godt, lille ven, du har jo aldrig set mig før og kjender mig slet ikke, gjør du vel?“

Den lille gut nede fra publikum svarte forsikrende: „Nei, far!“

Uventet svar.

Lærerinden: „Hør nu, Sofie, naar jeg har to kroner og gir dig fem og femti øre til at kjøpe sukkertøi for, hvad har jeg saa selv?“

Sofie: „Et ualmindelig godt hjerte, frøken.“

7. — — — — — 111

Smaating.

Overdreven taknemlighetsfølelse.

„Kjendte De den gamle Smidt?“

„Om jeg kjendte ham! Han har vist mig en stor tjeneste engang, da himlen var formørket og hang fuld av truende skyer, mens verden laa mørk og trist for mig.“

„Virkelig? Og under disse forhold viste gamle Smidt Dem en stor tjeneste?“

„Det gjorde han.“

„Hvad var da det for en tjeneste?“

„Han laante mig sin paraply.“

Ogsaa et forlangende.

Bonden (hos optikeren): „Jeg vilde gjerne ha et barometer; men De er vel saa snild at vise mig rigtig, hvorledes jeg skal bære mig ad med det naar jeg vil ha det til at lage regn?“

Verdens største Præmie-Opgave

A LLE OG ENHVER der, inden **8 Dage** efter Bladets Modtagelse, afsender den **rigtige Løsning** paa nedenstaaende **Billed-Rebus** vinder **fuldstændig gratis** et helt Aars Friabonnement i „**Skandinavisk Læseselskab**“, der er Nordens største Læseforening.

Foreningen udsender, **hver Uge**, gennem Posten 1 stort Bind med Romaner, og hvert Bind omfatter ca. **160 Sider**, hvorved hele Aargangen vil komme til at omfatte **52 Bind** med over **8000 Sider**.

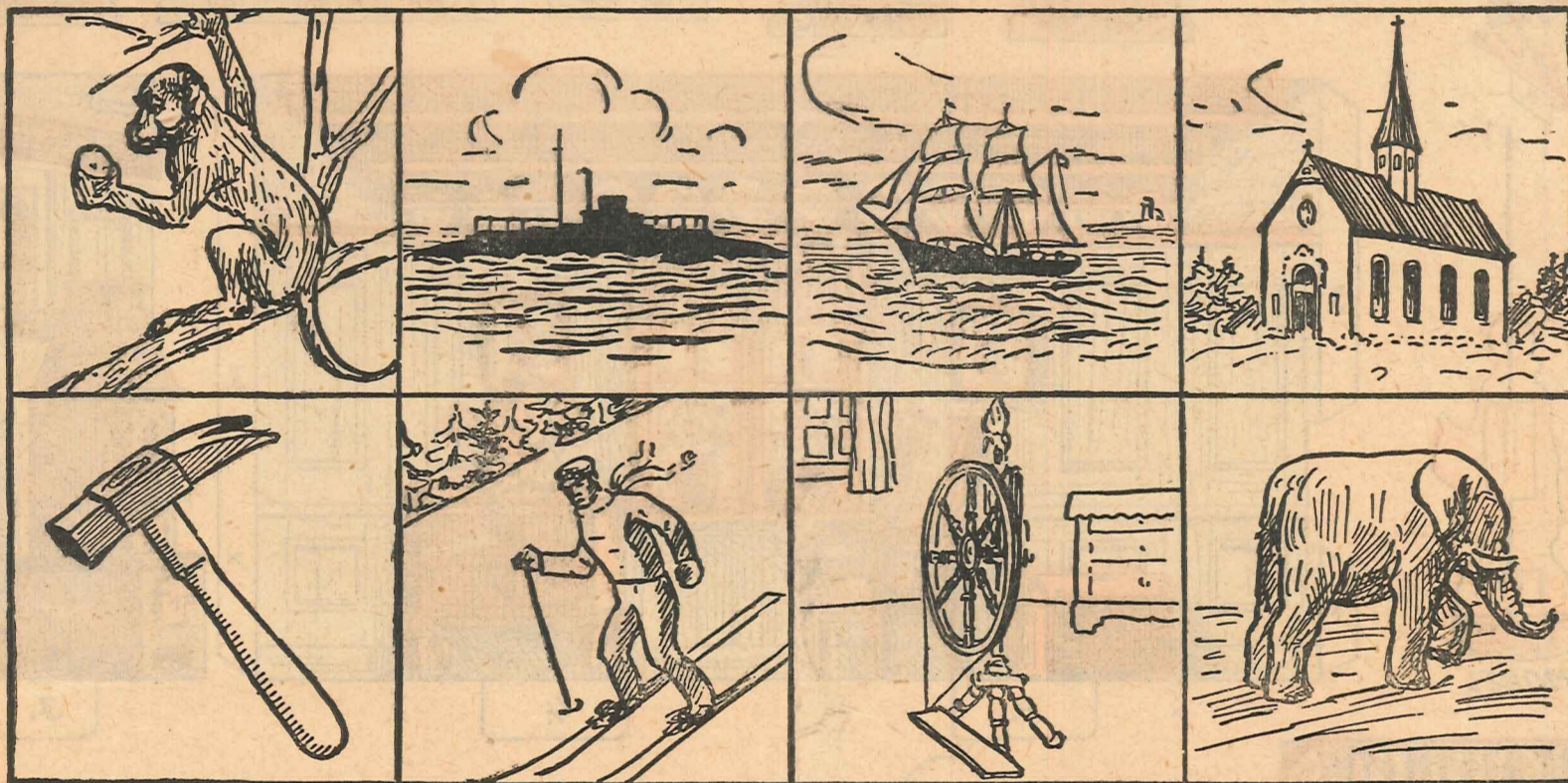
Det er vort Haab ved denne mægtige og kostbare Reklame, at Vinderne vil fortsætte som betalende Medlemmer efter dette Aars Friabonnement, men dette er dog en fuldstændig **frivillig Sag**. Medlemskontingentet er ellers **36 Kr. aarlig**, (3 Kr. maanedlig).

Løsningen paa denne Præmie-Rebus er en kendt, gammel Fæstning i Norge. Man maa først skrive op, hvad de **8 forskellige Tegninger** forestiller, dernæst sammensætter man de **forreste Bogstaver** i Navnene, saaledes at Navnet paa denne Fæstning fremkommer, dernæst sender De **os Løsningen** paa nedenstaaende Præmie-Kupon i lukket Konvolut, frankeret med et **10-Øres** Frimærke.

Er Løsningen rigtig har De altsaa vundet en **hel Aargang** af »Skandinavisk Læseforening«s Bøger, der ialt omfatter **52 Bind**, der ellers i Foreningen koster **36 Kroner**, ligesom de samme Romaner i Boghandelen koster over **75 Kroner**.

Porto og Forsendelsesomkostningerne maa dog udredes af Vinderen, men disse andrager dog kun **17 Øre** ugentlig, (**221 Øre** Kvartalet), hvilket Beløb forud for hvert Kvartals Begyndelse tages forud pr. Efterkrav.

PRÆMIE-REBUS:

Præmie-Kupon indsendes til „Skandinavisk Læseselskab“, **Knippelsbrogade 2. København C.**

Løsningen paa Præmie-Opgaven er: _____

Da jeg har løst Opgaven rigtigt har jeg saaledes vundet **1 Aars Friabonnement** i „Skandinavisk Læseselskab“, der ialt skal omfatte **52 Bind** med fortsættende Romaner. (Hvert Bind skal omfatte ca. 160 Sider).

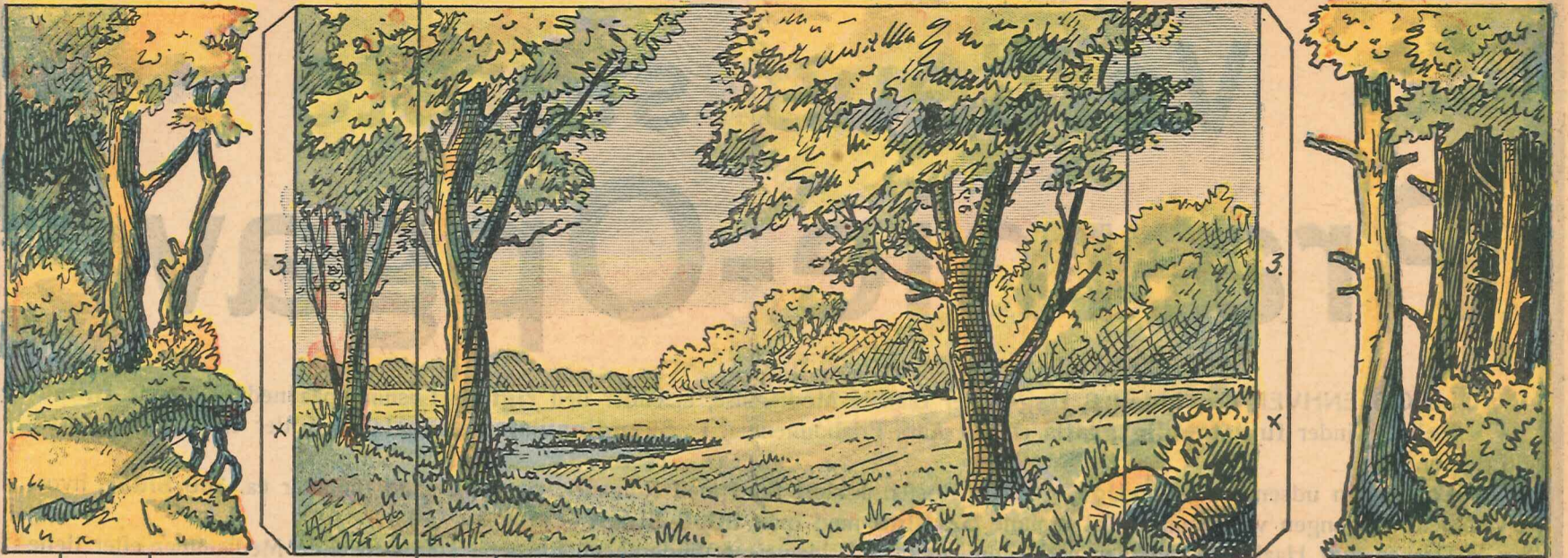
Porto og Ekspeditions-Omkostninger, der dog alt ialt kun maa andrage **17 Øre** ugentlig (**221 Øre** Kvartalet) bedes taget pr. Efterkrav ved hvert Kvartals Begyndelse.

Hver Uge skal der, gennem Posten tilstilles mig **1 Bind**, hvortil kun jeg har Ejendomsret. Ved at have løst denne Præmie-Opgave, hvorved jeg altsaa har vundet disse **52 Bind gratis** vil jeg dog **ikke forpligtige** mig til derefter at indmelde mig som betalende Medlem i Foreningen, hvis aarlige Kontingent er **36 Kroner**.

Navn _____ Stilling _____

Adresse _____ Poststation _____

(Er Romanerne ikke tilfredsstillende kan de til enhver Tid afbestilles og de udlagte Forsendelses-Omkostninger bliver da tilbagesendt).

3.

4.

4.

3.

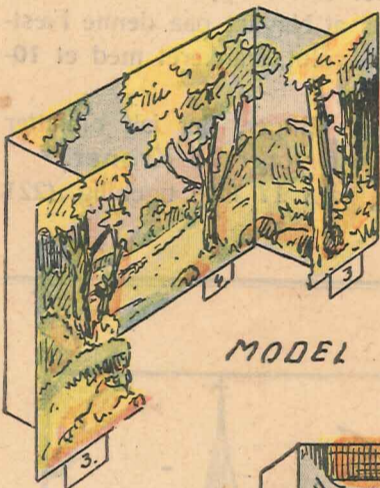
MODEREN.

BEDSTEMODEREN.

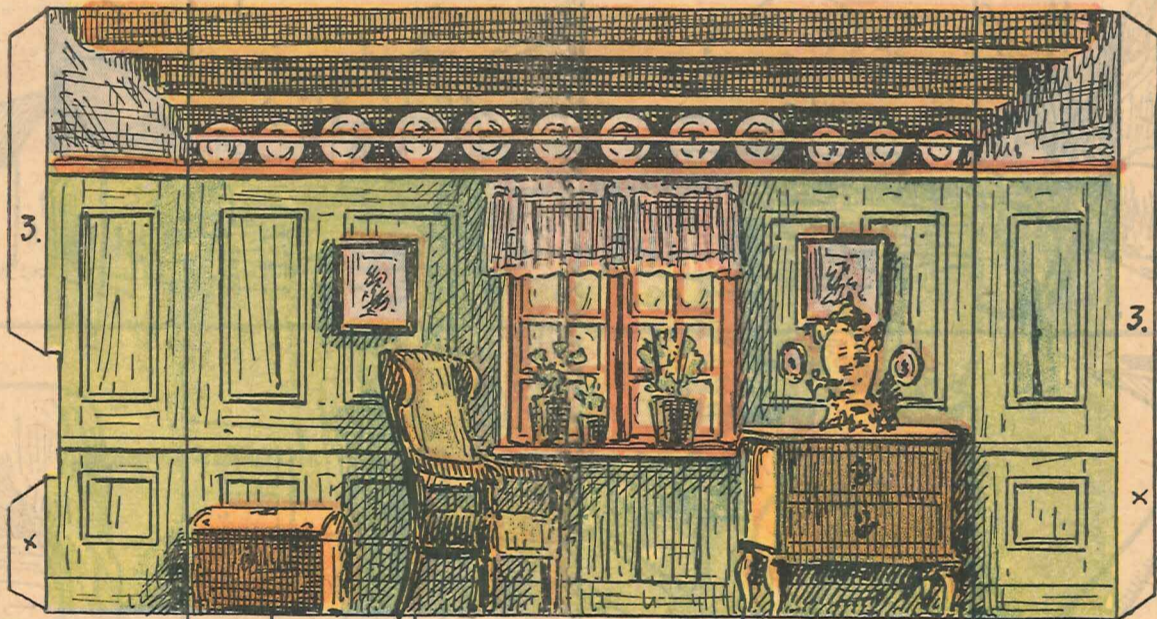
RØDHÆTTE.

JÆGEREN.

ULVEN.

MODEL

3.

3.

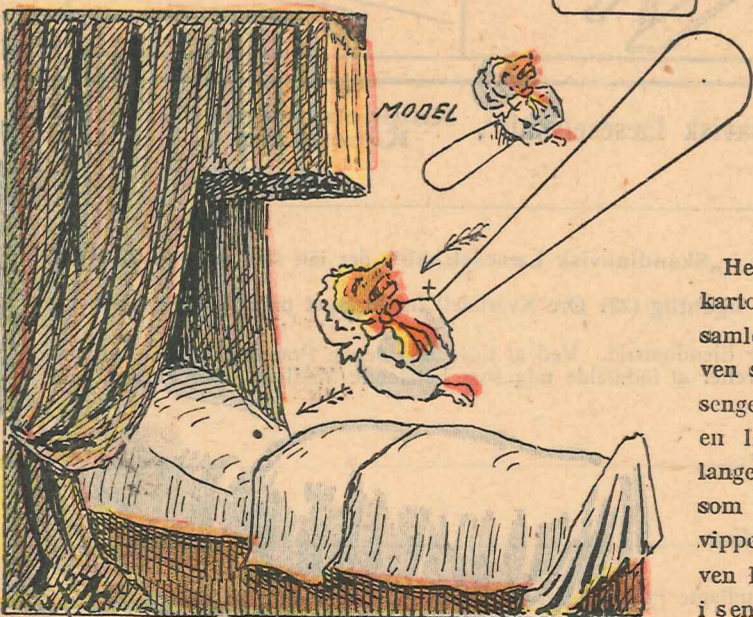
4.

4.

3.

MODEL

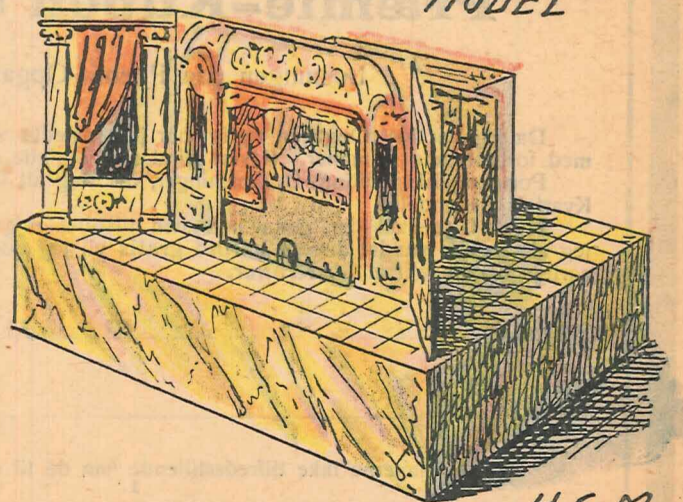
MODEL

3.

Et lilleput-teater.

Rødhætte. 2. ark.

Hele siden klæbes paa tynd karton, og begge dekorationer samles paa samme maate. Ulven saavel som bedstemoren i sengen fastgjøres heril med en liten knutetraad, og den lange strimmel brettes tilbage som vist paa modellen; ved at vippe den op og ned vil ulven lægge sig og reise sig op i sengen.

MODEL

H.C.M.